

155.23

58487

COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK, THAILAND

การศึกษาเปรียบเทียบคุณภาพของ เด็กวัยรุ่น
ในสถานพินิจและคุ้มครอง เด็กกลาง
กับเด็กวัยรุ่นในโรงเรียน

- วิทยานิพนธ์

ของ

สุสินี อินสว่าง

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการ ศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
สิงหาคม 2516

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตได้พิจารณาปัญหานี้พบข้อบกพร่อง เห็นสมควร รับ
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตรปริญญาการศึกษาหาบัณฑิตของวิทยาลัยวิชาการศึกษาได้

.....*ศาสตราจารย์ ดร. ประจักษ์*.....ประธาน

.....*ดร. ประจักษ์*.....กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณา และความช่วยเหลือจาก
รองศาสตราจารย์บุญเฉลียว สุมาวงศ์ และอาจารย์ไพศาล หวังพานิช ผู้เขียนรู้สึก
ซาบซึ้งในพระคุณของอาจารย์ทั้งสองท่านเป็นอย่างยิ่ง และขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้
ผู้เขียนขอขอบพระคุณ คุณถาวร โพธิ์ทอง ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง
คุณบุญเพียร แสงเทียน คุณเคียร ศรีอนันต์ คุณธานี สุขพัฒน์ คุณศิริชัย ภิรชานนท์
เจ้าหน้าที่สถานฝึกอบรมเด็กและเยาวชนกลาง บางนา ที่ได้อนุญาตให้เขาทำการเก็บรวบรวม
ข้อมูล ตลอดจนให้คำแนะนำและช่วยเหลือเป็นอย่างดี

นอกจากนี้ผู้เขียนขอขอบคุณ คุณมาลี กังวงศ์เลิศ คุณวิชัย รักกุศล
คุณสมสรอย ลิ้มปาณูจน์ และผู้ใกล้ชิดอีกหลายท่าน ที่ได้ให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดียิ่ง.

สุสินี อินสว่าง

สารบัญ

บทที่

หน้า

1 บทนำ

1

ภูมิหลัง

2

๕ ☒ ความมุ่งหมายของการวิจัย

6

☒ ความสำคัญของการวิจัย

7

☒ ขอบเขตของการวิจัย

8

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

9

2 ทฤษฎีและ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

11

☒ สมมติฐานในการวิจัย

26

เหตุผลเบื้องหลังสมมติฐานการวิจัย

29

3 ☒ วิธีการดำเนินการ

32

☒ กลุ่มตัวอย่าง

32

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

34

การดำเนินการรวบรวมข้อมูล

38

☒ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

38

3 ☒ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

42

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

42

การวิเคราะห์ข้อมูล

42

สภาพของกลุ่มตัวอย่าง

43

เปรียบเทียบบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวระหว่างกลุ่มตัวแปรอิสระ

63

เปรียบเทียบบุคลิกภาพเกรงใจระหว่างกลุ่มตัวแปรอิสระ

70

การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัว

กับความเกรงใจของ เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนและ

เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง

74

บทที่ ๔

หน้า

๔

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

77

ความมุ่งหมายของการวิจัย

77

กลุ่มตัวอย่าง

77

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

77

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

77

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

78

อภิปรายผล

82

ข้อเสนอแนะ

82

บรรณานุกรม

๙4

ภาคผนวก

99

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	กลุ่มตัวอย่างจำแนกตามประเภทและอายุ.....	32
2	จำนวนกลุ่มตัวอย่างตามสภาพการสมรสของบิดามารดา.....	44
3	แสดงจำนวนพี่น้องและลำดับที่การเกิดของกลุ่มตัวอย่าง.....	46
4	แสดงอาชีพของบิดาของกลุ่มตัวอย่าง.....	48
5	แสดงอาชีพของมารดาของกลุ่มตัวอย่าง.....	50
6	แสดงสถานภาพการสมรสของบิดามารดาและความสัมพันธ์กับครอบครัว ของเด็กวัยรุ่นตอนต้นในโรงเรียน.....	52
7	แสดงสถานภาพการสมรสของบิดามารดาและความสัมพันธ์กับครอบครัว ของเด็กวัยรุ่นตอนปลายในโรงเรียน.....	54
8	แสดงสถานภาพการสมรสของบิดามารดาและความสัมพันธ์กับครอบครัว ของเด็กวัยรุ่นตอนต้น ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ที่กระทำผิดกนเคียว.....	56
9	แสดงสถานภาพการสมรสของบิดามารดาและความสัมพันธ์กับครอบครัว ของเด็กวัยรุ่นตอนต้นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม.....	58
10	แสดงสถานภาพการสมรสของบิดามารดาและความสัมพันธ์กับครอบครัว ของเด็กวัยรุ่นตอนปลายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ที่กระทำผิดกนเคียว.....	60
11	แสดงสถานภาพการสมรสของบิดามารดาและความสัมพันธ์กับครอบครัว ของเด็กวัยรุ่นตอนปลายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม.....	62
12	ค่าสถิติพื้นฐานของบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวของเด็กวัยรุ่นตอนต้น.....	63
13	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อหาความแตกต่าง ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวของเด็กวัยรุ่นตอนต้น.....	64

14	ค่าสถิติพื้นฐานของบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวของเด็กวัยรุ่นตอนปลาย.....	65
15	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อหาความแตกต่างระหว่าง บุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวของเด็กวัยรุ่นตอนปลาย....	65
16	ผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัว ของเด็กวัยรุ่นตอนปลาย.....	66
17	แสดงค่าสถิติพื้นฐานของบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัว ของเด็กวัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาต่างกัน.....	67
18	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อหาความแตกต่างระหว่าง บุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวของเด็กวัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาต่างกัน....	68
19	ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัว ของเด็กวัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาต่างกัน.....	68
20	ผลการทดสอบความแตกต่างของลักษณะบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัว ของเด็กวัยรุ่นตอนต้นและตอนปลาย.....	69
21	ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนบุคลิกภาพเกรงใจของเด็กวัยรุ่นตอนต้น.....	70
22	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อหาความแตกต่างระหว่าง บุคลิกภาพเกรงใจของเด็กวัยรุ่นตอนต้น.....	71
23	แสดงค่าสถิติพื้นฐานของบุคลิกภาพเกรงใจของเด็กวัยรุ่นตอนปลาย.....	71
24	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อหาความแตกต่างระหว่าง บุคลิกภาพเกรงใจของเด็กวัยรุ่นตอนปลาย.....	72

25	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อหาความแตกต่างระหว่าง บุคลิกภาพเกรงใจของเด็กวัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาต่างกัน	72
26	ผลการทดสอบความแตกต่างของบุคลิกภาพเกรงใจ ของเด็กวัยรุ่นตอนต้นและตอนปลาย.....	73
27	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวกับความเกรงใจ ของเด็กวัยรุ่นตอนต้น.....	74
28	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวกับความเกรงใจ ของเด็กวัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาต่างกัน.....	76

ภูมิหลัง

ในบรรดาปัจจัยสำหรับการพัฒนาประเทศนั้น กำลังคนนับได้ว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุด เพราะเหตุว่า ถ้ามีคนจำนวนมากพอสมควร มีความรู้ความสามารถเหมาะสมแก่หน้าที่การงาน และมีการจัดการที่ดีแล้ว โอกาสที่จะทำงานให้โดยลืและประหยัดย่อมง่ายขึ้นเป็นอันมาก คนสำคัญกว่าเงินและสิ่งของมากมายนัก เพราะถ้าคนสามารถแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างจะสำเร็จ ล่วงไปควยก็ (ถนอม กิตติขจร, 2515 : 240)

ดังนั้นในการพัฒนาประเทศให้โดยลืบรรดุดตามเป้าหมาย จำเป็นที่จะต้องพัฒนากำลัง คนให้คุณภาพตามต้องการควยไปควย และกำลังคนที่มีความสำคัญเพราะเป็นกำลังแรงงาน อันสำคัญของประเทศชาติก็คือ เด็กและเยาวชนในปัจจุบัน สมชัย วุฒิปรีชา (2513 : 47) กล่าวว่า ในขณะที่มีเยาวชนถึง 7 ล้านกว่าคน หรือประมาณ 22% ของประชากรทั่วประเทศ ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับประชากรแล้วจะไคประมาณเกือบ 1 ใน 4 ของประชากร ดังที่ จาก อรรถสฤษณ์ (2510 : 3) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายใหญ่ของการพัฒนาเยาวชน ก็เพื่อ จะสร้างกำลังคน ให้เป็นพลลังงานที่มีประสิทธิภาพของชาติ ในเรื่องนี้ ม.ร.ว. เสริมศรี เกษมศรี (2512 : 3) ไคให้ความคิดเห็นว่า การพัฒนากำลังคนและการพัฒนาสังคมให้โดยลืจริงจิงและ การนั้น จะต้องมุ่งไปที่เยาวชนเป็นสำคัญ คอมุ่งสร้างลักษณะนิสัยใจคอ ความคิด ความนิยม และความปรารถนา อันจะช่วยให้เยาวชนสนใจในวิชาการ และฝึกคนให้พรอมทั้งคุณธรรมความ สามารถ และมีความรับผิดชอบในหน้าที่ อันจะเป็นพลเมืองดีของชาติต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับที่ จอมพลถนอม กิตติขจร (2515 : 8) ไคให้คำขวัญไว้ว่า "เยาวชนมีตนดี มีความสามารถ เป็นกำลังของชาติในอนาคต"

แต่ในปัจจุบันนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างในสังคมและวัฒนธรรมของเรา กำลังมีการเปลี่ยนแปลง อย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุคคลที่อยู่ในสังคมกำลัง เป็นผู้มีการเปลี่ยนแปลงมากที่สุด ทั้งนี้ เนื่องมาจากการพัฒนาทางวิทยาศาสตร์ อุตสาหกรรมความรู้ ความคิดและสิ่งอื่น ๆ อีกมากมาย

แต่ผู้ที่ได้รับความกระทบกระเทือนมากที่สุด จากการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ ก็คือ "เยาวชน" นั่นเอง (จรรยา จินายน, 2508 : 39)

อีกประการหนึ่ง เด็กวัยรุ่น เป็นผู้ที่กำลังอยู่ในวัยที่สำคัญที่สุดของชีวิต เป็นวัยที่กำลังจะก้าวไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว วัยนี้เป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลง ทั้งทางกาย ร่างกาย อารมณ์ และสังคมอย่างมากมาย ยิ่งสังคมปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็ว จะทำให้เกิดเกิดปัญหาในการปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและสังคม ซึ่งในสายตาของบุคคลอื่น ๆ ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้อง อาจมองปัญหาของเยาวชนแตกต่างกันออกไป เช่น ตำรวจมักกล่าวว่า

"เยาวชนสมัยนี้ชอบกระทำผิดกฎหมาย ประพฤติตัวพาลเถร" ครูและนักการศึกษา มักจะกล่าวว่า "เด็กมักจะเกียจคร้าน หัวแข็ง ไม่สนใจต่อการเรียน" พ่อแม่ มักจะกล่าวว่า "เด็กเป็นคนว่ายากแข็งกระด้าง ไม่มีสัมมาคารวะ" นับว่าเป็นปัญหาใหญ่และมีแนวโน้มที่จะกว้างขวางและรุนแรงมากขึ้น จะเห็นได้จากข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ ซึ่งมีเรื่องราวเกี่ยวกับความประพฤติของเยาวชนอยู่เสมอ ก่อการทะเลาะวิวาท เสพยาเสพติด ลักขโมย ตั้งแก๊งค์ก่อวินาศกรรม เป็นอันธพาล ประพฤตินอกจริยธรรม รอยจารีตประเพณีและศีลธรรมอันดีของสังคม ทำให้ผู้ใหญ่ได้รับความเดือดร้อน และรู้สึกวิตกกังวลในอนาคตของเยาวชนที่มีปัญหาดังกล่าว

ดังนั้นปัญหาเยาวชน จึงเป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาประเทศอย่างใกล้ชิด ประเทศจะพัฒนาได้อย่างไร ถ้าเยาวชนอันเป็นกำลังสำคัญที่จะสร้างความเจริญให้แก่ประเทศชาติในอนาคต เป็นผู้ที่ยังไม่พัฒนา ซ้ำยังมีพฤติกรรมที่ก่อวินาศกรรมความสงบสุข ทำให้เกิดปัญหาแก่สังคมที่กำลังเปลี่ยนแปลงนี้ด้วย นับได้ว่าปัญหาที่ทุกฝ่ายควรจะได้หาทางป้องกันและแก้ไข ถ้าไม่เช่นนั้น อาจจะมีผลกระทบกระเทือนถึงความมั่นคงของชาติได้ เพราะจำนวนของวัยรุ่นที่กระทำผิดในแต่ละปีมีจำนวนมาก ดังเช่นภาวะของเด็กและเยาวชนที่ถูกจับในคดีต่าง ๆ ในรอบปี 2514 มีถึง 4,359 คน ซึ่งสูงกว่าในปี 2513 มีเด็กและเยาวชนถูกจับ 4,266 คน (ประภาศน์ อวยชัย, 2514 : 3)

นอกจากนี้ เพทาย ฆาตยกุล (2516 : 2) ซึ่งเป็นคณะกรรมการปราบปรามยาเสพติดให้โทษของเยาวชน เปิดเผยว่านักเรียนตั้งแต่ระดับประถมศึกษาตอนปลายถึงระดับอุดมศึกษา ศึกษาเสพติดทั่วประเทศไทยถึง 3 แสนคน ยาเสพติดที่นิยมมากที่สุด ก็คือเฮโรอีน และรองลงไป

ไคแกแคปเปลที่เรียกว่าเซโกนัล ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวมีผลกระทบกระเทือนถึงความมั่นคงของชาติ
รัฐบาลได้เห็นความสำคัญของปัญหานี้ จึงตั้งหน่วยงานขึ้นเพื่อการศึกษาวิจัยปัญหาของเยาวชนอยู่
ถึง 17 หน่วย โดยตั้งเป็นศูนย์รวมการศึกษาและวิจัยปัญหาเยาวชนในสภาวิจัยแห่งชาติ ซึ่งได้รับความ
ช่วยเหลือจากองค์การสหประชาชาติ โดยศาสตราจารย์ วิลเลม เอช นาเกล
(Professor Willem H. Nagel) แห่งมหาวิทยาลัยไอเคน ซึ่งมีความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับ
ปัญหาของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด เกเร (Juvenile Delinquency) มาศึกษาเรื่อง
เยาวชนที่เป็นปัญหา คณะกรรมการชุดนี้ได้วิเคราะห์ปัญหาเยาวชน โดยประมวลสาเหตุที่ทำให้
เด็กมีปัญหาระหว่างความประพฤติ (เสริมศรี เกษมศรี, 2512 : 4) แลสรุปเป็นข้อ ๆ คือ

1. เกี่ยวกับค่านิยมครอบครัวและอุปการอง เช่นการแตกแยกหย่าร้าง การไม่เอาใจใส่
ทอดทิ้ง เด็ก
2. เกี่ยวกับค่านิยมโรงเรียน ขาดครู หย่อนการอบรมศีลธรรม สถานที่แวดล้อมของ
โรงเรียนไม่เหมาะสม
3. ปัญหาสิ่งแวดล้อม เช่น หนังสือ เอกสารสิ่งยั่วยุต่าง ๆ
4. ปัญหาจากสุขภาพของตัวเด็ก เช่น อารมณ์ บุคลิกภาพ ความผิดปกติทางใจ
เชาวน์ และความสามารถเฉพาะตัว

ประภาศน์ อวยชัย (2514 : 3) กล่าวถึงสาเหตุสำคัญที่ทำให้เด็กและเยาวชน
กระทำผิด ไคแกสาเหตุทางครอบครัวหรือสภาพทางอารมณ์ จากสถิติของศาลคดีเด็กและ
เยาวชนกลาง ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2508 ถึง 2513 ปรากฏว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดมีสาเหตุ
ทางครอบครัว หรือบุคลิกภาพและอารมณ์ ถึง 688 ราย ซึ่งสถิตินี้สอดคล้องกับคำกล่าวของ
ดร. ประสาท หลักศิลา (2508 : 30) ที่ว่าปัญหาทางจิตวิทยา อธิบายว่า การที่เด็กเป็น
ผู้กระทำผิด (Delinquent) นั้น จะต้องมียะโรบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับภาวะทางร่างกาย หรือ
ทางสมองของเด็ก และจะต้องพิจารณาถึงสถานการณ์ที่เกิดขึ้นด้วย เช่น เราได้รู้ว่สถานการณ์
นั้นคนที่มีบุคลิกภาพบางอย่างมีแนวโน้มที่จะประกอบพฤติกรรมใดมากกว่าคนอื่น ๆ เมื่อภาวะเช่นนั้น
เกิดขึ้น ผู้ที่มีบุคลิกภาพอย่างนั้นจึงพร้อมที่จะประกอบพฤติกรรม

ในทางจิตวิทยาก็กล่าวว่าพฤติกรรมบางอย่างที่เรากระทำลงไปอาจเกิดจากความขัดแย้ง

ในบุคลิกภาพ

☒ "บุคลิกภาพ" เป็นคำที่พูดถึงกันอยู่เสมอ ทั้ง ๆ ที่ความหมายของคำนี้ยากที่จะให้นิยามที่แน่นอน นักจิตวิทยาแต่ละท่านก็ให้ความหมายไว้อย่างต่างกัน แต่ผู้ที่ให้ความหมายกระทัดรัดที่สุดคือ ออลพอร์ต (Allport) กล่าวว่า "บุคลิกภาพ คือลักษณะส่วนรวมที่เปลี่ยนแปลงได้ในตัวบุคคลแต่ละคน ซึ่งมีระบบทางกายทางจิตกำหนดให้บุคคลมีการปรับตัวต่อสิ่งแวดล้อมแตกต่างไปจากคนอื่น" (Hall and Lindzey, 1957 : 262) สรวงศ์ โค้วตระกูล และคณะ (2509 : 58) กล่าวว่า "บุคลิกภาพ" หมายถึงคุณลักษณะส่วนรวมของพฤติกรรมของบุคคล ซึ่งมีความสำคัญต่อบุคคลทั้งในด้านการงาน ชีวิตส่วนตัว และในสังคมทั่วไป แอดเลอร์ (Adler) กล่าวว่า "การศึกษาเรื่องบุคลิกภาพจะช่วยให้เราเข้าใจ หรือ คาดคะเนพฤติกรรมของบุคคลในอนาคต บุคคลใดจะมีบุคลิกภาพหรือพฤติกรรมอย่างไรในอนาคตนั้นย่อมเป็นผลสืบเนื่องมาจากบุคลิกภาพในปัจจุบันของบุคคลนั้น" (Hall and Lindzey, 1957:119) ซึ่งคำกล่าวนี้แสดงให้เห็นว่า "บุคลิกภาพ" ในวัยเด็กย่อมมีผลต่อเนื่องไปสู่บุคลิกภาพในวัยผู้ใหญ่ นั่นเอง

การแบ่งบุคลิกภาพของบุคคลมีหลายแบบ แตกต่างไปตามทัศนะของนักจิตวิทยาแต่ละท่าน Jung (Jung) ได้เน้นเฉพาะลักษณะพฤติกรรมที่แสดงออกมาของบุคคล โดยแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ ประเภทเก็บตัว (Introvert) และประเภทแสดงตัว (Extravert) ซึ่ง Jung ได้อธิบายไว้ว่า บุคคลประเภทเก็บตัวนั้น จะคิดถึงแต่เรื่องของตนเอง เป็นคนที่ปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ใหม่ ๆ ได้ยาก ส่วนประเภทแสดงตัวนั้น ชอบกิจกรรมทางสังคมปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ใหม่ ๆ ได้ และพวกนี้จะเน้นความสำคัญของสิ่งภายนอก ในทัศนะของเกนสตัน อูทยานิน (2509 : 90 - 91) นั้น เห็นว่าบุคคลที่มีบุคลิกภาพเก็บตัว (Introvert) นั้น ย่อมชอบความสงบเงียบ ไม่ต้องการความคึกคักแห่งการสมาคม จึงมักเป็นผู้รักความลับใคร่และไม่กว้างขวาง บุคคลที่มีลักษณะแสดงตัว (Extravert) นั้น หรือเรียกว่า Sociable ย่อมมีความพึงใจที่จะอยู่ร่วมกับหมู่พวก ไม่ว่าจะเป็นใคร ยากจะใคร่สาละทั้งนั้น แม้เพียงแต่ได้รวมในความอึกทึกกรึกโครมก็ยังดี แต่ถ้ามืดความลับแล้วจำเป็นต้องระบายออกมาเสียบ้าง

วิรัช วิเชียรโชติ . (2513 : 41) ได้ยกตัวอย่างให้เห็นถึงลักษณะคนในสังคม-

โมติสัมพันธ์ไว้ว่า พ่อแม่มักจะมีความเชื่อว่า เด็กจะต้องดีทุกอย่าง ๆ ถึงจะดี ผลก็คือเด็ก
รู้สึกตัวเองว่าไม่มีค่า ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ขาดความกล้าที่จะแสดงความคิดเห็น มีแต่
ความวิตกกังวลและลักษณะเก็บตัวเกิดขึ้น เด็กไทยจึงถูกสงบบังคับเข้มงวดจน เมื่อปฏิบัติงานเข้า
ก็กลายเป็นชนบทรอบน้อมประเพณีที่ผู้ใหญ่พอใจ นวลเพ็ญ วิเชียรโชติ (2513 : 64) ได้ตั้ง
ข้อสังเกตไว้ว่า คนไทยส่วนมากมีบุคลิกภาพประเภทเก็บตัว และได้อธิบายชี้แจงว่า บุคคลเก็บตัว
ซึ่งเห็นอะไร เพียงแต่คำนึงว่ามักจะมองไม่เห็นทางอื่น เลยไม่เข้าใจว่า ผู้คนมองเห็นทางอื่นที่ไม่
ตรงกับทางของตนได้อย่างไร อันเป็นเหตุให้เกิดการประสานงานมากกว่าการประสานงาน ก่อ
ให้เกิดผลร้ายต่อการประกอบกิจการต่าง ๆ ในสังคมประชาธิปไตย จากที่กล่าวมานี้ ถ้าจะ
พิจารณาให้ชัดเจน โดยศึกษาพฤติกรรมของบุคคลเก็บตัว ดังที่ ชงชัย ชิวปรีชา (2512 : 22)
ได้รวบรวมจากการศึกษาของแคทเทิลและชาวราสัน ที่ว่าบุคคลเก็บตัวจะเป็นคนที่ชอบต่อต้าน
ชาเป็น ไม่ชอบการสมาคม ไม่มีเหตุผล ไม่ยอมปรับตัว เจ็บขบขริบ เก็บกด เงียบชา ซึ่ง
ลักษณะดังกล่าวล้วนเป็นอุปสรรคในการประสานงานทั้งสิ้น จึงเป็นสิ่งที่น่าจะปรับปรุงแก้ไข โดยมุ่ง
ไปสู่ทิศทางที่ตรงกันข้าม คือ บุคลิกภาพประเภทแสดงตัว อันมีพฤติกรรมเป็นไปในรูปของการปรับตัว
ได้ก็ กล้า พร้อมทั้งจะให้ความร่วมมือพบปะสังสรรค์กับคนอื่น มีเหตุผล ยอมรับการเปลี่ยนแปลง
ใหม่ ๆ เข้ากับคนทั่ว ๆ ไปได้ก็ ข้อสำคัญ ช่างซักถามเป็นต้น (ชงชัย ชิวปรีชา, 2512 : 23)

จะเห็นได้ว่ามีความขัดแย้งกันระหว่างวัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรมตะวันตก วัฒนธรรมไทย
เรานิยมบุคคลที่มีลักษณะเก็บตัว (Introvert) มากกว่าแสดงตัว (Extravert) เพราะสังคม
ไทยชอบผู้ที่มีความสงบเสงี่ยม เบื่อหน่าย คล้อยตามผู้ใหญ่ ว่างนอนง่าย ซึ่งขัดแย้งกับสังคม
ตะวันตกที่นิยมบุคคลที่มีบุคลิกภาพแสดงตัว ผู้เขียนมีความสนใจในความขัดแย้งนี้ว่า "บุคลิกภาพ
แบบใหม่จึงจะเหมาะสมกับเด็กวัยรุ่นของไทย และคนไทย" จึงทำการค้นคว้าเรื่องนี้โดยเปรียบเทียบ
"บุคลิกภาพเก็บตัว - แสดงตัว" ของเด็กวัยรุ่นปกติที่อยู่ในโรงเรียน และเด็กกระทำผิดที่อยู่ในสถาน
พินิจและคุมครอง เด็กกลาง เพื่อจะได้เป็นข้อคิดและแนวทางในการฝึกอบรมเยาวชนของชาติต่อไป

เกี่ยวกับบุคลิกภาพของคนไทยนั้น พบว่าคนไทยมักมีลักษณะของความเกรงใจอยู่มาก ซึ่ง
ดร.วีรยุทธ วิเชียรโชติ และ ดร.นวลเพ็ญ (2513) เป็นกลุ่มแรกที่สนใจและทำการศึกษา ได้
ศึกษาเกี่ยวกับลักษณะและธรรมชาติของความเกรงใจ ทำให้ทราบว่า ความเกรงใจนั้น เป็น

ค่านิยมอย่างหนึ่งที่เฝ้ามอง และควบคุมพฤติกรรมทางสังคมให้อยู่ในกรอบของความเหมาะสมที่สังคมยอมรับ ดังนั้นความเกรงใจในฐานะที่เป็นค่านิยม จึงทำหน้าที่คล้าย ซุปเปอร์อีโก (Super-ego) ที่คอยระแวดระวังมิให้ทำอะไรผิดพลาดไปจากค่านิยมอันดีงาม ฉะนั้นความเกรงใจจึงเป็นคุณธรรมอย่างหนึ่งในสังคมไทย จนมีคำกล่าวที่ว่า "ผู้ที่ย่อมรู้จักเกรงใจคน" (คุณหญิง มาลากุล, 2510 : 7)

ในเรื่องความเกรงใจนี้ สุจินต์ บริขารภรต พบว่านักเรียนที่มีความเกรงใจสูง เป็นผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์ต่ำ ส่วนนักเรียนที่มีความเกรงใจต่ำ จะเป็นผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์สูง และใ้สรุปได้ว่า ความเกรงใจเป็นลักษณะที่สะท้อนพัฒนาการทางบุคลิกภาพของคน (สุจินต์ บริขารภรต, 2515 : 85 - 86)

ดังนั้นผู้เขียนจึงใคร่ที่จะศึกษาความสัมพันธ์ของบุคลิกภาพ "เก็บตัว - แสงตัว" กับความเกรงใจ ว่าจะมีผลต่อการกระทำผิดของเด็กรั้วรูนมากน้อยเพียงใด เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาบุคลิกภาพเยาวชนของชาติให้ดีขึ้น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของ "บุคลิกภาพ เก็บตัว - แสงตัว" ของเด็กรั้วรูนต่อไปนี้คือ
 - 1.1 เด็กรั้วรูนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางที่กระทำผิดคนเดียว กับเด็กรั้วรูนในโรงเรียน
 - 1.2 เด็กรั้วรูนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม กับเด็กรั้วรูนในโรงเรียน
 - 1.3 เด็กรั้วรูนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางกับเด็กรั้วรูนในโรงเรียน โดยแบ่งกลุ่มเป็นวัยรูนตอนต้น และตอนปลาย
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบ "บุคลิกภาพเกรงใจ" ของเด็กรั้วรูนดังต่อไปนี้
 - 2.1 เด็กรั้วรูนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางที่กระทำผิดคนเดียว กับเด็กรั้วรูนในโรงเรียน

2.2 เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม กับ
เด็กวัยรุ่นในโรงเรียน

2.3 เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง กับเด็กวัยรุ่นในโรงเรียน
โดยแบ่งตามวัยรุ่นตอนต้น และวัยรุ่นตอนปลาย

3. เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ของบุคลิกภาพเก็บตัว แสงตัว กับแรงใจของ
เด็กวัยรุ่นทั้ง 2 กลุ่มคือ

3.1- วัยรุ่นในโรงเรียน ซึ่งแบ่งออกเป็น

- วัยรุ่นตอนต้น (13 - 16 ปี)

- วัยรุ่นตอนปลาย (17 - 21 ปี)

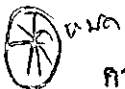
3.2 วัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ซึ่งแบ่งออกเป็น

- วัยรุ่นตอนต้น (13 - 16 ปี) ที่กระทำผิดคนเดียว

- วัยรุ่นตอนต้น ((13 - 16 ปี) ที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม

- วัยรุ่นตอนปลาย (17 - 21 ปี) ที่กระทำผิดคนเดียว

- วัยรุ่นตอนปลาย (17 - 21 ปี) ที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม

ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง
บางนา และเด็กวัยรุ่นในโรงเรียนรัฐบาลส่วนกลางเท่านั้น แต่ผลหรือข้อยุติจากการ
ศึกษานี้ไม่เพียงแต่มีความสำคัญต่อเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางบางนา
และเด็กวัยรุ่นในโรงเรียนในนครหลวงกรุงเทพมหานครเท่านั้น ย่อมมีความสำคัญต่อสถาน
พินิจและคุ้มครองเด็กแห่งอื่นและโรงเรียนทั่ว ๆ ไป ตลอดจนผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเด็ก
วัยรุ่นดังนี้

1. ทำให้ทราบถึงบุคลิกภาพที่แตกต่างกันระหว่างเด็กวัยรุ่นทั้งสองกลุ่มที่มีวัย
แตกต่างกัน

2. ทำให้เกิดความเข้าใจในสาเหตุที่ทำให้เด็กวัยรุ่นมีพฤติกรรมอันเป็นปัญหาของ
สังคม

3. ถ้าไต่ถามถึงบุคลิภาพอันเป็นต้นเหตุประการหนึ่ง ที่ทำให้เด็กกระทำผิด ก็จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่ ครู ผู้แนะแนว ผู้บริหาร บิคมารคาหรือผู้ปกครอง ตลอดจนตัวของเด็กเอง เพื่อที่จะไต่หาทางป้องกันแก้ไขและส่งเสริมให้เด็กมีบุคลิภาพที่ดีขึ้น

4. เป็นแนวทางสำหรับผู้สนใจที่จะศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องในลักษณะนี้ต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กวัยรุ่นในโรงเรียนและเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางบางนา ซึ่งเป็นเด็กชายล้วน และได้จำแนกออกเป็น 2 กลุ่มตามอายุ คือ วัยรุ่นตอนต้น (อายุ 13 - 16 ปี) กับวัยรุ่นตอนปลาย (อายุ 17 - 21 ปี) แบ่งตามเฮอร์ล็อก (Hurlock, 1949 : 4) ซึ่งกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีอยู่ 3 ประเภท คือ

1.1 เด็กวัยรุ่นในโรงเรียน

- วัยรุ่นตอนต้น (อายุ 13 - 16 ปี) จำนวน 60 คน
- วัยรุ่นตอนปลาย (อายุ 17 - 21 ปี) จำนวน 60 คน

1.2 เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางบางนาที่กระทำผิดคนเดียว

- วัยรุ่นตอนต้น (อายุ 13 - 16 ปี) จำนวน 30 คน
- วัยรุ่นตอนปลาย (อายุ 17 - 21 ปี) จำนวน 30 คน

1.3 เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางบางนา ที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม

- วัยรุ่นตอนต้น (อายุ 13 - 16 ปี) จำนวน 30 คน
- วัยรุ่นตอนปลาย (อายุ 17 - 21 ปี) จำนวน 30 คน

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรที่จะศึกษา (Variables) แบ่งเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เปรียบเทียบบุคลิกภาพ มีตัวแปรดังนี้

ก. ตัวแปรอิสระ (Independent Variables)

- สถานภาพทางสังคม (วัยรุ่นปกติและวัยรุ่นที่กระทำผิด)
- อายุ
- ระดับการศึกษา

ข. ตัวแปรตาม (Dependent Variables)

- บุคลิกภาพเก็บตัว - แสดงตัว
- บุคลิกภาพเกรงใจ

ตอนที่ 2 หากความสัมพันธ์ระหว่าง 3 ตัวแปร คือ

- บุคลิกภาพเก็บตัว
- บุคลิกภาพแสดงตัว
- บุคลิกภาพเกรงใจ

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. บุคลิกภาพ (Personality) หมายถึงลักษณะส่วนรวมของพฤติกรรมของบุคคล ซึ่งมีความสำคัญต่อบุคคลทั้งในด้านการงาน ชีวิตส่วนตัวในสังคมทั่วไป เป็นคุณลักษณะทางจิตใจ บุคลิกภาพที่ใช้ศึกษาในครั้งนี้ ได้กำหนดไว้ดังนี้ คือ

ก. บุคลิกภาพเก็บตัว (Introvert) หมายถึงลักษณะที่บุคคลตัดสินใจโดยยึดตัวเองเป็นสำคัญ จะทำอะไรแล้วมักทำไปตามมาตรฐานและหลักการ ไม่ยืดหยุ่น ขี้อาย ปรับตัวยาก เอาใจใส่ในตัวเองมาก มีการวิพากษ์วิจารณ์ตนเอง โดยมากก็มีปฏิกิริยาหลบหนี (escape) และเพ้อฝัน (Fantasy)

ข. บุคลิกภาพแสดงตัว (Extravert) หมายถึงลักษณะของบุคคลซึ่งสนใจในคนอื่น และโลกภายนอก ไม่ค่อยห่วงตนเอง ชอบความสนุกสนานรื่นเริงและการสมาคม ปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ใหม่ ๆ ได้ง่าย เป็นคนกล้าหาญ ระวัง ทำอะไรมีจุดหมาย

ค. บุคลิกภาพเกรงใจ หมายถึงกลวิธีทางจิตวิทยาที่บุคคลใช้เพื่อรักษาบรรยากาศทางสังคม และทัศนคติที่มีอยู่ ให้คงสภาพเดิมหรือดีขึ้นโดยระงับ (Inhibit) ที่จะไม่ทำตามความตั้งใจหรือความต้องการนั้น

2. เด็กวัยรุ่น หมายถึง เด็กชายที่มีอายุตั้งแต่ 13 - 21 ปี โดยแบ่งเป็น 2 ระดับ คือ

- วัยรุ่นตอนต้น อายุ 13 - 16 ปี
- วัยรุ่นตอนปลาย อายุ 17 - 21 ปี

3. เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง หมายถึง เด็กที่กระทำความผิดทางอาญา ที่ศาลคดีเด็กและเยาวชนกลางหรือศาลจังหวัดอื่น ส่งตัวให้มาฝึกอบรมในสถานฝึกและอบรมของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง บางนา

4/ เด็กวัยรุ่นที่กระทำความผิดคนเดียว หมายถึง เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ที่กระทำความผิดอาญาเพียงคนเดียว

5. เด็กวัยรุ่นที่กระทำความผิดเป็นกลุ่ม หมายถึง เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง บางนา ที่กระทำความผิดอาญาตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป

6. ผู้ปกครอง หมายถึง บิดามารดา หรือผู้ที่ให้ความเอาใจใส่อบรมดูแลเด็กวัยรุ่น

7. สถานภาพทางสังคม หมายถึง เด็กวัยรุ่นที่กระทำความผิดซึ่งอยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง บางนา และเด็กวัยรุ่นในโรงเรียน

8. ระดับการศึกษา แบ่งเป็น 3 ระดับ คือ

- ระดับแรก คิดตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ถึงประถมศึกษาปีที่ 7
- ระดับที่ 2 คิดตั้งแต่ ม.ศ. 1 - 3
- ระดับที่ 3 คือ ม.ศ. 4

9. โรงเรียนรัฐบาลส่วนกลาง หมายถึง โรงเรียนรัฐบาล สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร

10. เด็กวัยรุ่นในโรงเรียน หมายถึง เด็กวัยรุ่นที่เป็นนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาล ส่วนกลาง

ทฤษฎีและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

การศึกษาเรื่องบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัวนี้ มีผู้ศึกษาและให้แนวคิดไว้มากมายท่าน
ดังนี้

ในปี ค.ศ. 1923 คาร์ล จี จุง (Carl G. Jung) เป็นจิตแพทย์ชาวเมืองชวิตเซอร์แลนด์
ได้ตั้งแททฤษฎี "จิตวิทยาเชิงวิเคราะห์" (Analytical Psychology) ได้เขียนแนะนำ
ไว้ในหนังสือ "Psychological Types" ว่า ทักษะจิตทั่วไปของคนเรามี 2 อย่าง คือ
หันเข้าหาตนเอง (Introvert) และหันออกจากตนเอง (Extravert) พวกที่หัน
เข้าหาตนเอง (Introvert) ได้แก่บุคคลที่สนใจเรื่องภายในของตน บิดความรู้สึก
อุดมคติของตนเป็นหลัก พวกที่หันออกจากตนเอง (Extravert) ได้แก่บุคคลที่ยอมให้
ลิบิโด (Libido) แสดงออกมาเป็นบุคคลที่สนใจโลกภายนอก มีความรู้สึกไวต่อปทัสถาน
และความต้องการของสังคม ทักษะจิตทั้ง 2 นี้ โดยทั่วไปแล้ว คนปกติควรมีทักษะจิตที่จะ
หันเข้าหาตนเอง และหันออกจากตนเอง ขนานกันถึงกันจึงจะเหมาะสม อันหนึ่งจะเด่นและ
อยู่ในจิตสำนึก ขณะที่อีกอันหนึ่งอยู่ภายใต้และอยู่ในจิตไร้สำนึก และจึงเชื่อว่า ถ้ามีแรง
กดดันจากภายในหรือเหตุการณ์จากภายนอกมาขัดขวางมิให้บุคคลมีทักษะจิตอย่างใดอย่างหนึ่ง
ในจิตสำนึกเป็นนิสัยแล้ว บุคคลก็จะมีทักษะจิตอีกอย่างหนึ่ง จนเป็นนิสัย และจะกลายเป็น
บุคลิกภาพที่ฝังแน่น (Eysenck, 1970 : 10 - 11)

อนึ่ง จุงเชื่อว่าบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัวนั้น มีลักษณะซึ่งคู่กันและกันใน-
เบื้องต้น เพราะทักษะจิตทั้งสองนี้ช่วยประกอบซึ่งกันและกัน ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ดังนั้น
คนทั้งสองประเภทนี้จึงมักจะเลือกเพื่อนที่มีลักษณะตรงกันข้ามกับตน (ประมวญ, 2511 :
79 - 80)

มอนโร (Monroe, 1960 : 808) กล่าวว่า จุง ได้แบ่งลักษณะของคนเป็น
2 แบบ คือพวกเก็บตัวและแสดงตัว พวกเก็บตัวมีลักษณะหันเข้าหาตนเอง ขณะที่พวก
แสดงตัวมีลักษณะโต้ตอบกับภายนอก คำทั้งสองนี้นำไปใช้กับแบบของการปรับตัวทางสังคม
คือพวกเก็บตัวชอบที่จะใส่ใจในตัวของเขาเอง มีความกลัว ขี้อายและเขินอาย ทำอะไรควาย-

ความระมัดระวัง พวกแสดงตัว เป็นพวกที่มีกำลังมากกระฉับกระเฉง ข้างพูด ถ้อยคำ เป็นหยัก มีการกระทำที่ทันหัน ใจเร็ว นอกจากนี้จึงได้บรรยายลักษณะของพวกแสดงตัวไว้ว่า เป็น คนที่ปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ใหม่ ๆ ได้ ไม่ค่อยวิพากษ์วิจารณ์ตนเอง ทำอะไรขึ้นอยู่กับโลกภายนอก ถือการฝึกหัดและยึดถือความจำเป็นเป็นสำคัญ ส่วนพวกเก็บตัว การตัดสินใจ ขึ้นอยู่กับตนเอง ถือหลักทุกสิ่งทุกอย่างต้องสมบูรณ์ เป็นคนไม่รู้จักยืดหยุ่น มีความรู้สึก ละเอียดย้อน มีการวิเคราะห์และวิพากษ์วิจารณ์ตนเอง การปรับตัวกระทำโดยการหลบหนี และเพ้อฝัน (Hall, Calvin S., 1957 : 86)

ในปี ค.ศ. 1948 แสตกเนอร์ (Stagner) ได้รวบรวมแนวความคิดของ นักจิตวิทยา ในเรื่อง การเก็บตัว และแสดงตัว ว่ามีอยู่ 3 แนวคิด ดังนี้

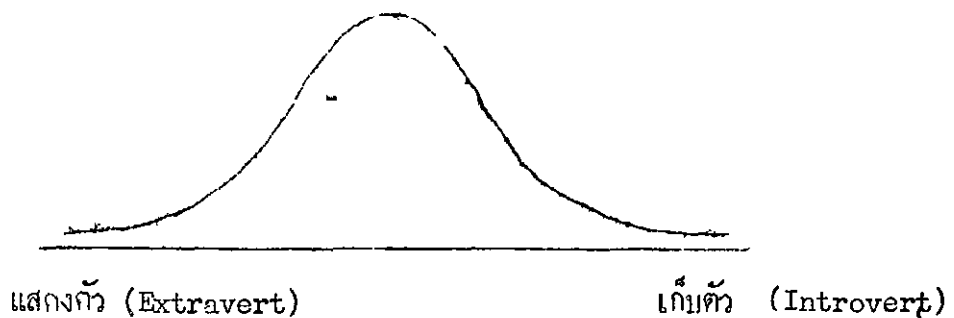
แนวความคิดที่ 1

แสตกเนอร์อธิบายว่า แนวความคิดนี้ถือว่า พวกที่เก็บตัวและแสดงตัว จะแยกกัน อย่างเด็ดขาด และเป็นลักษณะตรงกันข้ามกัน
Stagner, Ross, Psychology of Personality, 1961

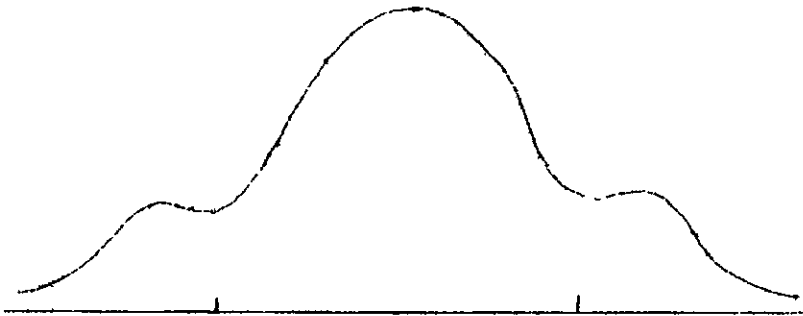
แนวความคิดที่ 2

นักจิตวิทยาเชื่อว่า พวกเก็บตัว และแสดงตัวจะอยู่คนละข้างของโค้งปกติ

แนวความคิดที่ 3

เป็นแนวความคิดที่นิยมกันมาก โดยแบ่งมนุษย์ออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มแสดงตัว (Extravert) กลุ่มแอมไบเวต (Ambivert) และกลุ่มเก็บตัว (Introvert) สำหรับพวกแอมไบเวตเป็นพวกที่มีบุคลิกภาพกลาง ๆ ไม่เก็บตัวหรือแสดงตัวจนเกินไป บุคคลพวกนี้มีจำนวนมาก ทั้งในแผนภูมิ

แสดงตัว (Extravert) แอมไบเวต (Ambivert) เก็บตัว (Introvert)

นอกจากแนวความคิดทั้ง 3 นี้แล้ว ยังมีผู้ให้ความหมายของคำว่าแสดงตัว แตกแยกกันเป็น 2 ฝ่าย คือฝ่ายแรกถือว่าบุคลิกภาพแสดงตัว เป็นบุคลิกภาพที่ดี เข้าสังคมได้ง่าย มีการปรับตัวได้ดี เป็นพวกที่เชื่อแบบจริง ความเชื่อเช่นนี้แพร่หลายในอเมริกามาก สำหรับฝ่ายหลังก็มี อายเซนเบิร์ก มีความเห็นว่า ลักษณะแสดงตัว เป็นลักษณะของอีโก (Id) และลักษณะเก็บตัว เป็นลักษณะของซูเปอร์อีโก (Super-ego) (Bischof J.L., 1968 : 495) นอกจากนั้นแล้ว อายเซนเบิร์ก ได้ทำการศึกษาร่วมกับ ฮิมเมเว็ค (Himmelweit) และ มิลเลอร์ (Miller) โดยใช้แบบทดสอบที่แตกต่างกันหลาย ๆ แบบทดสอบ ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างหลายประเทศ พบว่าคนที่มีลักษณะเก็บตัว เป็นคนที่ไม่ยืดหยุ่น ไม่ค่อยปรับปรุงการตัดสินใจ ถ้ามีลักษณะที่เก็บตัวมากเกินไปจะเป็น "คิสไมค" (dysthymics) ลักษณะแสดงตัวเป็นคนยืดหยุ่นง่าย อยู่มากไปจะเป็นโรคจิตชนิด "ฮิสทีเรีย" (Eysenck, 1970 . 40 - 41) ซึ่งตรงกับที่ กอว์สตีฟสัน (Kawstis) กล่าวว่า พวกแสดงตัวมักจะเป็นโรคจิตชนิดมานิก คือเพรสซีฟ (Manic Depressive) และเป็นโรคประสาทชนิด ฮิสทีเรีย (Hysteria) ส่วนพวกเก็บตัวมักเป็นโรคประสาทชนิด "ไซคาสทีเนีย" (Psychasthenia)

มีอาการกลัวสิ่งต่าง ๆ มีอาการทำอะไรซ้ำ ๆ ซาก ๆ บางครั้งตื่นเต้นหรือเศร้าโศกเกินไป มีความสงสัยมากผิดปกติ และกลัวในสิ่งที่ไม่มีความอันตราย นอกจากนี้ยังเป็นโรคจิตชนิดจิตเภท (Schizophrenia) มีอาการเก็บจรรยา ชอบฝัน หมดความสนใจในสิ่งต่าง ๆ รอบตัว ไม่มีการปรับตัวให้เข้าสังคมกับใคร พยายามกลับไปสู่สภาพของคนเมื่อเป็นเด็ก (ก่อ สวัสดิพิพาณิชย์, 2506 : 208 - 212)

ชาไปโร (Shapiro, Kenneth Joel, 1971 : 1830 - B) แห่งมหาวิทยาลัย-
ดุ๊ก (U. Duke) ได้กล่าวแนวความคิด (concept) ในการศึกษาเรื่องบุคลิกภาพเก็บตัว แสดงตัว
ว่าเราจะศึกษาได้ 3 ทาง คือ

1. โดยทางวิเคราะห์ทัศนคติของ จง
2. โดยการใช้แบบทดสอบ ที เอ ที (TAT) แล้วนำมาวิเคราะห์โดยใช้

วิธีการทางสถิติ

3. ศึกษาจากปรากฏการณ์ที่บรรยายประสบการณ์ของบุคลิกภาพเก็บตัว แสดงตัว ไว้

ในปัจจุบันนี้มีข้อทดสอบหลายชนิดที่สร้างขึ้นเพื่อวัดลักษณะเก็บตัวและแสดงตัว เช่น
ฮานส์ เจ อายเซนค์ (Hans J. Eysenck) ได้สร้างแบบทดสอบ The Maudsley
Personality Inventory ซึ่งมีอยู่ 48 ข้อ วัดลักษณะ neuroticism และเก็บตัว
แสดงตัว ซึ่งนักจิตวิทยาชาวอเมริกันนำไปดัดแปลงใหม่ และเรียกว่า Eysenck Personality
Inventory (EPI) (E. Earl Banghman, 1972 : 380)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาบุคลิกภาพของ เด็ก

สำหรับประเทศไทย การศึกษาเกี่ยวกับบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัวยังไม่ค่อยแพร่หลาย
นัก ดังนั้นคือ สมทรง สุวรรณเลิศ (2512) ได้ทำการศึกษามูลนิธิภาพเก็บตัวและแสดงตัว
โดยใช้ข้อทดสอบ The Maudsley Personality Inventory ทดสอบเป็นรายบุคคลและ
เป็นหมู่ โดยไม่จำกัดเวลาในการทดสอบ กลุ่มตัวอย่างใช้บุคคล 3 กลุ่ม คือ นักเรียนชั้น-
ม.ศ.1 - 3 จำนวน 300 คน นักเรียนฝึกหัดครูจำนวน 300 คน และนักศึกษาแพทย์
จำนวน 500 คน การเปรียบเทียบผลที่ได้จากคนไทยทั้ง 5 กลุ่ม กับกลุ่มชาวอเมริกันและ-

ชาวอังกฤษ พบว่ากลุ่มตัวอย่างของคนไทยคะแนนต่ำกว่านิสิตชาวอเมริกันในมหาวิทยาลัย และใกล้เคียงกับปกติวิสัยของกลุ่มชาวอังกฤษในลักษณะการแสดงตัว ผลที่ได้จึงเป็นข้อเสนอแนะไว้ว่า คนไทยมีบุคลิกภาพเก็บตัวมากกว่าคนอเมริกัน แต่คล้ายกับคนอังกฤษซึ่งเก็บตัวมากกว่าคนอเมริกัน

สิทธิโชค วรรณสันติกุล (2514) ได้ศึกษาลักษณะการเก็บตัว - แสดงตัว ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 จำนวน 219 คน พบว่า เด็กที่มีบุคลิกภาพแสดงตัว มีต้นตามอัตราที่สูงกว่าเด็กที่มีบุคลิกภาพเก็บตัว เด็กที่มีบุคลิกภาพแสดงตัวและเก็บตัวมีต้นตามบิดฐาน (Ideal self) ไม่แตกต่างกัน เด็กที่มีบุคลิกภาพแสดงตัวมีความแตกต่างระหว่างตน (Self Discrepancy) น้อยกว่าเด็กที่มีบุคลิกภาพเก็บตัว

พรพิมล เพ็ชรพิทอง (2515) ได้ศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพของครูกับนักวิทยาศาสตร์ โดยใช้แบบสอบถาม วัดบุคลิกภาพ 16 ค่าน (Sixteen Personality Factor Questionnaire (16 P.F.) Form B ของ Raymond B. Cattell) ซึ่งได้ดัดแปลงเป็นภาษาไทย และไ้รวบรวมบุคลิกภาพ 16 ค่าน เป็นกลุ่มได้ 5 กลุ่ม คือ

1. ความวิตกกังวล
2. การอ่อนไหวไปตามอารมณ์ และการตื่นตัวอยู่เสมอ
3. ความคล้อยตามผู้อื่น และความเป็นอิสระจากผู้อื่น
4. สติปัญญา
5. การเก็บตัว-แสดงตัว

การ เก็บตัว-แสดงตัว ไ้รวบรวมจากองค์ประกอบดังนี้

การเก็บตัว	แสดงตัว
- สำนวน	ชอบออกสังคม
- ถ่อมตน	ถือคนเป็นใหญ่
- ถิ่นนร ฆัฒระวัง	ทำตามสบาย
- ข้อาย	กล้าสังคม
- ขึ้นอยู่กับกลุ่ม	เป็นตัวของตัวเอง

จากการศึกษาพบว่า ครูที่ประสบความสำเร็จ ค่อนข้างจะสำรวจ ไว้ตัวกับนิสิต
ไม่ยุ่งเหยิง เป็นกันเองกับนิสิต แตกต่างจากครูที่ไม่ประสบความสำเร็จชอบออกสั่ง ไม่ถือตัว
เป็นกันเองกับนิสิต ซึ่งถือว่าเป็นลักษณะแสดงตัว

อมวอล หกสุวรรณ (2516) ได้ศึกษาเปรียบเทียบบุคคลในอาชีพครู กับแพทย์
โดยใช้แบบสอบถามเดียวกัน กลุ่มตัวอย่างเป็นครูชาย 25 คน หญิง 31 คน รวม 56 คน
แพทย์ชาย 31 คน หญิง 35 คน รวม 66 คน พบว่าครูและแพทย์มีบุคลิกภาพค่อนข้างไปในทาง
เก็บตัว และไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ

นรินทร์ แจ่มจำรัส (2515) ได้ศึกษาผลการสอนแบบสืบสวนสอบสวนในวิชา-
วิทยาศาสตร์ ที่มีต่อบุคลิกภาพเก็บตัว แสดงตัว และความวิตกกังวล โดยใช้แบบสอบถาม
วัดบุคลิกภาพเก็บตัว แสดงตัว -ของชูศักดิ์ ชัมภลสิทธิ์ ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถม
ศึกษาปีที่ 7 ปีการศึกษา 2514 จำนวน 67 คน หญิง 26 คน ชาย 41 คน โดยแบ่งเป็น
2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม พบว่าความคิดแบบสอบสวนไม่มีความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพ
แบบเก็บตัว - แสดงตัว และภายหลังที่สอนแบบสืบสวน - สอบสวนแล้ว บุคลิกภาพเก็บตัว -
แสดงตัว ไม่แตกต่างไปจากเดิม แต่มีแนวโน้มแสดงตัวเพิ่มขึ้น นรินทร์ ไตรสุภาว่า เหตุที่
ปริมาณการ แสดงตัวของทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกันนี้เป็นเพราะว่า ตัวแปรด้านเก็บตัว - แสดงตัว
เป็นตัวแปรตามบุคลิกภาพที่ซับซ้อน ใ้รับอิทธิพลจากการอบรมเลี้ยงดู ค่านิยมทางวัฒนธรรม
ปลูกฝังมานาน การที่จะเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพภายในระยะอันสั้นนั้น ค่อนข้างยาก แต่ก็ยังยืนยัน
ว่า การสอนแบบสืบสวน - สอบสวน มียุทธวิธีที่จะช่วยสนับสนุนนักเรียนในด้านแสดงตัวได้ดีกว่า
การสอนแบบธรรมดา

ในด้านการเก็บตัว - แสดงตัว กับความวิตกกังวล มีความสัมพันธ์กันในทางลบอย่างมี
นัยสำคัญระดับ .05 นั้น สรุปได้ว่า พฤติกรรมของคนที่มีความวิตกกังวลก็คือ หวาดกลัว ประหม่า
ไม่กล้าแสดงออก หลีกเลี่ยงการแสดงความคิดเห็นหรือการกระทำที่ปรากฏแก่คนหมู่มาก ซึ่ง
ซึ่งเป็นลักษณะเก็บตัวที่มีความวิตกกังวลสูง และพวกที่ชอบบราแว็ง สนุกสนาน ทำกิจกรรมรวม
กับเพื่อนฝูงจนความขี้มึนแหม่มแจ่มใส

วันเพ็ญ อายูการ (2512) ได้ศึกษาลักษณะและความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่-

แสดงออกถึงบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัว ด้วยการยอมรับตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนวัยรุ่น 281 คน โดยใช้แบบสอบถามลิเกิตเสกส ของเบสท์ และแบบสำรวจบุคลิกภาพรวมของมินนิโซตา (M M P I) สรุปได้ว่า นักเรียนชายวัยรุ่นมีลักษณะแสดงตัวมากกว่านักเรียนหญิงวัยรุ่น และเด็กวัยรุ่นตอนปลาย (17 - 21 ปี) มีลักษณะแสดงตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นตอนต้น เด็กวัยรุ่นตอนต้นมีลักษณะเก็บตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นตอนปลาย นอกจากนี้ยังพบลักษณะของเด็กเก็บตัวว่า มีความเกรงใจผู้อื่น รักสงบ ซื่อสัตย์ เสียสละ

การวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพเก็บตัว-แสดงตัว

สตรอม (Strom, 1965 : 387 - 389) ได้ศึกษาบุคลิกภาพของผู้ที่ได้รับปริญญาเอกทางการศึกษา จากมหาวิทยาลัยโคลัมเบีย จำนวน 125 คน เป็นชาย 83.6 % และหญิง 16.4 % มีอายุตั้งแต่ 26 - 60 ปี โดยใช้แบบทดสอบ- Bernreuter ปรากฏผลว่าผู้ได้รับปริญญาเอกทางการศึกษากลุ่มนี้ ประกอบด้วยบุคคลที่มีอารมณ์ดีมาก คะแนนของกลุ่มแสดงความเป็นอิสระเชิงซัดเจนมาก ในการที่จะเป็นผู้มีการแสดงออกสูง มีความมั่นใจในตนเองในทางที่ดี มีการปรับตัวตามสภาพแวดล้อมได้มาก ชอบสมาคม ชอบอยู่เป็นกลุ่ม-

ฮอลล์เวิร์ท (Hallworth, H. J., 1964 : 171 - 177) ได้ศึกษาถึงลักษณะบุคลิกภาพของเด็กวัยรุ่น ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ในเขตอุตสาหกรรมตอนกลางของอังกฤษ พบว่าลักษณะพฤติกรรมของเด็กแสดงตัวมีเป็นอันกัมหนึ่ง คือ อารมณ์ขัน อันกัมสองคือการเข้าสังคมได้ อันกัมสามคือรู้สึกชำนาญ อันกัมสี่คือคล่องแคล่ว อันกัมห้าคือชอบยุ่งกับคนอื่น (Self - Assertion) อันกัมหกคือมีความมั่นใจ และอันกัมสุดท้ายคือมีคุณรู้จักมาก

การวิจัยของฮอลล์เวิร์ทนี้ได้ผลแตกต่างไปจากของวันเพ็ญ อายุการ ในเรื่องลักษณะแสดงตัวของเด็กวัยรุ่น วันเพ็ญ พบว่า ลักษณะพฤติกรรมที่เด็กแสดงตัวมีมากเป็นอันกัมหนึ่ง คือ มีคุณรู้จักมาก อันกัมสองคือ ปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ ๆ ได้มาก อันกัมสามคือ เข้ากับคนได้ทุกประเภท อันกัมสี่คือ ถ้ามีโอกาสจะเป็นผู้นำที่ดี อันกัมห้าคือ ชอบการปฏิบัติและการทดลอง อันกัมหก มักจะถามเพื่อนเมื่อสงสัย ที่เป็นเช่นนี้เพราะวัฒนธรรมตะวันตกเขาส่งเสริมการเรียนการสอนแบบเป็นหมู่ (Group Activities) การเรียนรู้ทางสังคมเขามีกว่าเรา ดังนั้น

การมีคนรู้จักมาก จึงเป็นลักษณะสุดท้ายของเขา แต่เป็นลักษณะอันก้ำกึ่งของคนไทย
(วันเพ็ญ อายุการ, 2512 : 13)

ในปี ค.ศ. 1930 อาร์ โอลิวเวอร์ (R. Oliver) ได้ทำการศึกษากับนิสิตของมหาวิทยาลัยในอเมริกา ปรากฏว่าเด็กเก็บตัวเรียนได้เก่ง เข้าใจในอาชีพภายหน้าแน่ชัด ส่วนเด็กแสดงตัวเรียนรู้น้อยกว่า ชอบยกตัว ไม่ค่อยคิดถึงอาชีพในอนาคต ไม่ยึดมั่นในศีลธรรมเข้มแข็ง (กมล เกาพิจิตร, 2497 : 177) ผลการศึกษานี้ตรงกับที่ชาวดัตช์ ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเก็บตัว แฉกตัว กนที่ึกคึกมาก (Neuroticism) โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากเด็กในโรงเรียนมัธยมแบบประสมในเมือง 138 คน และเด็กในโรงเรียนรัฐบาล 40 คน โดยให้ครูประมาณค่าเกี่ยวกับลักษณะเก็บตัวและแฉกตัว ผลปรากฏว่า กนที่แฉกตัวและกนที่ึกคึกมาก ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนลักษณะเก็บตัวมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสามารถในการทดสอบในโรงเรียน

ในปี ค.ศ. 1965 วาตเลย์ ได้ศึกษากับนักเรียน 2 กลุ่ม คือกลุ่มที่ปรับตัวได้ดี กับกลุ่มที่ปรับตัวไม่ดี ซึ่งคนที่ปรับตัวได้ดีก็เป็นลักษณะหนึ่งของคนที่บุคลิกภาพแบบแสดงตัว และคนที่ปรับตัวได้ไม่ดี ก็เป็นลักษณะของคนที่บุคลิกภาพแบบเก็บตัว (Watley, Donovan J., 1965 : 20-23)

เบอร์รี่ (Berry, 1971 : 221 - 222) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะบุคลิกภาพ สถิติปัญญา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และสภาพสิ่งแวดล้อมของเด็กที่เข้ารับการอบรมความประพฤติใหม่ที่ The North West Home Office Classifying School เด็กเหล่านี้เป็นเด็กชายที่ศาลส่งตัวมาจำนวน 600 คน มีอายุระหว่าง 10 ปี 3 เดือน ถึง 17 ปี 2 เดือน ระหว่างการอบรมเขาได้ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบชุดหนึ่ง ซึ่งประกอบด้วยแบบทดสอบทางสถิติปัญญา (Stanford-Binet Intelligence Scale Form L-M, 1960) Progressive Matrices แบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน (Burt Word Reading test) และแบบทดสอบบุคลิกภาพ High School Personality Questionnaire ของ แคทเฟล และเบลอฟ (1960) และ Junior Eysenck Personality Inventory (J E P I) จากนั้นให้ครูใหญ่จากโรงเรียนเดิมของกลุ่มตัวอย่าง ประเมินค่าสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ความประพฤติ รายงานเวลาเรียน ตลอดจนสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคม ของกลุ่มตัวอย่าง นำเอา

กะแนที่ไคมาหาคาสหสัมพันธ์ และทำการวิเคราะห์ประกอบ ปรากฏว่า จากแบบทดสอบ JEPPI กลุ่มตัวอย่างไคกะแน แสดงตัว ค่าความสัมพันธ์เลขคณิต แก่ไคกะแน Neuroticism และ Lie Scales เห็นความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่าง มีความวิตกกังวลสูง ระดับสติปัญญาของกลุ่มตัวอย่างต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ย การวิจัยครั้งนี้ขัดแย้งกับการวิจัยของแอคเคอร์สัน ไคศึกษาถึงพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็ก โคโยใช้กลุ่มตัวอย่างเด็กชาย ผีขาว จำนวน 2,113 คน เด็กหญิงผีขาว จำนวน 1,181 คน จาก Illinois Institute for Juvenile Research โคโยใช้คุณลักษณะ 162 คุณลักษณะ แล้วนำมาหาสหสัมพันธ์ ภายในกลุ่ม แยกกลุ่มที่ความสัมพันธ์กันออกเป็น 2 กลุ่ม และพบว่าพวกเด็กแสดงตัวจะมีคุณลักษณะ ลักษณะ หนีโรงเรียน หนีออกจากบ้าน ชอบทำลาย พุคปค ชอบสนุกสนาน คอรั้น ชอบรบกวนผู้อื่น ทำอะไรรุนแรง หยามคาย และมีศูนย์กลางอยู่ที่ตัวเอง (ego-centric) และพวกเก็บตัวจะมีลักษณะ มีอารมณ์หวั่นไหวง่าย ใจลอย สันโดษ เศร้าซึม ผันกลางวัน มีนัยค้อยอารมณ์เปลี่ยนแปลงไคง่าย

นอกจากนี้แอคเคอร์สัน ยังสรุปไคว่า พวกเก็บตัวเป็นพวกที่มีปัญหาเกี่ยวกับบุคลิกภาพ (Personality Problem) แต่พวกแสดงตัวเป็นพวกที่เป็นปัญหาของสังคม (Eysenck, 1971 . 160)

เฮวิท (Hewitt) และเจอร์กิน (Jerkin) ไคศึกษาไคกับเด็กที่มีปัญหา (problem child) 500 คน เป็นชายร้อยละ 78 หญิงร้อยละ 22 อายุระหว่าง 11 - 12 ปี IQ เฉลี่ย 94 ศึกษาทั้งหมด 45 คุณลักษณะ ใช้จำนวนแบบเตตระกอร์ริค แยกกลุ่มตามคุณลักษณะ 3 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เป็นพวกก้าวร้าวไม่เป็นมิตร (Unsocialized aggressive behavior) มีลักษณะดังนี้ คือ ทำร้ายร่างกาย ต่อสู้อ่อน กร้าย ไม่เชื่อฟังผู้ใหญ่ มุ่งทำร้ายให้บาดเจ็บ มีความรู้สึกพอที่จะกระทำผิดไค กลุ่มที่ 2 เป็นพวกที่เกเรชอบการสังคม (Socialized delinquency behavior) เป็นพวกที่มีเพื่อนชั่ว ตั้งแค้นไคกระทำผิด ร่วมกันลักทรัพย์ ขวนกันหนีโรงเรียน หนีออกจากบ้าน กลุ่มที่ 3 พวกที่มีการยับยั้งใจมากเกินไป (Over-inhibited behavior) เป็นพวกที่ชอบอยู่ตามลำพัง ซ้ำอาย เบื่อหน่าย รำคาญง่าย ไคต่อความรู้สึก เกียจกร้าน

นอร์ทเวย์ (Northway) กล่าวถึงเด็กที่เพื่อนรังเกียจว่าเป็นพวกเก็บตัว ไม่สังคมกับคนอื่น ไม่สนใจการสมาคม เป็นเด็กขี้อายขลาดกลัว ชอบอะละสิ่งตั้ง ชอบชักแบง ไม่ชอบทำประโยชน์ให้แก่หมู่พวก (Thorpe Louis P, 1955 : 709)

จะเห็นได้ว่าเด็กพวกที่ปรับตัวเข้ากับเพื่อนฝูงไม่ได้ มีลักษณะเก็บตัวนั้นมักจะออกไปคบหาสมาคมกับเพื่อนที่ปรับตัวไม่ได้เหมือนกัน แล้วแสดงพฤติกรรมออกมาในรูปต่อต้านสังคม (Anti-social behavior)

ในเรื่องความผิดปกติหรือความบกพร่องทางบุคลิกภาพนั้น ได้มีผู้ศึกษาไว้ ดังนี้ คือ โควิลล์และคณะ (Coville and Others, 1960 : 120 - 142) ได้ศึกษาและแบ่งลักษณะความบกพร่องทางบุคลิกภาพออกเป็น 3 พวกใหญ่ ๆ คือ (Coleman)

1. ความผิดปกติของแบบบุคลิกภาพซึ่งเกิดขึ้นติดต่อกันมาเป็นเวลานาน เช่น พวกไม่สามารถปรับตัวได้ดี พวกอารมณ์สุขเศร้า พวกแสดงออกเกินความเป็นจริง และพวกที่หวาดระแวงก่นอื่น เป็นต้น

2. ความผิดปกติของลักษณะทางบุคลิกภาพ พวกนี้ไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ดี เนื่องจากขาดคุณลักษณะ ในการพัฒนาบุคลิกภาพที่ดี โคลแมน ได้สรุปลักษณะอาการของพวกที่มีความผิดปกติทางคุณลักษณะบางประการไว้ดังนี้

2.1 ไม่สามารถเข้าใจและรับค่านิยมทางจริยธรรมใด
2.2 พัฒนาการทางค่านิยมปัญหาและความรู้สึกไม่ได้รับนิชอบไม่ใคร่คับกัน
2.3 เมสตีปัญหาจะอยู่ในเกณฑ์เฉลี่ยหรือสูงกว่า แต่ในทางจริยธรรมมักอยู่ในระดับต่ำ

2.4 เป็นคนชอบแสดงออก หุนหันพลันแล่น ไม่มีความรับผิดชอบ ขาดการควบคุมสติตัวเอง และขาดวิจารณ์ตนเองเห็นแก่ตัว ไม่มีความพอใจในสิ่งใด ไม่สามารถเข้ากับคนอื่นได้

2.5 ไม่สามารถหาประโยชน์จากประสบการณ์หรือความผิดที่เคยเกิดขึ้น คือ ไม่สามารถที่จะหาเหตุผลของความผิดเดิม และหาหนทางแก้ไขได้คนประเภทนี้ จะหาทางเลี่ยงการพนันอย่างเดียว

2.6 สามารถหลอกลวงผู้อื่นว่าตนเป็นผู้นำ

2.7 ทำให้สัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคลเลวลง เพราะขาดคุณสมบัติที่จะเป็นเพื่อนที่ดี แต่มีคุณสมบัติข้อบ่งชี้ของผู้น่า

2.8 ไม่มีความอดทนต่อความกดดันเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่น เมื่อมีข้อขัดแย้งเพียงเล็กน้อย ในหน้าที่การงาน เขามักจะลาออกจากงาน ถ้าเป็นเรื่องภายในครอบครัว มักจะทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ และมักจะแสดงอารมณ์ร้อน

2.9 มักโต้แย้งกฎเกณฑ์ อำนาจและวินัยต่าง ๆ มักใช้อำนาจไปในทางทำลาย

2.10 พยายามหาเหตุผลเขาข้างตนเอง และกล่าวโทษผู้อื่นเมื่อตนสำนึกผิด

2.11 มีความฉลาดในการแรงจูงความฉวยไหว แสดงความผิดหวังและความเศร้าโศก ให้ปรากฏแก่ผู้อื่น

3. ความผิดปกติทางจิต ลักษณะเบื้องต้นของการผิดปกติประเภทนี้ คือการที่พฤติกรรมต่อกันสังคม ไม่พอใจสังคม ผิดปกติทางเพศ เป็นทาสต่อสิ่งเสพติด พวกที่มีพฤติกรรมต่อกันสังคม จะมีลักษณะของวุฒิภาวะทางอารมณ์ การตัดสินใจไม่ดี ขาดความรู้สึกรับผิดชอบและความไม่ทราบซึ่ง ในพฤติกรรมของผู้อื่น บุคคลประเภทนี้จะรู้สึกไม่มีความสุขในสังคม จะพบคนใช้ประเภทนี้ไปรักษาในโรงพยาบาลเพียงร้อยละ 2 แต่จะพบในบรรดาพวกอาชญากรถึงร้อยละ 15 - 20

เมื่อเด็กย่างเข้าสู่วัยรุ่น เด็กจะเริ่มมีบทบาทในสังคมมากขึ้น เด็กในวัยนี้เป็นผู้ที่เห็นความสำคัญของหมู่พวกมาก เขาต้องการมีพวกควมการเป็นสมาชิกของหมู่คณะ และได้รับการยกย่องจากหมู่คณะยิ่งกว่าจะได้รับจากบิดามารดาหรือครูเสียอีก (นาฏเจียว สุมาวงศ์, 2508 : 54)

โมรีโน (Moreno, J. L., 1953 : 763) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในกลุ่มหนึ่งวัยวิสังคมนิยม พบว่าตอนที่เด็กอายุ 13 - 14 ปี เด็กมีความสามารถในการเข้าสังคมเพิ่มขึ้น เด็กจะปลีกตัวจากผู้ใหญ่และสามารถที่จะร่วมมือกันทำงานเพื่อจุดหมายอันเดียวกัน เมื่อเด็กอายุ 13 - 14 ปี ขึ้นไป เด็กมีความปรารถนาที่จะร่วมมือกันยิ่งขึ้น มีความเข้าใจที่จะทำงานเพื่อจุดประสงค์อันเดียวกันเป็นอย่างดี

ถ้าหากเด็กไม่สามารถจะหาเพื่อนได้ทวยการแสดงความสามารถ เช่น ในทางการเรียน การกีฬา หรืออื่น ๆ เด็กก็อาจจะยอมเข้ากับเพื่อนที่เกเร ซึ่งเป็นแง่ก่อกวนความสงบ แกล้งเพื่อน แกล้งครู หรือยกพวกตีกับพวกอื่น ๆ

๔ คณะอนุกรรมการวิจัยสาเหตุแห่งความผิดปกติในคดีเด็กและเยาวชนในคณะกรรมการ วิจัยสาเหตุที่ทำให้คดีอาญาเพิ่มขึ้น (เสนีย์ วาทีน, 2512 : 158) สำหรับภาวะที่เป็นปัจจัย แห่งการกระทำความผิดโดยทั่ว ๆ ไป ที่ชี้ขึ้นนั้น จากผลการวิจัยพบว่า เด็กและเยาวชนกระทำความ ผิดเพราะสาเหตุกับเพื่อนเสเพล หรือถูกชักจูงใจ จ้างวาน สูงเป็นอันดับ 1 (39.53 %) ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ มังกร ปลื้มสุข พบว่าเด็กส่วนมากคบกับเพื่อนที่มีความประพฤติ เสี่ยงหาย ร้อยละ 60.39 (มังกร ปลื้มสุข, 2513 : 88) X

ในเรื่องพื้นฐานการศึกษาของเด็กและเยาวชนที่ถูกส่งตัวมายังสถานพินิจกลาง บางนา ในปี พ.ศ. 2515 พบว่า ค่ากว่าประณปีที่ 1 จำนวน 70 คน ประณปีที่ 1 - 4 จำนวน 2003 คน ประณปีที่ 5 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1,803 คน สูงกว่ามัธยมศึกษา ปีที่ 3 จำนวน 51 คน รวม 3,927 คน และในจำนวนนี้อยู่กับบิดามารดามากถึง 2829 คน กระทำความผิดฐานขโมยโจรมากที่สุด จำนวน 1479 คน (สถิติของศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง, 2516)

บุคลิกภาพเกรงใจ

ความเกรงใจเป็นคุณธรรมอย่างหนึ่งในสังคมไทย ซึ่งแตกต่างไปจากลักษณะนิสัยของชาวตะวันตก

ฟิลิปส์ (Phillips, 1965: 46-47) ได้กล่าวถึงลักษณะของคนไทยโดยทั่วไปว่า มีนิสัยเชื่องช้า เบื่อเหิน สุขุม ซื่อาย ชอบเก็บตัว เป็นคนนุ่มนวล ไม่โผงผาง มีน้ำใจโอบอ้อมอารี เอื้อเฟื้อ เผื่อแผ่ ระมัดระวังในเรื่องคำพูด ไม่พูดในสิ่งที่จะทำให้คนอื่นไม่สบายใจ เพราะถือว่า ถ้าจะให้มิตรภาพเป็นไปด้วยดีแล้ว สิ่งที่จะต้องระมัดระวังที่สุดก็คือคำพูด

บล็องชาร์ด (Blanchard, 1958 : 482) ได้ตั้งข้อสังเกตไว้ว่า คนไทยยึดถืออุเบกขา หรือวางเฉยเกินไป และมีความเกรงใจ ซึ่งทำให้คนไทยยุ่งยากใจในการกระทำกิจกรรมต่าง ๆ เพราะเกรงว่าจะนำความผิดหวังมาสู่ตนเองและบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง

สำหรับการวิจัยในประเทศไทย ดร. วีระยุทธ วิเชียรโชติ และ ดร. นวลเพ็ญ วิเชียรโชติ เป็นกลุ่มแรกที่ศึกษาโดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นชาวบ้านจังหวัดราชบุรี สุพรรณบุรี และกาญจนบุรี จำนวน 150 คน และนิสิตนักศึกษาอีก 100 คน โดยใช้วิธีสัมภาษณ์คำกับพฤติกรรมและเขียนความประทับใจ เกี่ยวกับความเกรงใจ แล้วนำมาวิเคราะห์ สรุป ได้ดังนี้

ก. ในด้านโครงสร้างทั่ว ๆ ไปของความเกรงใจ พบว่า ความเกรงใจนั้นเป็นค่านิยมอย่างหนึ่งที่ เก็บกด และ ควบคุม พฤติกรรมทางสังคมให้อยู่ในกรอบของความเหมาะสมที่สังคมยอมรับ ดังจะเห็นได้จากข้อมูลที่ว่า "เกรงใจเป็นสมบัติของผู้เจริญ" และเกรงใจเป็นลักษณะของคนดี แต่ข้อที่น่าสังเกตก็คือ ความเกรงใจนั้นดูเหมือนว่าจะรวมเอาค่านิยมทางสังคมไว้หลายชนิด เช่น ความรู้จักรั้วที่ค่าที่สูง ความมีความกตัญญูต่อบุคคลผู้มีพระคุณ ความรู้จักกาลเทศะ ไม่ควรรบกวนทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนรำคาญ ดังนั้นความเกรงใจในฐานะที่เป็นค่านิยม จึงทำหน้าที่คล้ายซูเปอร์อีโก (Super-ego) ที่คอยระแวดระวังยับยั้งมิให้ตัวเราทำอะไรผิดพลากไปจากค่านิยมอันดีงาม

ข. ลักษณะที่เด่นอีกอย่างหนึ่งของความเกรงใจก็คือ เป็นกลวิธีป้องกันตน (Defense Mechanism) โดยการรักษาน้ำของกันและผู้อื่นที่เราเคารพรักใคร่ชอบพอก และบางครั้งเป็นการหาเหตุผลเพื่อแก้ตัว (Rationalization) เช่นในกรณีที่เกิดความกลัวไม่กล้าแสดงออกซึ่งความต้องการหรือความปรารถนาของตนเอง แล้วอ้างว่าเป็นเพราะ ' เกรงใจ ' เป็นต้น สาเหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากการพัฒนาบุคลิกภาพแบบเก็บกดของคนไทย ที่ไม่ยอมให้เด็ก ๆ ได้แสดงความเป็นตัวของตัวเอง กอปรกับ ความเกรงขามผู้ใหญ่ ซึ่งเป็นลักษณะสำคัญของสังคมแบบใบศรีสัมพันธ์ ทำให้บุคลิกภาพแบบเก็บตัว (Introvert) เป็นแบบที่ได้รับการนิยมนับในสังคมไทยว่าเป็นลักษณะของคนดี ก่อสงบแสงเงาเย็บคน

ในคำนำสาเหตุของความเกรงใจพบว่า ความเกรงใจมีสาเหตุมาจากเพื่อน อาจารย์ พ่อแม่ ผู้ที่อาวุโสกว่า คนที่ช่วยเหลือเราบา จึงทำให้เราต้องแสดงความเกรงใจ ประสิทธิ์ บัวกลี (ประสิทธิ์ บัวกลี , 2513) ได้ศึกษาเปรียบเทียบ ความวิตก ความเกรงใจ และความคิดสร้างสรรค์ ของนักเรียนไทยในต่างจังหวัด 100 คน นักเรียนไทยในกรุงเทพฯ 216 คน และนักเรียนต่างชาติในโรงเรียนนานาชาติ จังหวัดพระนคร 216 คน โดยใช้แบบสอบถามวัดความวิตกกังวลของ ธงชัย ชิวปรีชา แบบสอบถามวัดความเกรงใจที่สร้างขึ้นเอง และแบบวัดความคิดสร้างสรรค์ของ Wallach และ Kogan ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ความเกรงใจมีความสัมพันธ์แบบเส้นโค้งกับการวิตกกังวลและความคิดสร้างสรรค์ คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีความเกรงใจน้อยและเกรงใจมากจะมีความวิตกกังวลสูง ส่วนคนที่มีความเกรงใจปานกลางจะมีความวิตกกังวลต่ำ และคนที่มีความเกรงใจน้อยและเกรงใจมากจะมีความคิดสร้างสรรค์น้อย ส่วนคนที่มีความเกรงใจปานกลางจะมีความคิดสร้างสรรค์มาก การเปรียบเทียบความเกรงใจระหว่างเด็กไทยกับเด็กนานาชาติ พบว่าเด็กนานาชาติมีความเกรงใจน้อยกว่านักเรียนไทยทั้งสองกลุ่ม

วีราพร เทพวาทพงศ์ (2514 : 170 - 181) ได้ศึกษาอิทธิพลของความเกรงใจที่มีต่อพฤติกรรมการแก้ปัญหาในกลุ่ม ใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตปีที่ 3 ของวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ปีการศึกษา 2513 จำนวน 532 คน (ชาย 344 คน หญิง 188 คน) ปรากฏว่า ความเกรงใจมีความสัมพันธ์แบบเส้นตรง

ในทางบวกกับกานิยมทางไมตรีสัมพันธ์ มีความสัมพันธ์แบบเส้นโค้งกับความกึกสร้างสรรค์ และไม่มีความสัมพันธ์กับความเป็นผู้นำ ในด้านพฤติกรรมทางอารมณ์ - สังคม พบว่า นิสิตเกรงใจน้อยจะแสดงความก้าวร้าว เป็นศัตรูต่อผู้อื่น และแสดงความไม่เห็นด้วย มากกว่านิสิตที่มีความเกรงใจมาก ส่วนนิสิตที่มีความเกรงใจมากแสดงความเครียดทางอารมณ์ แสดงความเห็นด้วย และแสดงความถ่อมตนมากกว่านิสิตที่มีความเกรงใจน้อย นอกจากนี้ยังพบว่าเมื่อคิดโดยเฉลี่ยแล้วนิสิตหญิง เกรงใจมากกว่านิสิตชาย

ปราชญ์ลาปน์ กัทธเนตร (2515) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง พฤติกรรมตอบสนองระหว่างบุคคล ความเกรงใจและการปรับตัว โดยที่กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้น ม.ศ. 3 จากโรงเรียนในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดอย่างละ 1 โรงเรียน จำนวน 200 คน (ชาย 90 หญิง 110) พบว่า กลุ่มที่แสดงพฤติกรรมคำหิมนุคคลอื่น และแก้ปัญหาที่บุคคลอื่นมาก มักจะมีความเกรงใจน้อย ส่วนนักเรียนที่แสดงพฤติกรรม คำหิมนตนเองและพฤติกรรมยกโทษหรือให้อภัยมาก มักจะมีความเกรงใจมาก นอกจากนั้น นักเรียนที่แสดงพฤติกรรมคำหิมนุคคลอื่นมากมักจะมี การปรับตัวไม่ดี หรือมีการปรับตัวอยู่ใน ระดับต่ำ

อบอวล หกสุวรรณ (2516) ได้ศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพของบุคคลใน อาชีพครูกับแพทย์ กลุ่มตัวอย่างคือ อาจารย์ในวิทยาลัยวิชาการศึกษาในนครหลวงกรุงเทพ ชนบุรี จำนวน 56 คน (ชาย 25 คน หญิง 31 คน) และแพทย์ประจำ โรงพยาบาลต่าง ๆ ของทางราชการในนครหลวงกรุงเทพชนบุรี จำนวน 66 คน เป็นแพทย์ชาย 31 คน แพทย์หญิง 35 คน ใช้แบบสอบถามวัดบุคลิกภาพ 16 ด้าน " Sixteen Personality Factor Questionnaire " (16 P.F) Form B. ของ Raymond B. Cattell กับแบบสอบถามวัดความเกรงใจ พบว่า ครูหญิง มีความเกรงใจมากกว่าครูชาย และแพทย์หญิงมีความเกรงใจมากกว่าแพทย์ชาย อย่าง มีนัยสำคัญที่ .01 และไม่มี ความแตกต่างระหว่างเพศ คือครูชายกับแพทย์ชาย ครูหญิง กับแพทย์หญิง ไม่มีความแตกต่างมีนัยสำคัญ

สุจินต์ ปริษามารถ (2515) ศึกษาถึง ความกึกสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และลักษณะความเป็นผู้นำ ของนักเรียนที่ประพฤติก้อยตามและที่ขัดกับสังคม โดยใช้กลุ่ม ตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนรัฐบาล 6 โรงเรียน

ในนครหลวงกรุงเทพ ชนบุรี ประกอบด้วยนักเรียนที่ประพฤติกด้อยตามสังคม ชาย 53 คน หญิง 47 คน และนักเรียนที่ประพฤติซัดกับสังคม ชาย 53 คน หญิง 47 คน รวมทั้งสิ้น 200 คน พบว่าเด็กชายที่ประพฤติซัดกับสังคม มีความเกรงใจสูงกว่านักเรียนชาย และนักเรียนหญิงที่ประพฤติกด้อยตามสังคม และนักเรียนหญิงที่ประพฤติซัดกับสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

นอกจากนี้ สุจินต์ (2515 : 79) ยังพบว่า ไม่มีความสัมพันธ์แบบเส้นตรง และเส้นโค้ง ระหว่างความเกรงใจกับลักษณะความเป็นผู้นำ ของนักเรียนที่ประพฤติกด้อยตามสังคม และนักเรียนที่ประพฤติซัดกับสังคม แต่ก็มีแนวโน้มว่าจะสัมพันธ์กันในเชิงนิมิต ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงบุคลิกภาพของบุคคลในสังคม ที่มีค่านิยมวางอยู่บนรากฐานของประเพณีนิยม อันมีระบบทางอำนาจที่ลดหลั่นกันหรือเป็นระบบเจ้าขุนมูลนาย มีลักษณะพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ทำให้บุคคลไม่ค่อยกล้าแสดงความคิดเห็น

สมมติฐานในการวิจัย

จากทฤษฎีเอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวแล้วข้างต้น ผู้วิจัยใช้เป็นแนวทางในการตั้งสมมติฐาน ดังต่อไปนี้

1. ในตอนเปรียบเทียบบุคลิกภาพเก็บแสดงตัวของเด็กวัยรุ่น
 - เด็กวัยรุ่นตอนต้น (อายุ 13 - 16 ปี)
 - ✓ 1.1 เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนน่าจะมีบุคลิกภาพแสดงตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง
 - ✓ 1.2 เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนน่าจะมีบุคลิกภาพแสดงตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางที่กระทำผิดคนเดียว
 - ✓ 1.3 เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนน่าจะมีบุคลิกภาพแสดงตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม
 - 1.4 เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางที่กระทำผิดคนเดียวน่าจะมีบุคลิกภาพเก็บตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม
 - เด็กวัยรุ่นตอนปลาย (อายุ 17 - 21 ปี)
 - 1.5 เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนน่าจะมีบุคลิกภาพแสดงตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง

1.6 เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนน่าจะมีบุคลิกภาพแสดงตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางที่กระทำคามผิดคนเดียว

1.7 เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนน่าจะมีบุคลิกภาพแสดงตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม

1.8 เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางที่กระทำผิดคนเดียวน่าจะมีบุคลิกภาพเก็บตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม

- ระดับการศึกษา

1.9 เด็กวัยรุ่นทั้งในโรงเรียนและในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางที่มีระดับการศึกษาต่างกัน น่าจะมีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวไม่แตกต่างกัน

- วัยรุ่นตอนต้นและตอนปลาย

1.10 เด็กวัยรุ่นตอนต้น น่าจะมีบุคลิกภาพเก็บตัว มากกว่าเด็กวัยรุ่นตอนปลาย

2. เปรียบเทียบบุคลิกภาพที่ก้าวร้าว

- เด็กวัยรุ่นตอนต้น (อายุ 13 - 16 ปี)

2.1 เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนน่าจะมีวามเกรงใจน้อยกว่าเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง

2.2 เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนน่าจะมีวามเกรงใจน้อยกว่าเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางที่กระทำผิดคนเดียว

2.3 เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนน่าจะมีวามเกรงใจน้อยกว่าเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม

2.4 เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางที่กระทำผิดคนเดียวน่าจะมีวามเกรงใจไม่แตกต่างไปจากเด็กวัยรุ่นที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม

- เด็กวัยรุ่นตอนปลาย

2.5 เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนน่าจะมีวามเกรงใจน้อยกว่าเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง

2.6 เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนน่าจะมีวามเกรงใจน้อยกว่าเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางที่กระทำผิดคนเดียว

2.7 เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนน่าจะมีความเกรงใจน้อยกว่าเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม

2.8 เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางที่กระทำผิดคนเดียว น่าจะมีความเกรงใจไม่แตกต่างไปจากเด็กวัยรุ่นที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม

1 - ระดับการศึกษา

2.9 เด็กวัยรุ่นทั้งในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางที่มีระดับการศึกษาต่างกัน น่าจะมีความเกรงใจไม่แตกต่างกัน

3. ในตอนหาความสัมพันธ์ของบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัว และ บุคลิกภาพเกรงใจ

3.1 เด็กวัยรุ่นตอนต้น (อายุ 13 - 16 ปี) ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ที่กระทำผิดคนเดียวน่าจะมีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวสัมพันธ์ในทางลบกับบุคลิกภาพเกรงใจ

3.2 เด็กวัยรุ่นตอนต้น (อายุ 13 - 16 ปี) ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ที่กระทำผิดเป็นกลุ่มน่าจะมีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวสัมพันธ์ในทางลบกับบุคลิกภาพเกรงใจ

3.3 เด็กวัยรุ่นตอนปลาย (อายุ 17 - 21 ปี) ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ที่กระทำผิดคนเดียวน่าจะมีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวสัมพันธ์ในทางลบกับบุคลิกภาพเกรงใจ

3.4 เด็กวัยรุ่นตอนปลาย (อายุ 17 - 21 ปี) ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม น่าจะมีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวสัมพันธ์ในทางลบกับบุคลิกภาพเกรงใจ

3.5 เด็กวัยรุ่นตอนต้นในโรงเรียน น่าจะมีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวสัมพันธ์ในทางลบกับความเกรงใจ

3.6 เด็กวัยรุ่นตอนปลายในโรงเรียน น่าจะมีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวสัมพันธ์ในทางลบกับความเกรงใจ

3.7 เด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ป. 4 - 7 น่าจะมีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวสัมพันธ์ในทางลบกับความเกรงใจ

3.8 เด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ม.ศ. 1 - 3 น่าจะมีบุคลิกภาพเก็บตัว แสดงตัวสัมพันธ์ในทางลบกับความเกรงใจ

3.9 เด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ม.ศ. 4 น่าจะมีบุคลิกภาพเก็บตัว แสดงตัวสัมพันธ์ในทางลบกับความเกรงใจ

เหตุผลเบื้องต้นหลังสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานข้อที่ 1 ในตอนเปรียบเทียบบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวของเด็กวัยรุ่น ทั้งชั้น โดยอาศัยเหตุผลดังนี้

วัทเลย์ (1965 : 20 - 23) ได้ศึกษากับนักเรียน 2 กลุ่ม คือกลุ่มที่ปรับตัวได้ดี และกลุ่มที่ปรับตัวได้ไม่ดี พบว่าคนที่ปรับตัวได้ไม่ดี เป็นลักษณะของคนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัว

นอร์ทเวย์ (Northway) ได้กล่าวถึงเด็กที่เพื่อนรังเกียจว่า เป็นพวกชอบเก็บตัว ไม่สังคมกับคนอื่น ไม่สนใจการสมาคม เป็นเด็กขี้อาย ซลาดกั้ว ชอบเอะอะจิ้งจก ชอบซักแย้ง ไม่ชอบทำประโยชน์ให้แก่หมู่พวก (Thorpe Louis P., 1955 : 709)

เบอร์รี่ (Berry, 1971 : 221 - 222) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะบุคลิกภาพ สถิติปัญญา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และสภาพสิ่งแวดล้อมของเด็กที่เข้ารับการอบรมความประพฤติใหม่ ซึ่งเด็กเหล่านี้เป็นเด็กที่ศาลส่งตัวมา จำนวน 600 คน มีอายุระหว่าง 10 ปี 3 เดือน ถึง 17 ปี 2 เดือน ใช้แบบทดสอบสถิติปัญญา (Stanford-Binet Intelligence Scale Form L-M) (1960) และ Progressive Matrices แบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน (Burt Word Reading test) และแบบทดสอบบุคลิกภาพ (High School Personality Questionnaire ของแคทเทิลและเมลฮอฟ) (1960) และ (Junior Eysenck Personality Inventory) (J E P I) พบว่า กลุ่มตัวอย่างนี้เป็นคนเก็บตัว มีความวิตกกังวลสูง ระดับสติปัญญาต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ย

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนจึงนำมาตั้งสมมติฐานว่า เด็กวัยรุ่นในโรงเรียน น่าจะมีบุคลิกภาพแสดงตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง และเด็กวัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาต่างกัน น่าจะมีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวไม่แตกต่างกัน

วันเพ็ญ อายุการ (2512) ได้ศึกษาลักษณะและความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรม
ที่แสดงออกถึงบุคลิกภาพเก็บตัว แสลงตัว กับการยอมรับตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของเด็กวัยรุ่น 281 คน โดยใช้แบบสอบถามลักษณะของเบส และแบบสำรวจบุคลิกภาพ-
รวมของมินิโซตา (M M P I) สรุปผลได้ว่า นักเรียนวัยรุ่นตอนปลาย (17 - 21 ปี)
มีลักษณะแสดงตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นตอนต้น เด็กวัยรุ่นตอนต้นมีลักษณะเก็บตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่น
ตอนปลาย ดังนั้นจึงน่าจะตั้งสมมติฐานว่า เด็กวัยรุ่นตอนต้นมีบุคลิกภาพเก็บตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่น
ตอนปลาย

สมมติฐานที่ 2 ในเรื่องความเกรงใจ มีเหตุผลดังนี้

วีราพร เพ็ชรระพี (2512 : 170 - 181) ได้ศึกษาอิทธิพลของความเกรงใจ
ที่มีต่อพฤติกรรมการแก้ปัญหาในกลุ่ม ใช้กลุ่มตัวอย่าง เป็นนิสิตปีที่ 3 ของวิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร จำนวน 532 คน พบว่า ในค่านพฤติกรรมทางอารมณ์ สังคม นิสิตเกรงใจน้อย
จะแสดงอารมณ์ก้าวร้าว เป็นศัตรูต่อผู้อื่น และแสดงความไม่เห็นด้วยมากกว่านิสิตที่มีความ
เกรงใจมาก ส่วนนิสิตที่มีความเกรงใจมาก จะแสดงความเครียดทางอารมณ์

สุจินต์ ปรีชามารภา (2515) ศึกษาถึงความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และ
ลักษณะความเป็นผู้นำ ของนักเรียนที่มีความประพฤติคล้อยตามและที่ขัดกับสังคม โดยใช้กลุ่ม
ตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนรัฐบาล รวมทั้งสิ้น 200 คน พบว่า
เด็กชายที่ประพฤติขัดกับสังคมมีความเกรงใจสูงกว่านักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่ประพฤติคล้อย
ตามสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ดังนั้นจึงตั้งสมมติฐานว่า เด็กวัยรุ่น
ในโรงเรียนมีความเกรงใจน้อยกว่าเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครอง เด็กกลาง

สำหรับการเปรียบเทียบบุคลิกภาพเกรงใจระหว่าง เด็กวัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาต่างกันนั้น
ยังไม่มีผู้ใดศึกษาไว้ จึงขอตั้งสมมติฐานที่เป็นกลางไว้ดังนี้ เด็กวัยรุ่นทั้งในสถานพินิจและคุ้มครอง
เด็กกลาง และเด็กวัยรุ่นในโรงเรียนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน น่าจะมีความเกรงใจไม่แตกต่างกัน

สำหรับการเปรียบเทียบบุคลิกภาพเกรงใจของ เด็กวัยรุ่นตอนต้นกับเด็กวัยรุ่นตอนปลาย
ตั้งสมมติฐานที่เป็นกลางไว้ว่า น่าจะมีความเกรงใจไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานในตอน 3 หากความสัมพันธ์ของบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัว และความเกรงใจ มีเหตุผลในการตั้งสมมติฐานดังนี้

สิทธิโชค วรานุสันติกุล (2514 : 43 - 46) พบว่าเด็กที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวเป็นบุคลิกภาพขี้น้าว นอกจากนี้ สุจินต์ ปริษามารถ (2515 : 79) พบว่าความเกรงใจจะความเป็นขี้น้าว ไม่มีความสัมพันธ์ทั้งแบบเส้นตรงและแบบเส้นโค้ง แต่ก็มีความโน้มที่จะมีความสัมพันธ์กันในเชิงนิมาน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วิราพร เทพวีระพงศ์ (2514 : 183) ดังนั้นจึงตั้งสมมติฐานไว้ว่าเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง และเด็กวัยรุ่นในโรงเรียน น่าจะมีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัว สัมพันธ์ในทางลบกับบุคลิกภาพเกรงใจ

★ วิธีดำเนินการ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ เป็นเด็กชายวัยรุ่น แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ

1. เด็กวัยรุ่นในโรงเรียน จำนวน 120 คน
2. เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง บางนา จำนวน 120 คน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ กระทำผิดคนเดียว จำนวน 60 คน และกระทำผิดเป็นกลุ่ม จำนวน 60 คน กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเมื่อจำแนกตามระดับอายุแล้ว ปรากฏดังตาราง 1

ตาราง 1 กลุ่มตัวอย่างจำแนกตามประเภทและอายุ

กลุ่มตัวอย่าง	วัยรุ่นตอนต้น (13 - 16 ปี)	วัยรุ่นตอนปลาย (17 - 21 ปี)	รวม
เด็กวัยรุ่นในโรงเรียน	60	60	120
เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง			
- กระทำผิดคนเดียว	30	30	60
- กระทำผิดเป็นกลุ่ม	30	30	60
รวม	120	120	240

หมายเหตุ

การศึกษายูของลุ่มตัวอย่างนั้น นับตั้งแต่ปีเกิดจนถึงเดือนพฤศจิกายน 2515

อายุ 13 ปี หมายถึงพิสัยอายุ 12 ปี 6 เดือน ถึง 13 ปี 5 เดือนเศษของเดือน ถ้าเกินครึ่งถือเป็นหนึ่งเดือน

การแบ่งอายุของเด็กวัยรุ่นตอนต้นและเด็กวัยรุ่นตอนปลายนี้ แบ่งตามหลักการแบ่งของเฮอรัลด์ ซึ่งแบ่งไว้ 3 ตอน คือ

1. วัยก่อนวัยรุ่น (Pre-Adolescence) ตั้งแต่ 10 - 12 ปี
2. วัยรุ่นตอนต้น (Early-Adolescence) ตั้งแต่ 13 - 16 ปี
3. วัยรุ่นตอนปลาย (Late-Adolescence) ตั้งแต่ 17 - 21 ปี

1. เกณฑ์การ เลือกกลุ่มตัวอย่าง

1. เด็กวัยรุ่นในโรงเรียน มีจำนวนทั้งสิ้น 120 คน โดยเลือกสรรมาจากเด็กโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนกลาง รวม 3 โรงเรียน คือ

1.1 โรงเรียนวัดสุวรรณารามวิทยาคม จำนวน 40 คน เป็นเด็กวัยรุ่นตอนต้น (อายุ 13 - 16 ปี) จำนวน 20 คน วัยรุ่นตอนปลาย (อายุ 17 - 21 ปี) จำนวน 20 คน

1.2 โรงเรียนวัดเบญจมบพิตร จำนวน 40 คน เป็นเด็กวัยรุ่นตอนต้น (อายุ 13 - 16 ปี) จำนวน 20 คน วัยรุ่นตอนปลาย (อายุ 17 - 21 ปี) จำนวน 20 คน

1.3 โรงเรียนยานนาวาวิทยาคม จำนวน 40 คน เป็นเด็กวัยรุ่นตอนต้น (อายุ 13 - 16 ปี) จำนวน 20 คน วัยรุ่นตอนปลาย (อายุ 17 - 21 ปี) จำนวน 20 คน

ในการที่เลือกเด็กจาก 3 โรงเรียนดังกล่าว เพราะเป็นโรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร เป็นโรงเรียนที่มีขนาดใกล้เคียงกัน อยู่ในสิ่งแวดล้อมคล้ายคลึงกันมากที่สุด การเลือกชั้นระดับ ม.ศ.1 - 4 เพราะเป็นนักเรียนที่อยู่ในวัยรุ่นตอนต้นและตอนปลาย ตรงตามเกณฑ์อายุที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้

สำหรับวิธีการ เลือกเด็กแต่ละโรงเรียนมาศึกษาเพียงโรงเรียนละ 40 คนนั้น ใช้วิธีเลือกตามความสมัครใจของนักเรียน ตั้งแต่ชั้น ม.ศ.1 - 5 โดยแบ่งตามเกณฑ์อายุ

2. เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง บางนา ผู้วิจัยได้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้ คือ

2.1 เด็กวัยรุ่นตอนต้น ที่กระทำผิดคนเดียว และที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม ใช้เด็กวัยรุ่นในสถานฝึกและอบรมเด็กเล็ก (13 โรง) ซึ่งใช้ฝึกอบรมเด็กที่กระทำผิดอายุ 7 - 14 ปีขึ้นไป มีความรู้อย่างต่ำประมาณปีที่ 7 เป็นส่วนใหญ่

2.2 เด็กวัยรุ่นตอนปลาย ที่กระทำผิดคนเดียว และกระทำผิดเป็นกลุ่ม ใช้เด็กวัยรุ่นในสถานฝึกและอบรมเยาวชนชนกลาง บางนา (16 ไร่) ซึ่งใช้ฝึกอบรมเด็กที่กระทำผิดอายุตั้งแต่ 14 - 24 ปี และคัดเลือกเด็กที่มีความรู้อย่างต่ำประมาณปีที่ 7 เป็นส่วนใหญ่

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ผลของการศึกษาค้นคว้านี้ ได้มาจากการสอบถามสอบถามจำนวน 133 ข้อ ของเด็กวัยรุ่นที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยขอความในแบบสอบถามฉบับนี้แบ่งเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับรายละเอียดของตัวนักเรียน เช่น อายุ อาชีพของบิดามารดา สภาพการสมรส ความสัมพันธ์กับครอบครัว จำนวน 7 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นข้อความที่มุ่งวัดบุคลิกภาพเกี่ยวกับการเก็บตัว แสวงตัว ซึ่งคัดแปลงมาจากของวันเพ็ญ อาญการ (คัดแปลงมาจาก MMPI และ ลิเกิตเสกลของเบสท์) และของ ชูศักดิ์ ชัมภลสิทธิ์ นิสิตปริญญาโทสาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา 2513 ขอความในตอนนี้จำนวน 110 ข้อ แต่ละข้อต้องการให้พิจารณาพฤติกรรมที่แสดงถึงบุคลิกภาพเก็บตัว แสวงตัว โดยใช้วิธีการประมาณค่าตัวเอง ออกเป็น 5 ระดับดังตัวอย่าง

ลักษณะพฤติกรรม	จริงน้อยที่สุด	จริงเพียงเล็กน้อย	จริงครึ่งหนึ่ง	จริงเป็นส่วนใหญ่	จริงมากที่สุด
ข้าพเจ้าชอบไปไหนมาไหนเป็นกลุ่ม					
ข้าพเจ้ามักจะใจลอยและฝันกลางวัน					
ข้าพเจ้าชอบเป็นผู้นำมากกว่าผู้ตาม					

แบบสอบถามนี้ขอความอยู่ 2 ประเภท คือ แยกเด็กออกเป็นพวกเก็บตัว ข้อที่ 1 - 55 ถ้าเด็กตอบในช่องมากที่สุด หรือมาก แสดงว่าเป็นคนแสวงตัว การให้คะแนนนี้ คือ

จริงมากที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริงเป็นส่วนใหญ่	ให้	4	คะแนน
จริงเพียงเล็กน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

ข้อ 56 - 110 ถ้าเด็กตอบในช่องน้อยที่สุด หรือน้อย แสดงว่าเป็นคนแฉงตัว
การให้คะแนนดังนี้

จริงน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริงเพียงเล็กน้อย	ให้	4	คะแนน
จริงครึ่งหนึ่ง	ให้	3	คะแนน
จริงเป็นส่วนใหญ่	ให้	2	คะแนน
จริงมากที่สุด	ให้	1	คะแนน

ไม่เอา

การทดลองสอบของแบบสอบถามตอนที่ 2

แบบสอบถามเกี่ยวกับบุคลิกภาพเก็บตัว แฉงตัว นี้ ให้นำไปทดลองสอบกับเด็กวัยรุ่น
ในโรงเรียนวัดเขมาภิรตาราม นนทบุรี ซึ่งมีระดับอายุและสภาพเดียวกันกับกลุ่มตัวอย่างจริง
โดยให้นักเรียนชายชั้น ม.ศ. 4 - 5 จำนวน 50 คน เป็นนักเรียนชาย ม.ศ. 1 - 3
จำนวน 50 คน ก็เลือกเฉพาะผู้ที่ให้ความร่วมมือและเต็มใจในการทำแบบสอบถาม โดย
ผู้วิจัยได้อธิบายถึงความมุ่งหมายและวิธีตอบแบบสอบถามจนนักเรียนเข้าใจ จึงให้เริ่มลงมือ
ตอบแบบสอบถาม แลวนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้เสร็จแล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ดังนี้

ก. วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก

สำหรับแบบสอบถามแสดงลักษณะบุคลิกภาพเก็บตัว แฉงตัว เมื่อตรวจให้คะแนน
และรวมคะแนนเสร็จแล้ว ก็จัดลำดับคะแนน แล้วยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ 27 % ของกลุ่มที่ได้คะแนน
จากแบบสอบถามบุคลิกภาพเก็บตัวและแฉงตัวสูง และ 27 % ของกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำ นำมาวิเคราะห์
หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้ t-test แล้วยเลือกเฉพาะข้อที่มีค่า t สูง ไว้จำนวน
70 ข้อ (ดูในตารางภาคผนวก) แลวนำมาเรียงข้อใหม่โดยให้ข้อความที่มีลักษณะ เก็บตัวและ
แฉงตัวสลับกันครึ่งละ 5 ข้อ

ข. ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม หลังจากเลือกข้อที่มีคุณภาพสูงได้แล้ว ผู้วิจัยนำมาหาค่าความเชื่อมั่น โดยวิธีแบ่งครึ่ง (Split half) (Garrett, 1966 : 339) ได้ค่าความเชื่อมั่นครึ่งฉบับ เท่ากับ .6152 และได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .7617 (N = 240) ค่าความเชื่อมั่นนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์เมื่อทดสอบจริง

ตอนที่ 3 เป็นเรื่องมีอวัตุคลิภาพเกรงใจ ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามของประสิทธิ์ บัวคลี (2514 : 128 - 130) แล้วนำมาดัดแปลงให้เหมาะสมกับบทบาทของเด็กวัยรุ่น มีจำนวน 56 ข้อ แบ่งเป็น 6 ตอน ตามบทบาทหรือฐานะของบุคคล ได้คุณลักษณะความเกรงใจ 5 ประเภท คือ คุณลักษณะทางกานิยม คุณลักษณะทางอารมณ์ (โดยเฉพาะกลัวหรือไม่กลัว) คุณลักษณะทางบุคคลสัมพันธ์ คุณลักษณะทางคุณภาพทางตนและผู้อื่น และคุณลักษณะทางบทบาทสัมพันธ์

ลักษณะแบบสอบถาม เป็นข้อความซึ่งแทนพฤติกรรมของเด็กที่เกี่ยวข้องกับบุคคลอื่น ในฐานะต่าง ๆ กัน คือ ในฐานะที่เป็นบุตรกับบิดามารดา ในฐานะที่เป็นเพื่อนบ้าน ความสัมพันธ์กับเพื่อนที่สนิทสนม ความสัมพันธ์กับเพื่อนที่ไม่สนิทสนม ในฐานะที่เป็นเพื่อนบ้านที่สนิทสนม เป็นเพื่อนบ้านที่ไม่สนิทสนม ในฐานะที่เธอกับผู้อื่นบุคคล ข้อความนี้ถามเกี่ยวกับความรู้สึกและความนึกเห็นในการปฏิบัติในเรื่องใจเรื่องหนึ่ง ตามบทบาทและสถานการณ์ที่อาจพบได้ในชีวิตประจำวัน ยกตัวอย่าง เช่น

ก. ในฐานะที่เธอเป็นบุตร ความสัมพันธ์กับบิดามารดา

- ทำให้ท่านผิดหวัง เสียใจ ไม่สบายใจ

ฯลฯ

ข. ในฐานะที่เธอเป็นเพื่อน ความสัมพันธ์กับเพื่อนที่สนิทสนม

- ตักเตือนตรง ๆ เมื่อเขาทำผิด

ฯลฯ

ก. ในฐานะที่เธอเป็นเพื่อน ความสัมพันธ์กับเพื่อนที่ไม่สนิทสนม

- ขอความช่วยเหลือ

ฯลฯ

ง. ในฐานะที่เป็นเพื่อนบ้านที่สนิทสนมกัน

- ทำเสียงดังหรือเปิดวิทยุดัง

ฯลฯ

จ. ในฐานะเป็นเพื่อนบ้านที่ใกล้ชิดสนิทสนมกับ

- ขอเงินข้าวของเครื่องใช้

ก. จ. ก.

ด. ในฐานะที่เธอเป็นบุตรสาวสัมพันธ์กับบิดามารดา

- แสดงความโกรธเมื่อเราไม่พอใจเขา

ก. จ. ก.

3.2 การออกแบบสอบถาม ใช้วิธีประเมินตนเองตามมาตราส่วน โดยให้ผู้ตอบงานวัดความในแบบสอบถามที่จะขอ แล้วพิจารณาว่าตนเองมีความรู้สึกและความนึกเห็นในการปฏิบัติในเรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างไร ตามบทความและสถานการณ์ต่างๆที่อาจเกิดขึ้นได้ในชีวิตประจำวันแล้ว/ว่าเรื่องหมาย ✓ บนตัวเลขในมาตราส่วนทางขวามือ ซึ่งเป็นแบบ Role Differential Scale เช่น

ก. ในฐานะที่เธอเป็นบุตรสาวสัมพันธ์กับบิดามารดา

(๐) เมื่อมีทุกข์ ไม่ขอให้ช่วย | ๖ | ๕ | ๔ | ๓ | ๒ | ๑ | ๐ | -1 | -2 | -3 | ขอให้ช่วย

(๐๐) ขอเงิน ข้าวของ เครื่องใช้ ไม่เกรง | ๖ | ๕ | ๔ | ๓ | ๒ | ๑ | ๐ | -1 | -2 | -3 | เกรง / ก

3.3 ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม แบบสอบถามนี้ ประสิทธิ์ บัณฑิต

(2514 : 59 - 40) ได้ทดสอบความเชื่อมั่น โดยวิธีแบ่งครึ่ง Split - half

ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.8715 (N = 74) และเมื่อทดสอบจริง ได้ค่าความเชื่อมั่น

0.7842 (N = 116) แต่ในการทดลองจริง เมื่อทดสอบจริง ได้ค่าความเชื่อมั่น

0.3112 (N = 240) ความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ของโครงสร้าง ประสิทธิ์ บัณฑิต

ได้หาความสัมพันธ์ระหว่างการออกแบบ Role Differential Scale

กับแบบสอบถามวัดใจหรือสัมพันธ์ - สัมพันธ์สัมพันธ์ ไม่มีความเชื่อมั่นอย่างสูง

($r_{tt} = 0.2745$) ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ 0.7165

ที่ 3.4 การตรวจวิเคราะห์ เป็นการให้คะแนนแบบ Role Differential

Scale การใช้ค่ากับมาตราส่วน 2 ลักษณะ ถ้าบุคคลมีพฤติกรรมตรงตามลักษณะนั้นแสดงว่า

เป็นผู้ที่มีความเกรงใจมาก เช่นค่า ๖ เกรงใจ ไม่กล้า ไม่โต้แย้ง ไม่ปฏิเสธ ในข้อความ

ลักษณะเช่นนี้ จะให้ ๖ คะแนน เมื่อเลือกทำเรื่องหมาย ✓ ด้าน -๖ ให้ ๐ คะแนน

เมื่อเลือกทางด้าน -๒ ให้ ๕, 4, ๓, ๒, 1 คะแนน เมื่อเลือกทำเรื่องหมาย ✓ ที่ช่อง

-1, 0, 1, 2, 3 ตามลำดับ

✓ ดังนั้นผู้ที่ได้คะแนนในแบบสอบถามวัดความเกรงใจสูง จึงเป็นผู้ที่มีความเกรงใจมาก ถ้าได้คะแนนต่ำก็แสดงว่ามีความเกรงใจน้อย (วิจารณ์ เทพวีระพงศ์ , 2514

37 - 38)

ที่ ๓๐

จบ

การประเมินการรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลที่ใช้วิเคราะห์ครั้งนี้ ได้รวบรวมถึงแต่วันที่ 12 พฤศจิกายน พ.ศ. 2515 ถึงวันที่ 15 มกราคม พ.ศ. 2516 โดยผู้วิจัยดำเนินการสอบถามด้วยตนเอง ก่อนที่ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามก็ได้ชี้แจงถึงความมุ่งหมาย วิธีการตอบแบบสอบถามและได้ย้ำถึงความรู้สึกปลอดภัยในการตอบแบบสอบถาม เพื่อให้เด็กเข้าใจและมีความสบายใจในการตอบแบบสอบถามอย่างจริงจัง

สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจกลาง บางนา ผู้วิจัยก็ได้ไปสอบถามเอง โดยแบ่งกลุ่มให้ตอบแบบสอบถามเพียงกลุ่มละ 4 - 5 คน แล้วอธิบายไปทีละข้ออย่างละเอียด เพื่อให้เด็กมีความเข้าใจในการตอบแบบสอบถาม เพราะเด็กส่วนมากมีความรู้เพียงชั้นประถมปีที่ 7

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การหาสถิติพื้นฐาน
 - คะแนนเฉลี่ย (Mean)
 - ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
 - ความแปรปรวน (Variance)
2. การหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ หาโดยวิธีแบ่งครึ่ง (Split - half Technique)
3. ใช้ F - test ในการศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของแบบทดสอบบุคลิกภาพเก็บตัว แสดงตัว และเกรงใจ ระหว่างเด็กวัยรุ่นตอนต้นและตอนปลายของเด็กในโรงเรียนและเด็กในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง
4. ใช้ t - test ทดสอบความแตกต่างของบุคลิกภาพแต่ละด้านและความเกรงใจของกลุ่มตัวอย่าง
5. หาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆโดยใช้ Product Moment Correlation

1. การหาสถิติพื้นฐาน

1.1 หาค่าคะแนนเฉลี่ย ใช้สูตร (Gulford, 1950 : 44)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่ม

1.2 หาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้สูตร (Ferguson, 1966 : 67)

$$S = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

1.3 ความแปรปรวน ใช้สูตร

$$S^2 = \frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}$$

เมื่อ S^2 แทน ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่าง

2. การหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้

* 2.1 หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถามบุคลิกภาพเก็บตัว - แสดงตัว โดยใช้ t-test (Edwards, 1968 : 104)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ t	แทน	ค่าสถิติที่พิจารณาใน t -distribution
$\bar{x}_1, \bar{x}_2$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำตามลำดับ
n_1, n_2	แทน	จำนวนคนในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำตามลำดับ
s_1^2, s_2^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำตามลำดับ

2.2 หากความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยวิธีแบ่งครึ่ง (Split-half)
แบบซอกซอกกี ไชสุกร (Garrett, 1966 : 143)

$$r_{\frac{1}{2} \text{ II}} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2] [N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ $r_{\frac{1}{2} \text{ II}}$	แทน	ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบครึ่งฉบับ
$\sum X, \sum Y$	แทน	ผลรวมของคะแนนซอกกีและซอกคิตตามลำดับ
$\sum X^2, \sum Y^2$	แทน	ผลรวมกำลังสองของคะแนนซอกกีและซอกคิตตามลำดับ
$\sum XY$	แทน	ผลรวมของผลคูณของคะแนนซอกกีและซอกคิต
N	แทน	จำนวนคนในกลุ่ม

เพื่อให้ได้ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบครึ่งฉบับแล้ว นำมาขยายให้เป็นความเชื่อมั่น
ของแบบทดสอบทั้งฉบับ โดยไชสุกร (Garrett, 1966 : 339)

$$r_{\text{II}} = \frac{2r_{\frac{1}{2} \text{ II}}}{1 + r_{\frac{1}{2} \text{ II}}}$$

เมื่อ r_{II}	แทน	ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ
$r_{\frac{1}{2} \text{ II}}$	แทน	ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบครึ่งฉบับ

3. ใช้ F-test ในการศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของบุคลิกภาพ ใช้สูตร
(Winner, 1971 : 179)

$$F = \frac{MS_{\text{between}}}{MS_{\text{within}}}$$

เมื่อ F แทนค่า F-ratio ที่พิจารณาใน F-distribution

MS_{between} แทน Mean Square ระหว่างกลุ่มตัวแปรที่จะศึกษา

MS_{within} แทน Mean Square ภายในกลุ่มตัวแปรที่จะศึกษา

4. ใช้ t-test ทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างรายเฉลี่ยของตัวแปรที่ศึกษา
โดยใช้สูตร (E.F. Lindquist, 1956 : 91)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{MS_w \left[\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right]}}$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t-distribution

$\bar{X}_1, \bar{X}_2$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ

n_1, n_2 แทน จำนวนคนในกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ

5. หาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ โดยใช้ Product moment Correlation
(Garrett, 1967 : 143)

$$r = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ r แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

$\sum XY$ แทน ผลรวมของผลคูณระหว่างคะแนน X และของ Y ตามลำดับ

$\sum X, \sum Y$ แทน ผลรวมของคะแนน X และ Y ตามลำดับ

$\sum X^2, \sum Y^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่ม

บทที่ 3

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อความสะดวกและความเข้าใจตรงกันในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้เขียนจึงได้กำหนดสัญลักษณ์ไว้ดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่ม
X	แทน	คะแนนดิบ
ΣX	แทน	ผลรวมทั้งหมดของคะแนนดิบ
ΣX^2	แทน	ผลรวมทั้งหมดของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
S^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนน X
t	แทน	อัตราส่วนวิกฤติใน t - distribution
r	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมาย ได้พิจารณาเป็นตอน ๆ ดังต่อไปนี้

- ตอน 1 สภาพของกลุ่มตัวอย่าง
- ตอน 2 วิเคราะห์เปรียบเทียบบุคลิกภาพกับตัวแสดงตัว
 - 2.1 ระหว่างเด็กวัยรุ่นตอนต้น
 - 2.2 ระหว่างเด็กวัยรุ่นตอนปลาย
 - 2.3 ระหว่างเด็กวัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาต่างกัน
 - 2.4 ระหว่างเด็กวัยรุ่นตอนต้นและเด็กวัยรุ่นตอนปลาย

ตอน 3 วิเคราะห์เปรียบเทียบบุคลิกภาพเกรงใจ

- 3.1 ระหว่างเด็กวัยรุ่นตอนต้น
- 3.2 ระหว่างเด็กวัยรุ่นตอนปลาย
- 3.3 ระหว่างเด็กวัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาต่างกัน
- 3.4 ระหว่างเด็กวัยรุ่นตอนต้นและเด็กวัยรุ่นตอนปลาย

ตอน 4 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวกับบุคลิกภาพเกรงใจ ของ

- 4.1 เด็กวัยรุ่นตอนต้น
- 4.2 เด็กวัยรุ่นตอนปลาย
- 4.3 เด็กวัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาต่างกัน

ตอน 1 สภาพของกลุ่มตัวอย่าง

ภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง เกี่ยวกับสถานภาพการสมรส จำนวนพี่น้อง
ลำดับที่เกิด อาชีพของบิดา มารดา และความสัมพันธ์กับครอบครัว

ในการศึกษารั้งนี้ ผู้วิจัยได้สอบถามภูมิหลังส่วนตัว ครอบครัวของเด็กที่ใช้เป็น
กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด เพื่อศึกษาองค์ประกอบในด้านดังกล่าวว่าคล้ายคลึงหรือแตกต่างกัน
เพียงไร ผลจากการสอบถามครั้งนี้มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1 สถานภาพการสมรสของบิดามารดาของกลุ่มตัวอย่าง

ตาราง 2 จำนวนกลุ่มตัวอย่างตามสภาพการสมรสของบิดามารดา

สถานภาพการสมรส กลุ่มตัวอย่าง	อยู่ด้วยกัน	แยกกันอยู่	หย่าร้าง	เป็นหม้าย	บิดาและมารดา ถึงแก่กรรม
เด็กวัยรุ่นในโรงเรียน					
- วัยรุ่นตอนต้น (13 - 16 ปี)	83.33%	11.67%	-	5.00%	-
- วัยรุ่นตอนปลาย (17 - 21 ปี)	66.67%	15.00%	-	15.00%	3.33%
เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและ คุ้มครองเด็กกลาง					
ก. กระทำผิดคนเดียว					
- วัยรุ่นตอนต้น (13 - 16 ปี)	56.67%	20.00%	3.33%	16.67%	3.33%
- วัยรุ่นตอนปลาย (17 - 21 ปี)	56.67%	16.67%	6.67%	10.00%	10.00%
ข. กระทำผิดเป็นกลุ่ม					
- วัยรุ่นตอนต้น (13 - 16 ปี)	60.00%	13.33%	16.67%	6.67%	3.33%
- วัยรุ่นตอนปลาย (17 - 21 ปี)	66.67%	13.33%	6.67%	13.33%	3.33%

จากตาราง 2 แสดงให้เห็นว่า

เด็กวัยรุ่นตอนต้นในโรงเรียน มีบิดามารดาอยู่ด้วยกันร้อยละ 83.33
แยกกันอยู่ร้อยละ 11.67 เป็นหม้ายร้อยละ 5

เด็กวัยรุ่นตอนปลายในโรงเรียน มีบิดามารดาอยู่ด้วยกันร้อยละ 66.67
แยกกันอยู่ร้อยละ 15 เป็นหม้ายร้อยละ 15 บิดามารดาถึงแก่กรรมร้อยละ 3.33

แก้วิธีร่นในสถานพินิจและกุบกรองเค็กกลาง

ก. กระทำผิดกนเคียว

– วิธีร่นตอนต้น บิดาและมารดาอยู่ด้วยกันร้อยละ 56.67
แยกกันอยู่ร้อยละ 20 หย่าร้างร้อยละ 3.33 เป็นหม้ายร้อยละ 16.67
บิดาและมารดาถึงแก่กรรมร้อยละ 5.33

– วิธีร่นตอนปลาย บิดาและมารดาอยู่ด้วยกันร้อยละ 56.67
แยกกันอยู่ร้อยละ 15.67 หย่าร้างร้อยละ 6.67 เป็นหม้ายร้อยละ 10
บิดาและมารดาถึงแก่กรรมร้อยละ 10

ข. กระทำผิดเป็นกลุ่ม

– วิธีร่นตอนต้น บิดาและมารดาอยู่ด้วยกันร้อยละ 60
แยกกันอยู่ร้อยละ 13.33 หย่าร้างร้อยละ 16.67 เป็นหม้ายร้อยละ 6.67
บิดาและมารดาถึงแก่กรรมร้อยละ 3.33

– วิธีร่นตอนปลาย บิดาและมารดาอยู่ด้วยกันร้อยละ 66.67
แยกกันอยู่ร้อยละ 13.33 หย่าร้างร้อยละ 6.67 เป็นหม้ายร้อยละ 13.33
บิดาและมารดาถึงแก่กรรมร้อยละ 3.33

ตาราง 3 แสดงจำนวนที่นั่งและลำดับที่เกิดของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวน	จำนวนที่นั่ง			ลำดับที่เกิด		
	ลำดับ	น้อยกว่า 5 คน	5 คนและมากกว่า 5 คน	เฉลี่ย	คนแรก	คนกลาง	คนสุดท้าย
เด็กวัยรุ่นในโรงเรียน							
- วัยรุ่นตอนต้น	55.00%	45.00%	5.7	18.33%	66.67%	13.33%	-
- วัยรุ่นตอนปลาย	35.00%	65.00%	5.8	25.00%	40.00%	15.00%	-
เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง							
ก. กระทำผิดคนเดียว							
- วัยรุ่นตอนต้น	23.33%	76.67%	5.9	33.33%	56.67%	10.00%	-
- วัยรุ่นตอนปลาย	35.53%	66.67%	5.26	16.67%	56.67%	10.00%	16.67%
ข. กระทำผิดเป็นกลุ่ม							
- วัยรุ่นตอนต้น	40.00%	63.33%	5.46	10.00%	53.33%	30.00%	6.67%
- วัยรุ่นตอนปลาย	43.33%	56.67%	5.46	6.67%	56.67%	16.67%	20%

จากตาราง 3 แสดงให้เห็นว่า

เด็กวัยรุ่นตอนต้นในโรงเรียน มีจำนวนที่นั่งน้อยกว่า 5 คนร้อยละ 55 , 5 คนและมากกว่า 5 คนร้อยละ 45 เฉลี่ยแล้วมีจำนวนที่นั่ง 5.7 คน เป็นบุตรคนแรกร้อยละ 18.33 บุตรคนกลางร้อยละ 66.67 บุตรคนสุดท้ายร้อยละ 13.33

เด็กวัยรุ่นตอนปลายในโรงเรียน มีจำนวนที่นั่งน้อยกว่า 5 คนร้อยละ 35

5 คนและมากกว่า 5 คนร้อยละ 65 เติบโตแล้วมีจำนวนพี่น้อง 5.8 คน เป็นบุตรคนแรกร้อยละ 25 เป็นบุตรคนกลางร้อยละ 40 เป็นบุตรคนสุดท้ายร้อยละ 15

เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง

ก. กระทำผิดคนเดียว

- วัยรุ่นตอนต้น มีจำนวนพี่น้องน้อยกว่า 5 คนร้อยละ 23.33
5 คนและมากกว่า 5 คนร้อยละ 76.67 เติบโตแล้วมีจำนวนพี่น้อง 5.9 คน
เป็นบุตรคนแรกร้อยละ 33.33 เป็นบุตรคนกลางร้อยละ 56.67 เป็นบุตรคนสุดท้ายร้อยละ 10

- วัยรุ่นตอนปลาย มีจำนวนพี่น้องน้อยกว่า 5 คนร้อยละ 33.33
5 คนและมากกว่า 5 คนร้อยละ 66.67 เติบโตแล้วมีจำนวนพี่น้อง 5.26 คน
เป็นบุตรคนแรกร้อยละ 16.67 บุตรคนกลางร้อยละ 56.67 คนสุดท้ายร้อยละ 10
บุตรคนเดียวร้อยละ 16.67

ข. กระทำผิดเป็นกลุ่ม

- วัยรุ่นตอนต้น มีจำนวนพี่น้องน้อยกว่า 5 คนร้อยละ 40
5 คนและมากกว่า 5 คนร้อยละ 63.33 เติบโตแล้วมีจำนวนพี่น้อง 5.46 คน
เป็นบุตรคนแรกร้อยละ 10 บุตรคนกลางร้อยละ 53.33 บุตรคนสุดท้ายร้อยละ 30
และเป็นบุตรคนเดียวร้อยละ 6.67

- วัยรุ่นตอนปลาย มีจำนวนพี่น้องน้อยกว่า 5 คนร้อยละ 43.33
5 คนและมากกว่า 5 คนร้อยละ 56.67 เติบโตแล้วมีจำนวนพี่น้อง 5.46 คน
บุตรคนกลางร้อยละ 56.67 บุตรคนสุดท้ายร้อยละ 16.67 บุตรคนเดียวร้อยละ 20

ตาราง 4 แสดงอาชีพของบิดาของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง	ประเภทอาชีพ				
	รับราชการ	ทำนา ทำสวน	ค้าขาย	รับจ้าง	อื่น ๆ
เด็กวัยรุ่นในโรงเรียน					
- วัยรุ่นตอนต้น (13-16 ปี)	15.00%	11.67%	25.00%	38.33%	8.33%
- วัยรุ่นตอนปลาย (17-21 ปี)	23.33%	15.00%	33.33%	18.33%	-
เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก- กลาง					
ก. กระทำผิดคนเดียว					
- วัยรุ่นตอนต้น (13-16 ปี)	16.67%	20.00%	23.33%	20.00%	20.00%
- วัยรุ่นตอนปลาย (17-21 ปี)	3.33%	16.67%	23.53%	46.67%	10.00%
ข. กระทำผิดเป็นกลุ่ม					
- วัยรุ่นตอนต้น (13-16 ปี)	33.33%	23.33%	13.33%	13.33%	16.67%
- วัยรุ่นตอนปลาย (17-21 ปี)	10.00%	3.33%	20.00%	50.00%	16.67%

จากตาราง 4 แสดงให้เห็นว่า

เด็กวัยรุ่นตอนต้นในโรงเรียน บิดามีอาชีพรับราชการร้อยละ 15 ทำนาทำสวน ร้อยละ 11.67 ค้าขายร้อยละ 25 รับจ้างร้อยละ 38.33 และที่ไม่มีอาชีพแน่นอนร้อยละ 8.33

เด็กวัยรุ่นตอนปลายในโรงเรียน บิดามีอาชีพรับราชการร้อยละ 23.33 ทำนา ทำสวนร้อยละ 15 ค้าขายร้อยละ 33.33 รับจ้างร้อยละ 18.33

เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง

ก. กระทำผิดคนเดียว

-วัยรุ่นตอนต้น บิดามีอาชีพรับราชการร้อยละ 16.67 ทำนาทำสวน ร้อยละ 20 ค่าขายร้อยละ 23.33 รับจ้างร้อยละ 20 ไม่มีอาชีพแน่นอนร้อยละ 20

-วัยรุ่นตอนปลาย บิดามีอาชีพรับราชการร้อยละ 3.33 ทำนาทำสวนร้อยละ 16.67 ค่าขายร้อยละ 23.33 รับจ้างร้อยละ 46.67 ไม่มีอาชีพแน่นอนร้อยละ 10

ข. กระทำผิดเป็นกลุ่ม

-วัยรุ่นตอนต้น บิดามีอาชีพรับราชการร้อยละ 33.33 ทำนาทำสวน ร้อยละ 23.33 ค่าขายร้อยละ 13.33 รับจ้างร้อยละ 13.33 ไม่มีอาชีพแน่นอนร้อยละ 16.67

-วัยรุ่นตอนปลาย บิดามีอาชีพรับราชการร้อยละ 10 ทำนาทำสวน ร้อยละ 3.33 ค่าขายร้อยละ 20 รับจ้างร้อยละ 50 ไม่มีอาชีพแน่นอนร้อยละ 16.67

ตาราง 5 แสดงอาชีพมารดาของกลุ่มตัวอย่าง

ประเภทอาชีพ กลุ่มตัวอย่าง	รับราชการ	ทำนา ทำสวน	ค้าขาย	รับจ้าง	อื่น ๆ
เด็กวัยรุ่นในโรงเรียน					
-วัยรุ่นตอนต้น (13-16 ปี)	33.33%	8.33%	40.00%	6.67%	41.67%
-วัยรุ่นตอนปลาย (17-21 ปี)	5.00%	25.00%	41.67%	16.67%	11.67%
เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครอง- เด็กกลาง					
ก. กระทำผิดคนเดียว					
-วัยรุ่นตอนต้น (13-16 ปี)	-	26.67%	26.67%	13.33%	33.33%
-วัยรุ่นตอนปลาย (17-21 ปี)	-	13.33%	26.67%	30.00%	26.67%
ข. กระทำผิดเป็นกลุ่ม					
-วัยรุ่นตอนต้น (13-16 ปี)	-	16.67%	30.00%	23.33%	30.00%
-วัยรุ่นตอนปลาย (17-21 ปี)	-	10.00%	33.33%	23.33%	33.33%

จากตาราง 5 แสดงให้เห็นว่า

เด็กวัยรุ่นตอนต้นในโรงเรียน มารดามีอาชีพรับราชการร้อยละ 3.33 ทำนาทำสวน ร้อยละ 8.33 ค้าขายร้อยละ 40 รับจ้างร้อยละ 6.67 เป็นแม่บ้านและไม่ได้ประกอบอาชีพ ร้อยละ 41.67

เด็กวัยรุ่นตอนปลายในโรงเรียน มารดามีอาชีพรับราชการร้อยละ 5 ทำนาทำสวน ร้อยละ 25 ค้าขายร้อยละ 41.67 รับจ้างร้อยละ 16.67 เป็นแม่บ้านและไม่ได้ประกอบอาชีพ ร้อยละ 11.67

เด็กวัยรู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง

ก. กระทำผิดกนเกี้ยว

– วัยรุ่นตอนต้น มารคามืออาชีพทำนาทำสวนร้อยละ 26.67 ค่าขายร้อยละ 26.67 รับจ้างร้อยละ 13.33 เป็นแม่บ้านและไม่ได้ประกอบอาชีพร้อยละ 53.33

– วัยรุ่นตอนปลาย มารคามืออาชีพทำนาทำสวนร้อยละ 13.33 ค่าขายร้อยละ 26.67 รับจ้างร้อยละ 30 เป็นแม่บ้านและไม่ได้ประกอบอาชีพร้อยละ 26.67

ข. กระทำผิดเป็นกลุ่ม

– วัยรุ่นตอนต้น มารคามืออาชีพทำนาทำสวนร้อยละ 16.67 ค่าขายร้อยละ 30 รับจ้างร้อยละ 23.33 เป็นบ้านและไม่ได้ประกอบอาชีพร้อยละ 30

– วัยรุ่นตอนปลาย มารคามืออาชีพทำนาทำสวนร้อยละ 10 ค่าขายร้อยละ 35.33 รับจ้างร้อยละ 23.33 เป็นแม่บ้านและไม่ได้ประกอบอาชีพร้อยละ 33.33

ตาราง 6 แสดงสถานภาพการสมรสของบิดามารดา และความสัมพันธ์กับ
ครอบครัวของเด็กวัยรุ่นตอนต้นในโรงเรียน

สถานภาพการสมรสของบิดา- มารดา	อยู่ด้วยกัน	แยกกันอยู่	หย่าร้าง	เป็นหม้าย	บิดามารดา ถึงแก่กรรม
ความสัมพันธ์กับครอบครัว					
รู้สึกอึดอัดเมื่ออยู่ในบ้าน	6.19%	2.65%	0.88%	-	-
สบายใจที่สุดเมื่อได้อยู่ในบ้าน	19.46%	3.54%	0.88%	-	-
รู้สึกว่าตนเองไม่ได้รับการเอาใจใส่เท่าที่ควร	7.96%	-	-	-	-
รู้สึกว่าตนเองได้รับการดูแลเอาใจใส่จากบิดา- มารดาผู้ปกครองมากเกินไป	3.54%	-	0.88%	-	-
รู้สึก มีความอบอุ่นในครอบครัว	17.70%	2.65%	-	-	-
ในบ้านมีความสงบสุขดี บิดามารดาไม่เคย- ทะเลาะกัน	8.64%	0.88%	-	-	-
บิดามารดาทะเลาะกันบ้างแต่ไม่รุนแรง	7.91%	0.88%	-	-	-
บิดามารดาทะเลาะกันบ่อยครั้ง	0.88%	0.88%	-	-	-
รู้สึกว่าในบ้านมีความสามัคคีรักใคร่กันดี	8.85%	1.77%	0.88%	-	-
รู้สึกว่าในบ้านขาดความสามัคคีต่างคนต่างอยู่	0.88%	0.88%	-	-	-

จากตารางแสดงว่าเด็กวัยรุ่นตอนต้นในโรงเรียน ที่มีบิดามารดาอยู่ด้วยกัน
รู้สึกอึดอัดเมื่ออยู่ในบ้านร้อยละ 6.19 สบายใจที่สุดเมื่อได้อยู่ในบ้านร้อยละ 19.46
รู้สึกว่าตนเองไม่ได้รับการเอาใจใส่เท่าที่ควรร้อยละ 7.96 รู้สึกว่าตนได้รับการเอา-
ใจใส่ดูแลมากเกินไปร้อยละ 3.54 รู้สึกมีความอบอุ่นในครอบครัวร้อยละ 17.70 ใน
บ้านมีความสงบสุขดี บิดามารดาไม่เคยทะเลาะกันร้อยละ 8.64 บิดามารดาทะเลาะ
แต่ไม่รุนแรงร้อยละ 7.96 บิดามารดาทะเลาะกันบ่อยครั้งร้อยละ 0.88
รู้สึกว่าในบ้านมีความสามัคคีรักใคร่กันดีร้อยละ 8.85 รู้สึกว่าในบ้านขาดความสามัคคี
ต่างคนต่างอยู่ร้อยละ 0.88

เด็กวัยรุ่นตอนต้นในโรงเรียน ที่มีความรักแยกกันอยู่ มีความรู้สึกอึดอัดเมื่อ
 อยู่ในบ้านร้อยละ 2.68 สมายใจที่สุดเมื่อได้อยู่บ้านร้อยละ 3.54 รู้สึกถึงความอบอุ่น
 ในครอบครัวร้อยละ 2.65 ในบ้านมีความสงบสุขคือมีการดำเนินกิจกรรมต่างๆร่วมกันร้อยละ
 0.88 มีความรักทะเลาะกันบ้างแต่ไม่รุนแรงร้อยละ 0.88 มีความรักทะเลาะกันบ่อย
 ครั้งร้อยละ 0.68 รู้สึกว่าในบ้านมีความสามัคคีรักใคร่กันร้อยละ 1.77 รู้สึกว่าใน
 บ้านขาดความสามัคคีต่างคนต่างอยู่ร้อยละ 0.88

เด็กวัยรุ่นตอนต้นในโรงเรียน ที่มีความรักหย่าร้างกัน มีความรู้สึกอึดอัดเมื่อ
 อยู่ในบ้านร้อยละ 0.68 สมายใจที่สุดเมื่อได้อยู่บ้านร้อยละ 0.68 รู้สึกว่าตนเองได้รับ
 การดูแลเอาใจใส่จากบิดามารดาผู้ปกครองมากเกินไปร้อยละ 0.68 รู้สึกว่าในบ้านมี
 ความสามัคคีรักใคร่กันร้อยละ 0.88

ตาราง 7 แสดงสถานภาพการสมรสของบิดามารดา และความสัมพันธ์กับ
ครอบครัวของเด็กวัยรุ่นตอนปลาย ในโรงเรียน

สถานภาพการสมรสของบิดา- มารดา ความสัมพันธ์กับครอบครัว	อยู่ด้วยกัน	แยกกันอยู่	หย่าร้าง	เป็นหม้าย	บิดามารดา ถึงแก่กรรม
รู้สึกอึดอัดเมื่ออยู่ในบ้าน	7.26%	1.61%	0.81%	1.61%	-
สบายใจที่สุดเมื่อได้อยู่ในบ้าน	16.13%	2.42%	-	3.23%	0.81%
รู้สึกว่าตนเองไม่ได้รับการเอาใจใส่เท่าที่ควร	4.84%	1.61%	0.81%	3.25%	-
รู้สึกว่าตนเองได้รับการเอาใจใส่ดูแลจากบิดา- มารดาผู้ปกครองมากเกินไป	6.45%	-	-	-	-
รู้สึกบิความอบอุ่นในครอบครัว	11.29%	2.42%	-	2.42%	-
ในบ้านมีความสงบสุขดี บิดามารดาไม่ทะเลาะกัน	8.06%	-	-	-	-
บิดามารดาทะเลาะกันบ้าง แต่ไม่รุนแรง	8.06%	0.81%	-	-	-
บิดามารดาทะเลาะกันบ่อยครั้ง	0.81%	-	-	-	-
รู้สึกว่าในบ้านมีความสามัคคีรักใคร่กันดี	8.06%	-	-	-	-
รู้สึกว่าในบ้านของข้าพเจ้าขาดความสามัคคี- ต่างคนต่างอยู่	4.03%	1.61%	0.81%	0.81%	-

จากตาราง แสดงให้เห็นว่า เด็กวัยรุ่นตอนปลายในโรงเรียน ที่มีบิดามารดา
อยู่ด้วยกัน รู้สึกอึดอัดเมื่ออยู่ในบ้านร้อยละ 7.26 สบายใจที่สุดเมื่อได้อยู่ในบ้านร้อยละ
16.13 รู้สึกว่าตนเองไม่ได้รับการเอาใจใส่เท่าที่ควรร้อยละ 4.84 รู้สึกว่าตนเอง
ได้รับการเอาใจใส่ดูแลจากบิดามารดาเกินไปร้อยละ 6.45 รู้สึกว่ามีความอบอุ่น
ในครอบครัวร้อยละ 11.29 ในบ้านมีความสงบสุขดี บิดามารดาไม่ทะเลาะกัน
ร้อยละ 8.06 บิดามารดาทะเลาะกันบ้างแต่ไม่รุนแรงร้อยละ 8.06 บิดามารดา
ทะเลาะกันบ่อยครั้งร้อยละ 0.81 รู้สึกว่าในบ้านมีความสามัคคีรักใคร่กันร้อยละ 4.03

- บิคารมารคาแยกกันอยู่ มีความรู้สึกอีกจิตใจเมื่ออยู่บ้านร้อยละ 1.61 สบายใจที่สุดเมื่อได้อยู่บ้านร้อยละ 2.42 รู้สึกว่าตนเองไม่ได้รับการเอาใจใส่เท่าที่ควรร้อยละ 1.61 รู้สึกมีความอบอุ่นในครอบครัวร้อยละ 2.42 บิคารมารคาทะเลาะกันบ้างแต่ไม่รุนแรงร้อยละ 0.81 รู้สึกว่าในบ้านขาดความสามัคคีต่างคนต่างอยู่ร้อยละ 1.61

- บิคารมารคาหย่าร้างกัน เด็กมีความรู้สึกอีกจิตใจเมื่ออยู่ในบ้านร้อยละ 0.81 รู้สึกว่าตนเองไม่ได้รับการเอาใจใส่เท่าที่ควรร้อยละ 0.81 รู้สึกว่าในบ้านขาดความสามัคคีต่างคนต่างอยู่ร้อยละ 0.81

- บิดาหรือมารดาเป็นหม้าย เด็กมีความรู้สึกอีกจิตใจเมื่ออยู่ในบ้านร้อยละ 1.61 สบายใจที่สุดเมื่อได้อยู่บ้านร้อยละ 3.23 รู้สึกว่าตนเองไม่ได้รับการเอาใจใส่เท่าที่ควรร้อยละ 3.23 รู้สึกมีความอบอุ่นในครอบครัวร้อยละ 2.42 รู้สึกว่าในบ้านขาดความสามัคคีต่างคนต่างอยู่ร้อยละ 0.81

- บิคารมารคาถึงแก่กรรมทั้งสองฝ่าย รู้สึกสบายใจที่สุดเมื่อได้อยู่บ้านร้อยละ - 0.81

ตาราง 8 แสดงสถานการณ์ภาพการสมรสของบิดามารดา และความสัมพันธ์กับ
กับครอบครัวของเด็กรุ่นตอนต้น ในสถานีนิจและคุ้มกรองเด็กกลาง
ที่กระทำผิดคนเคียว

สถานภาพการสมรสของบิดามารดา ความสัมพันธ์กับครอบครัว	อยู่ด้วยกัน	แยกกันอยู่	หย่าร้าง	เป็นหม้าย	บิดามารดา ถึงแก่กรรม
รู้สึกอึดอัดเมื่ออยู่ในบ้าน	2.41%	—	—	—	—
สบายใจที่สุดเมื่อได้อยู่บ้าน	16.87%	6.02%	—	2.41%	—
รู้สึกว่าตนเองไม่ได้รับการเอาใจใส่เท่าที่ควร	3.61%	1.20%	—	—	1.20%
รู้สึกว่าตนเองได้รับการเอาใจใส่ดูแลจาก บิดามารดา ผู้ปกครองมากเกินไป	6.02%	—	—	1.20%	—
รู้สึกมีความอบอุ่นในครอบครัว	13.25%	4.82%	—	—	—
ในบ้านมีกว้างสงบสุขดี บิดามารดาไม่ทะเลาะกัน	4.82%	1.20%	—	—	—
บิดามารดาทะเลาะกันบ้าง แต่ไม่รุนแรง	6.02%	1.20%	—	—	—
บิดามารดาทะเลาะกันบ่อยครั้ง	1.20%	1.20%	—	—	—
รู้สึกว่าในบ้านมีความสามัคคีรักใคร่กันดี	15.66%	2.41%	—	—	1.20%
รู้สึกว่าในบ้านของข้าพเจ้าขาดความสามัคคี ต่างคนต่างอยู่	2.41%	1.20%	—	2.41%	—

จากตาราง 8 แสดงให้เห็นว่า เด็กวัยรุ่นตอนต้นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ที่กระทำผิดคนเดียว มีบิคารมารคาอยู่ด้วยกัน มีความรู้สึกดีต่อจิตใจเปื้อนอยู่ในบ้านร้อยละ 2.41 สบายใจที่สุดเมื่อได้อยู่บ้านร้อยละ 16.87 รู้สึกว่าตนเองไม่ได้รับการเอาใจใส่เท่าที่ควรร้อยละ 3.61 รู้สึกว่าตนเองได้รับการเอาใจใส่ดูแลจากบิคารมารคา ผู้ปกครอง มากเกินไปร้อยละ 6.02 รู้สึกมีความอบอุ่นในครอบครัวร้อยละ 13.25 ในบ้านมีความสุข บิคารมารคาไม่ทะเลาะเถียงกันร้อยละ 4.02 บิคารมารคาทะเลาะกันบ้าง แต่ไม่รุนแรงร้อยละ 6.02 บิคารมารคาทะเลาะกันบ่อยครั้งร้อยละ 1.20 รู้สึกว่า ในบ้านมีความสามัคคีรักใคร่กันดีร้อยละ 15.66 รู้สึกว่าในบ้านขาดความสามัคคี ต่างคนต่างอยู่ร้อยละ 2.41

– บิคารมารคาแยกกันอยู่ เด็กมีความสบายใจที่สุดเมื่อได้อยู่บ้านร้อยละ 6.02 รู้สึกว่าตนเองไม่ได้รับการเอาใจใส่เท่าที่ควรร้อยละ 1.20 รู้สึกมีความอบอุ่นใน ครอบครัวร้อยละ 4.82 ในบ้านมีความสุข บิคารมารคาไม่ทะเลาะเถียงกันร้อยละ 1.20 บิคารมารคาทะเลาะกันบ้างแต่ไม่รุนแรงร้อยละ 1.20 บิคารมารคาทะเลาะกัน บ่อยครั้งร้อยละ 1.20 รู้สึกว่าในบ้านขาดความสามัคคีต่างคนต่างอยู่ร้อยละ 1.20 รู้สึกว่าในบ้านมีความสามัคคีรักใคร่กันดีร้อยละ 2.41

– บิคารมารคาเป็นหม้าย เด็กมีความสบายใจที่สุดเมื่อได้อยู่บ้านร้อยละ 2.41 รู้สึกว่าตนเองได้รับการเอาใจใส่ดูแลจากบิคารมารคาหรือผู้ปกครองมากเกินไปร้อยละ 1.20 รู้สึกว่าในบ้านขาดความสามัคคีต่างคนต่างอยู่ร้อยละ 2.41

– บิคารมารคาถึงแก่กรรมทั้งสองฝ่าย เด็กมีความรู้สึกที่ตนเองไม่ได้รับการเอาใจใส่เท่าที่ควรร้อยละ 1.20 รู้สึกว่าในบ้านมีความรักใคร่กันดีร้อยละ 1.20

ตาราง 9 แสดงสถานภาพการสมรสของบิดามารดา และความสัมพันธ์กับครอบครัว
ของเด็กวัยรุ่นตอนต้นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม

สถานภาพการสมรสของ บิดามารดา ความสัมพันธ์กับครอบครัว	อยู่ด้วยกัน	แยกกันอยู่	หย่าร้าง	เป็นหม้าย	บิดามารดา ถึงแก่กรรม
รู้สึกอึดอัดใจอยู่ในบ้าน	2.41%	—	—	—	—
สบายใจที่สุดเมื่อได้อยู่บ้าน	16.87%	6.02%	—	2.41%	—
รู้สึกว่าตนเองไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่ เท่าที่ควร	3.61%	1.20%	—	—	1.20%
รู้สึกว่าตนเองได้รับการดูแลเอาใจใส่ จากบิดามารดา ผู้ปกครองมากเกินไป	6.02%	—	—	1.20%	—
รู้สึกมีความอบอุ่นในครอบครัว	13.25%	4.82%	—	—	—
ในบ้านมีความสงบสุขดี บิดามารดาไม่ ทะเลาะกัน	4.82%	1.20%	—	—	—
บิดามารดาทะเลาะกันบ้างแต่ไม่รุนแรง	6.02%	1.20%	—	1.20%	—
บิดามารดาทะเลาะกันบ่อยครั้ง	1.20%	1.20%	—	—	—
รู้สึกว่าในบ้านมีความสามัคคีรักใคร่กันดี	15.66%	2.41%	—	1.20%	1.20%
รู้สึกว่าในบ้านขาดความสามัคคี — ต่างคนต่างอยู่	2.41%	2.41%	—	—	—

จากตารางแสดงว่าเด็กวัยรุ่นตอนต้น ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง
ที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม ที่บิดามารดาอยู่ด้วยกันรู้สึกอึดอัดใจเมื่ออยู่ในบ้านร้อยละ 2.41
สบายใจที่สุดเมื่อได้อยู่บ้านร้อยละ 16.87 รู้สึกว่าตนเองไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่เท่า
ที่ควรร้อยละ 3.61 รู้สึกว่าตนเองได้รับการดูแลเอาใจใส่จากบิดามารดา ผู้ปกครอง —

มากเกินไปร้อยละ 6.02 รู้สึกว่ามีความอบอุ่นในครอบครัวร้อยละ 13.25 ในบ้านมีความสงบสุขดี บิดามารดาไม่ทะเลาะเบาะแว้งกันร้อยละ 4.82 บิดามารดาทะเลาะเบาะแว้งกันบ้างแต่ไม่รุนแรงร้อยละ 6.02 บิดามารดาทะเลาะเบาะแว้งบ่อยครั้งร้อยละ 1.20 รู้สึกว่าในบ้านมีความสามัคคีรักใคร่กันดีร้อยละ 15.66 รู้สึกว่าในบ้านขาดความสามัคคี ต่างคนต่างอยู่ร้อยละ 2.41

- ที่บิดามารดาแยกกันอยู่ มีความสบายใจที่สุดเมื่อได้อยู่บ้านร้อยละ 6.02 รู้สึกว่าตนเองไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่เท่าที่ควรร้อยละ 1.20 รู้สึกว่ามีความอบอุ่นในครอบครัวร้อยละ 4.82 ในบ้านมีความสงบสุขดี บิดามารดาไม่ทะเลาะเบาะแว้งกันร้อยละ 1.20 บิดามารดาทะเลาะเบาะแว้งกันบ้าง แต่ไม่รุนแรงร้อยละ 1.20 บิดามารดา ทะเลาะเบาะแว้งกันบ่อยครั้งร้อยละ 1.20 รู้สึกว่าในบ้านมีความสามัคคีรักใคร่กันดีร้อยละ 2.41 รู้สึกว่าในบ้านขาดความสามัคคี ต่างคนต่างอยู่ร้อยละ 2.40

- ที่บิดาหรือมารดาเป็นหม้าย มีความรู้สึกสบายใจที่สุดเมื่อได้อยู่บ้านร้อยละ 1.20 รู้สึกว่าตนเองได้รับการดูแลเอาใจใส่จากบิดามารดา ผู้ปกครองมากเกินไปร้อยละ 1.20 บิดามารดาทะเลาะเบาะแว้งกันบ้าง แต่ไม่รุนแรงร้อยละ 1.20 รู้สึกว่าในบ้านมีความสามัคคีรักใคร่กันดีร้อยละ 1.20

- ที่บิดามารดาถึงแก่กรรม รู้สึกว่าตนเองไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่เท่าที่ควรร้อยละ 1.20 รู้สึกว่าในบ้านมีความสามัคคีรักใคร่กันดีร้อยละ 1.20

ตาราง 10 แสดงสถานภาพการสมรสของบิดามารดา และความสัมพันธ์
กับครอบครัวของเด็กวัยรุ่นตอนปลายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง
ที่กระทำผิดคนเดียว

สถาน-ภาพการสมรสของ ความสัมพันธ์กับ ครอบครัว	อยู่ด้วยกัน	แยกกันอยู่	หย่าร้าง	เป็นหม้าย	บิดามารดา ถึงแก่กรรม
รู้สึกอึดอัดเมื่ออยู่ในบ้าน	3.22%	3.23%	—	—	—
รู้สึกสบายใจที่สุดเมื่อได้อยู่บ้าน	16.13%	—	1.61%	1.61%	—
รู้สึกว่าตนเองไม่ได้รับการเอาใจใส่เท่าที่ควร	8.06%	—	—	1.61%	1.61%
รู้สึกว่าตนเองได้รับการเอาใจใส่ดูแลจาก บิดามารดา, ผู้ปกครองมากเกินไป	6.45%	1.61%	—	1.61%	1.61%
รู้สึกมีความอบอุ่นในครอบครัว	17.74%	1.61%	—	—	—
ในบ้านมีความสงบสุขดี บิดามารดาไม่ ทะเลาะกัน	12.90%	—	1.61%	—	—
บิดามารดาทะเลาะกันบ้างแต่ไม่รุนแรง	3.23%	—	—	—	—
บิดามารดาทะเลาะกันบ่อยครั้ง	1.61%	—	1.61%	—	—
รู้สึกว่าในบ้านมีความสามัคคีรักใคร่กันดี	11.29%	—	—	—	—
รู้สึกว่าในบ้านขาดความสามัคคีต่างคน ต่างอยู่	—	—	—	3.32%	—

จากตารางแสดงว่า เด็กวัยรุ่นตอนปลายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง
ที่กระทำผิดคนเดียว ที่บิดามารดาอยู่ด้วยกันร้อยละ 3.23 สบายใจที่สุดเมื่อได้อยู่บ้าน
ร้อยละ 16.13 รู้สึกว่าตนเองไม่ได้รับการเอาใจใส่เท่าที่ควรร้อยละ 8.06 รู้สึกว่า
ตนเองได้รับการเอาใจใส่ดูแลจากบิดามารดาผู้ปกครองมากเกินไปร้อยละ 6.45

รู้สึกมีความอบอุ่นในครอบครัวร้อยละ 17.74, ในบ้านมีความสุขสบายดี บิดามารดาไม่
 เกยทะเลาะกันร้อยละ 12.90, บิดามารดาทะเลาะกันบ้างแต่ไม่รุนแรงร้อยละ 3.23
 บิดามารดาทะเลาะกันบ่อยครั้งร้อยละ 1.61 รู้สึกว่าในบ้านมีความสามัคคีรักใคร่กันร้อยละ
 11.29

- บิดามารดาแยกกันอยู่ มีความรู้สึกอีกอึดเมื่ออยู่ในบ้านร้อยละ 3.23 รู้สึกว่า
 ตนเองได้รับการเอาใจใส่ดูแลจากบิดามารดา ผู้ปกครองมากเกินไประยะ 1.61 รู้สึกว่า
 มีความอบอุ่นในครอบครัวร้อยละ 1.61

- บิดามารดาหย่าร้าง มีความรู้สึกสบายใจที่สุดเมื่อได้อยู่บ้านร้อยละ 1.61 ใน
 บ้านมีความสุขสบาย บิดามารดาไปทะเลาะทะเลาะกันร้อยละ 1.61 บิดามารดาทะเลาะกัน -
 บ่อยครั้งร้อยละ 1.61

- บิดามารดาเป็นหม้าย มีความรู้สึกสบายใจที่สุดเมื่อได้อยู่บ้านร้อยละ
 1.61 รู้สึกว่าตนเองไม่ได้รับการเอาใจใส่เท่าที่ควรร้อยละ 1.61, รู้สึกว่าตนเองได้รับ
 การเอาใจใส่ดูแลจากบิดามารดา ผู้ปกครองมากเกินไประยะ 1.61 รู้สึกว่าในบ้านขาด
 ความสามัคคีต่างคนต่างอยู่ร้อยละ 3.23

- บิดามารดาถึงแก่กรรมทั้งสองฝ่าย มีความรู้สึกที่ตนเองไม่ได้รับการเอาใจใส่
 เท่าที่ควรร้อยละ 1.61, รู้สึกว่าตนเองได้รับการเอาใจใส่จากผู้ปกครองมากเกินไประยะ
 1.61

ตาราง 11 แสดงสถานภาพการสมรสของบิดามารดา และความสัมพันธ์กับ
ครอบครัว ของเด็กวัยรุ่นตอนปลาย ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางที่
กระทำผิดเป็นกลุ่ม

สถานภาพการสมรสของ บิดามารดา ความสัมพันธ์กับ ครอบครัว	อยู่ด้วยกัน	แยกกันอยู่	หย่าร้าง	เป็นหม้าย	บิดามารดา ถึงแก่กรรม
รู้สึกอึดอัดเมื่ออยู่ในบ้าน	4.48%	4.48%	—	1.49%	—
สบายใจที่สุดเมื่อได้อยู่บ้าน	10.45%	—	—	—	1.49%
รู้สึกว่าตนเองไม่ได้รับการเอาใจใส่ เท่าที่ควร	7.46%	—	—	—	1.49%
รู้สึกว่าตนเองได้รับการดูแลเอาใจใส่จาก บิดามารดา ผู้ปกครองมากเกินไป	10.45%	2.99%	—	1.49%	1.49%
รู้สึกมีความอบอุ่นในครอบครัว	10.45%	—	—	1.49%	—
ในบ้านมีความสงบสุขดี บิดามารดาไม่ ทะเลาะกัน	13.43%	1.49%	—	—	—
บิดามารดาทะเลาะกันบ้างแต่ไม่รุนแรง	4.48%	—	—	—	—
บิดามารดาทะเลาะกันบ่อยครั้ง	—	1.49%	—	—	—
รู้สึกว่าในบ้านมีความสามัคคีรักใคร่กันดี	10.45%	—	—	—	—
รู้สึกว่าในบ้านขาดความสามัคคี ต่างคนต่างอยู่	—	1.49%	—	2.99%	1.49%

จากตาราง 11 แสดงให้เห็นว่า เด็กวัยรุ่นตอนปลายในสถานพินิจและคุ้มครอง
เด็กกลางที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม ที่มีบิดามารดาอยู่ด้วยกัน มีความรู้สึกอึดอัดเมื่ออยู่ในบ้าน
ร้อยละ 4.48 , สบายใจที่สุดเมื่อได้อยู่บ้านร้อยละ 10.44 รู้สึกว่าตนเองไม่ได้รับ
การดูแลเอาใจใส่จากบิดามารดาผู้ปกครองมากเกินไปร้อยละ 10.44 รู้สึกมีความอบอุ่น

ในครอบครัวร้อยละ 10.44 ในบ้านมีความสงบสุขดี บิดามารดาไม่เคยทะเลาะกัน ร้อยละ 13.43 บิดามารดาทะเลาะกันบ้างแต่ไม่รุนแรงร้อยละ 4.48 รู้สึกว่าในบ้าน มีความสามัคคีรักใคร่กันดีร้อยละ 10.45

- บิดามารดาแยกกันอยู่ รู้สึกอีกวัดหนึ่งอยู่ในบ้านร้อยละ 4.48 รู้สึกว่าตนเอง ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากบิดามารดา ผู้ปกครองมากเกินไ้ร้อยละ 2.99 ในบ้านนี้ ความสงบสุขดี บิดามารดาไม่เคยทะเลาะกันร้อยละ 1.49 บิดามารดาทะเลาะกัน บ่อยครั้งร้อยละ 1.49 รู้สึกว่าในบ้านขาดความสามัคคี ต่างคนต่างอยู่ร้อยละ 1.49

- บิดาหรือมารดาเป็นหม้าย มีความรู้สึกอีกวัดหนึ่งอยู่ในบ้านร้อยละ 1.49 รู้สึกว่าตนเองได้รับการเอาใจใส่จากบิดามารดาหรือผู้ปกครองมากเกินไ้ร้อยละ 1.49 รู้สึกมีความอบอุ่นในครอบครัวร้อยละ 1.49 รู้สึกว่าในบ้านขาดความสามัคคีต่างคนต่างอยู่ร้อยละ 2.99

- บิดามารดาถึงแก่กรรมทั้งสองฝ่าย มีความรู้สึกสบายใจที่สุดเมื่อได้อยู่บ้าน ร้อยละ 1.49 รู้สึกว่าตนเองไม่ได้รับการเอาใจใส่เท่าที่ควรร้อยละ 1.49 รู้สึกว่าตนเองได้รับการเอาใจใส่จากผู้ปกครองมากเกินไ้ร้อยละ 1.49 รู้สึกว่าใน บ้านขาดความสามัคคี ต่างคนต่างอยู่ร้อยละ 1.49

ตอน 2 วิเคราะห์เปรียบเทียบบุคลิกภาพกับตัวแสดงตัว

2.1 เปรียบเทียบบุคลิกภาพกับตัวแสดงตัวของเด็กวัยรุ่นตอนต้น

ตาราง 12 ค่าสถิติพื้นฐานของบุคลิกภาพกับตัวแสดงตัวของเด็กวัยรุ่นตอนต้น

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S
เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจ ที่กระทำผิดคนเดียว	50	209.800	18.986
เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจ ที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม	50	205.055	14.497
เด็กวัยรุ่นในโรงเรียน	60	213.850	18.808

ตาราง 13 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อหาความแตกต่างระหว่าง
บุคลิกภาพเก็บตัว/แสดงตัว ของเด็กวัยรุ่นตอนต้น

Source of Variations	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	1582.453	2	791.226	2.414
ภายในกลุ่ม	38345.417	117	327.738	
รวม	39927.870	119		

จากตาราง 12 พิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของทั้งสามกลุ่ม จะเห็นว่า เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนมีแนวโน้มที่จะมีบุคลิกภาพแสดงตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางทั้ง 2 กลุ่ม และเด็กวัยรุ่นที่กระทำผิดคนเดียว มีแนวโน้มที่จะมีบุคลิกภาพแสดงตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม

แต่จากการทดสอบความแตกต่างรายเฉลี่ยบุคลิกภาพแสดงตัวของทั้ง 3 กลุ่ม ในตาราง 13 ปรากฏว่าเด็กวัยรุ่นตอนต้นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ที่กระทำผิดคนเดียว ที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม กับเด็กในโรงเรียน มี "บุคลิกภาพเก็บตัว/แสดงตัว" แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๘ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนี้ ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ 1.1, 1.2, 1.3 และ 1.4 ที่ว่าเด็กวัยรุ่นในโรงเรียนน่าจะมีบุคลิกภาพแสดงตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง และเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางที่กระทำผิดคนเดียว น่าจะมีบุคลิกภาพเก็บตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม

- 2.2 เปรียบเทียบบุคลิกภาพกับตัวแสดงตัวของเด็กวัยรุ่นตอนปลาย
- ตาราง 14 ค่าสถิติพื้นฐาน ของ "บุคลิกภาพกับตัวแสดงตัว" ของเด็กวัยรุ่นตอนปลาย

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S
เด็กวัยรุ่นในสถานที่ไม่จากระทำผิดคนเดียว	30	203.566	19.966
เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจจากระทำผิดเป็นกลุ่ม	30	201.400	18.004
เด็กวัยรุ่นในโรงเรียน	60	216.650	22.077

ตาราง 15 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อหาความแตกต่างระหว่าง "บุคลิกภาพกับตัวแสดงตัว" ของเด็กวัยรุ่นตอนปลาย

Source of Variation	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	6091.250	2	3045.625	6.996 **
ภายในกลุ่ม	50928.217	117	435.283	

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ตาราง 16 ผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนน "บุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัว"
ของเด็กวัยรุ่นตอนปลาย

บุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัว	N	$\bar{X}$	$\bar{X}_1 - \bar{X}_2$	t
เด็กวัยรุ่นในโรงเรียน	60	216.650	14.1667	3.7210 **
เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง	60	202.483		
เด็กวัยรุ่นในโรงเรียน	60	216.650	15.0840	2.8045 **
เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจ ที่กระทำผิดคนเดียว	30	203.56		
เด็กวัยรุ่นในโรงเรียน	60	216.650	15.25	3.2684 **
เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจ ที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม	30	201.40		
เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจ ที่กระทำผิดคนเดียว	30	203.56	2.1660	.4022
เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจ ที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม	30	201.40		

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ในตาราง 14 - 16 แสดงว่า

2.2.1 เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนและเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง มีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า เด็กวัยรุ่นตอนปลาย (17 - 21 ปี) ในโรงเรียน มีบุคลิกภาพแสดงตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นตอนปลายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง

2.2.2 เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนและเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก-กลาง ที่กระทำผิดคนเดียว มีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าเด็กวัยรุ่นตอนปลายในโรงเรียน มีบุคลิกภาพแสดงตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางที่กระทำผิดคนเดียว

2.2.3 เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนและเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม มีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าเด็กวัยรุ่นในโรงเรียนมีบุคลิกภาพแสดงตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม

2.2.4 เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางที่กระทำผิดคนเดียว และที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่มีแนวโน้มว่าเด็กวัยรุ่นที่กระทำผิดคนเดียวมีบุคลิกภาพแสดงตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม

ผลการวิเคราะห์นี้เป็นไปตามสมมติฐานที่ 1.5 , 1.6 , 1.7 แต่ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ 1.8 ที่ว่าเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางที่กระทำผิดเป็นกลุ่มน่าจะมีบุคลิกภาพเก็บตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นที่กระทำผิดคนเดียว

2.3 เปรียบเทียบบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวของเด็กวัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาต่างกัน

ตาราง 17 แสดงค่าสถิติพื้นฐานของบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวของเด็กวัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาต่างกัน

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S
ป. 4 - 7	117	205.435	18.163
ม.ศ. 1 - 3	101	213.237	20.220
ม.ก. 4	22	220.50	22.566

ตาราง 18 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อหาความแตกต่างระหว่าง
"บุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัว" ของเด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับต่างกัน

Source of Variation	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	5919.03	2	2959.57	7.69 ^{**}
ภายในกลุ่ม	91095.57	237	384.36	
รวม	97014.60	239		

* * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 19 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัว
ของเด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับต่างกัน

บุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัว	N	ΣX	$\bar{X}$	$\bar{X}_1 - \bar{X}_2$	t.
ป. 4 - 7	117	24,036	205.435	-7.802	-2.966 ^{**}
ม.ศ. 1 - 3	101	21,537	213.237		
ป. 4 - 7	117	24,036	205.435	-15.065	-3.307 ^{**}
ม.ศ. 4 -	22	4,851	220.50		
ม.ศ. 1 - 3	101	21,537	213.237	-7.263	-1.579
ม.ศ. 4	22	4,851	220.50		

* * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการเปรียบเทียบบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวของนักเรียนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน จากตาราง 18 และ 19 แสดงว่า

2.3.1 เด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ป. 4 - 7 กับ ม.ก. 1 - 3 บุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าเด็กที่มีการศึกษาระดับ ม.ก. 1 - 3 มีลักษณะแสดงตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ป. 4 - 7

2.3.2 เด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ป. 4 - 7 กับ ม.ก. 4 เป็นบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าเด็กที่มีการศึกษาระดับ ม.ก. 4 มีลักษณะแสดงตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ป. 4 - 7

2.3.3 เด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ม.ก. 1 - 3 กับ ม.ศ. 4 มีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวแตกต่างกันอย่างไรไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าเด็กทั้ง 2 ระดับการศึกษา มีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ยแล้วพบว่า เด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ม.ศ. 4 มีลักษณะแสดงตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ม.ศ. 1 - 3

ผลการวิเคราะห์นี้ไม่เข้าไปตามสมมติฐานที่ 1.9 ที่ว่าเด็กวัยรุ่นทั้งในโรงเรียนและในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ที่มีการศึกษาระดับต่างกันมีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวไม่แตกต่างกัน

2.4 เปรียบเทียบบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวของเด็กวัยรุ่นตอนต้นและตอนปลาย

ตาราง 20 ผลการทดสอบความแตกต่างของลักษณะบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวของเด็กวัยรุ่นตอนต้นและตอนปลาย

บุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัว	N	ΣX	$\bar{X}$	$\bar{X}_1 - \bar{X}_2$	S^2	t
เด็กวัยรุ่นตอนต้น (อายุ 13 - 16 ปี)	120	25276	210.633	1.067	352.732	.411
เด็กวัยรุ่นตอนปลาย (อายุ 17 - 21 ปี)	120	25148	209.566		475.162	

การเปรียบเทียบบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวในตารางที่ 20 แสดงว่า

เด็กวัยรุ่นตอนต้น(อายุ 13 - 16 ปี) มีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวแตกต่างกับเด็กวัยรุ่นตอนปลาย(อายุ 17 - 21 ปี) อย่างไรก็ตามมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าเด็กวัยรุ่นตอนต้น และตอนปลายมีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ยแล้ว จะเห็นว่าเด็กวัยรุ่นตอนต้นมีลักษณะแสดงตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นตอนปลาย

ผลการวิเคราะห์นี้ไปเป็นไปตามสมมติฐานที่ 1.10 ที่ว่าเด็กวัยรุ่นตอนต้น น่าจะมีบุคลิกภาพแสดงตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นตอนปลาย

ตอน 3 วิเคราะห์เปรียบเทียบบุคลิกภาพเกรงใจ

3.1 เปรียบเทียบบุคลิกภาพเกรงใจ ของเด็กวัยรุ่นตอนต้น

ตาราง 21 ค่าสถิติพื้นฐาน ของคะแนนบุคลิกภาพเกรงใจ
ของเด็กวัยรุ่นตอนต้น

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S
เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจ ที่กระทำผิดคนเดียว	30	250.066	39.10
เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจ ที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม	30	258.066	36.754
เด็กวัยรุ่นในโรงเรียน	60	247.783	36.433

ตาราง 22 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อหาความแตกต่างระหว่าง
"บุคลิกภาพเกรงใจ" ของเด็กวัยรุ่นตอนต้น

Source of Variation	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2144.395	2	1072.1975	.7555
ภายในกลุ่ม	166039.93	117	1419.1447	
รวม	168184.325	119		

จากตาราง 22 แสดงให้เห็นว่าเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง
ที่กระทำผิดคนเดียว , ที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม และเด็กวัยรุ่นในโรงเรียน ไม่มีความ
แตกต่างในเรื่องบุคลิกภาพเกรงใจอย่างมีนัยสำคัญ

ผลการวิเคราะห์นี้ไปเป็นไปตามสมมติฐานที่ 2.1 , 2.2 , 2.3 , 2.4
แต่เมื่อพิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ยแล้วพบว่า เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง
ที่กระทำผิดคนเดียวและที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม มีความเกรงใจมากกว่าเด็กวัยรุ่นในโรงเรียน
และเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม มีความเกรงใจ
มากกว่าเด็กวัยรุ่นที่กระทำผิดคนเดียว

3.2 เปรียบเทียบบุคลิกภาพเกรงใจ ของเด็กวัยรุ่นตอนปลาย(อายุ 17-21 ปี)

ตาราง 23 แสดงว่าสถิติพื้นฐาน ของบุคลิกภาพเกรงใจของเด็กวัยรุ่นตอนปลาย

วัยรุ่นตอนปลาย (17 - 21 ปี)	N	$\bar{X}$	S
เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจที่กระทำผิดคนเดียว	30	246.233	41.794
เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม	30	248.133	40.573
เด็กวัยรุ่นในโรงเรียน	60	250.400	27.214

ตาราง 24 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อหาความแตกต่างระหว่าง
"บุคลิกภาพเกรงใจ" ของเด็กวัยรุ่นตอนปลาย

Source of Variation	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	364.558	2	182.279	.1458
ภายในกลุ่ม	146229.233	117	1249.822	
รวม	146593.791			

ผลในตาราง 24 แสดงว่าเด็กวัยรุ่นตอนปลายในโรงเรียนในสถานพินิจและ
คุ้มครองเด็กกลางที่กระทำผิดคนเดียวและกระทำผิดเป็นกลุ่ม มีบุคลิกภาพเกรงใจแตกต่าง
กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าเด็กวัยรุ่นตอนปลายทั้ง 3 กลุ่ม ไม่มีความแตกต่าง
กันในเรื่องความเกรงใจ

ผลการวิเคราะห์ต่อไปเป็นไปตามสมมติฐานที่ 2.5 , 2.6 , 2.7 ที่ว่า
เด็กวัยรุ่นตอนปลายในโรงเรียน น่าจะมีความเกรงใจน้อยกว่าเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจ
ที่กระทำผิดคนเดียว และกระทำผิดเป็นกลุ่ม แต่เป็นไปตามสมมติฐานที่ 2.8 ที่ว่า
เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางที่กระทำผิดคนเดียว มีความเกรงใจไม่
แตกต่างไปจากเด็กวัยรุ่นที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม

3.3 เปรียบเทียบบุคลิกภาพเกรงใจ ของเด็กวัยรุ่นที่ปีระกับการศึกษาต่างกัน

ตาราง 25 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อหาความแตกต่างของ
"บุคลิกภาพเกรงใจ" ของเด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับต่างกัน

Source of Variation	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	822.89	2	411.44	.3103
ภายในกลุ่ม	314,228.31	237	1325.85	
รวม	315,051.19	239		

จากตาราง 25 แสดงให้เห็นว่า

7.1 เด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ป. 4 - 7 มีบุคลิกภาพเกรงใจแตกต่างจากเด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ม.ศ. 1 - 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

7.2 เด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ป. 4 - 7 มีบุคลิกภาพเกรงใจแตกต่างจากเด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ม.ศ. 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

7.3 เด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ม.ศ. 1 - 3 มีบุคลิกภาพเกรงใจแตกต่างจากเด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ม.ศ. 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการวิเคราะห์นี้เป็นไปตามสมมติฐานที่ 2.9 แต่เมื่อพิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) แล้ว พบว่า เด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ม.ศ. 4 มีความเกรงใจมากที่สุด เด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ม.ศ. 1 - 3 มีความเกรงใจน้อยที่สุด

3.4 เปรียบเทียบบุคลิกภาพเกรงใจ ของเด็กวัยรุ่นตอนต้นและตอนปลาย

ตาราง 26 ผลการทดสอบความแตกต่างของบุคลิกภาพเกรงใจ ของเด็กวัยรุ่นตอนต้นและตอนปลาย

บุคลิกภาพเกรงใจ	N	ΣX	$\bar{X}$	$\bar{X}_1 - \bar{X}_2$	S^2	t
เด็กวัยรุ่นตอนต้น (อายุ 13 - 16 ปี)	120	30111	250.92	2.13	1401.53	.45
เด็กวัยรุ่นตอนปลาย (อายุ 17 - 21 ปี)	120	29855	248.79		1221.61	

ผลการเปรียบเทียบในตาราง 26 แสดงว่า เด็กวัยรุ่นตอนต้นและตอนปลายมีบุคลิกภาพเกรงใจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าเด็กวัยรุ่นตอนต้นและเด็กวัยรุ่นตอนปลายมีความเกรงใจไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) พบว่า เด็กวัยรุ่นตอนปลายมีแนวโน้มที่จะเกรงใจน้อยกว่าเด็กวัยรุ่นตอนต้น

ผลการวิเคราะห์นี้เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2.10 ที่ว่าเด็กวัยรุ่นตอนต้นและตอนปลายน่าจะมีความเกรงใจไม่แตกต่างกัน

ตอน 4 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวกับบุคลิกภาพเกรงใจ

4.1 หากความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัว กับความเกรงใจของ
เด็กวัยรุ่นตอนต้น

ตาราง 27 แสดงความสัมพันธ์ระหว่าง บุคลิกภาพเก็บตัวและความเกรงใจ
ของเด็กวัยรุ่นตอนต้น

กลุ่มตัวอย่าง	ค่า r
เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจ ที่กระทำผิดคนเดียว	-.1853
เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจ ที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม	-.0513
เด็กวัยรุ่นในโรงเรียน	-.0660

จากตาราง 27 แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัว
กับความเกรงใจ ดังนี้

เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและกุ่มกรองเด็กกลางที่กระทำผิดคนเดียว
มีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัว สัมพันธ์ลบกับบุคลิกภาพเกรงใจ แต่เป็นไปอย่างไม่มี
นัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่าเด็กที่มีลักษณะแสดงตัวก็มีเพียงแนวโน้มที่จะเกรงใจน้อยและ
ผู้ที่มีลักษณะเก็บตัวก็มีเพียงแนวโน้มที่จะเกรงใจมากกว่านั้น

เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและกุ่มกรองเด็กกลาง ที่กระทำผิดเป็นกลุ่มมีบุคลิกภาพ
เก็บตัวแสดงตัว สัมพันธ์ลบกับบุคลิกภาพเกรงใจ แต่เป็นไปอย่างไม่มีนัยสำคัญทาง
สถิติ หมายความว่าถ้าเด็กมีลักษณะแสดงตัวก็มีเพียงแนวโน้มที่จะมีลักษณะเกรงใจน้อย
ถ้าเด็กมีลักษณะเก็บตัวก็มีแนวโน้มที่จะเกรงใจมาก

เด็กวัยรุ่นในโรงเรียน มีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวสัมพันธ์ลบกับความเกรงใจ
อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่าเด็กที่มีบุคลิกภาพแสดงตัวจะมีแนวโน้มที่จะเกรงใจน้อย
ถ้าเด็กที่มีลักษณะเก็บตัวจะมีแนวโน้มที่จะเกรงใจมาก

ผลการวิเคราะห์นี้ ไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ 3.1 , 3.2 , 3.3

4.2 ผลการหาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงหัวกับความเกรงใจของเด็กวัยรุ่นตอนปลาย

ตาราง 28 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัว"สง"ตัวกับความเกรงใจของเด็กรุ่นตอนปลาย

กลุ่มตัวอย่าง	ค่า r
เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจ ที่กระทำผิดคนเดียว	-.1211
เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจ ที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม	-.1436
เด็กวัยรุ่นในโรงเรียน	-.4718 **

* * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลจากตารางที่ 28 แสดงว่าความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัว"สง"ตัวกับความเกรงใจดังนี้

4.2.1 เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและกลุ่มกรองเด็กกลางที่กระทำผิดคนเดียว มีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวสัมพันธ์กับบุคลิกภาพเกรงใจ แต่เป็นไปอย่างไรไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่าเด็กที่มีบุคลิกภาพแสดงตัวจะมีเพียงแนวโน้มที่จะเกรงใจน้อยและเด็กที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวจะมีเพียงแนวโน้มที่จะเกรงใจมาก

4.2.2 เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและกลุ่มกรองเด็กกลางที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม มีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัว สัมพันธ์ในทางลบกับบุคลิกภาพเกรงใจ แต่เป็นไปอย่างไรไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่าผู้ที่มีบุคลิกภาพแสดงตัวจะมีแนวโน้มที่จะเกรงใจน้อย ผู้ที่มีลักษณะเก็บตัวจะมีความเกรงใจมาก

4.2.3 เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนมีความสัมพันธ์ในทางลบกับบุคลิกภาพเกรงใจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = -.4718$) หมายความว่าเด็กวัยรุ่นในโรงเรียนที่มีลักษณะแสดงตัวจะมีความเกรงใจน้อย เด็กวัยรุ่นที่มีลักษณะเก็บตัวแสดงตัวจะมีความเกรงใจมาก

ผลการวิเคราะห์นี้ใช้เป็นไปตามสมมติฐานที่ 3.4 , 3.5 และเป็นไปตามสมมติฐานที่ 3.6 ที่ว่า เด็กวัยรุ่นในโรงเรียน มีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวสัมพันธ์กับบุคลิกภาพเกรงใจในทางลบ

4.3 ผลการหาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวกับความเกรงใจของเด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับต่างกัน

ตาราง 29 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวกับความเกรงใจ ของเด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับต่างกัน

กลุ่มตัวอย่าง	ค่า r
ป. 4 - 7	- 0.1337
ม.ศ. 1 - 3	- 0.5159
ม.ศ. 4	- 0.40

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากค่า r ในตาราง 29 แสดงให้เห็นว่า

4.3.1 เด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ป.4-7 มีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวสัมพันธ์ลบกับกับความเกรงใจ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = - 0.1337$) หมายความว่าเด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ป. 4 - 7 ที่มีบุคลิกภาพแสดงตัว มีแนวโน้มที่จะมีความเกรงใจน้อย เด็กที่มีลักษณะเก็บตัวมีแนวโน้มที่จะมีความเกรงใจมาก

4.3.2 เด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ม.ศ. 1 - 3 มีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวสัมพันธ์ในทางลบกับความเกรงใจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = - 0.5159$) หมายความว่าเด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับม.ศ. 1 - 3 ที่มีบุคลิกภาพแสดงตัวจะมีความเกรงใจน้อย เด็กวัยรุ่นที่เก็บตัวจะมีความเกรงใจมาก

4.3.3 เด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ม.ศ.4 มีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวสัมพันธ์ในทางลบกับความเกรงใจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = - 0.40$) หมายความว่าเด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ม.ศ.4 ที่มีบุคลิกภาพแสดงตัวจะมีความเกรงใจน้อย เด็กวัยรุ่นที่เก็บตัวจะมีความเกรงใจมาก

บทที่ 4

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายในการค้นคว้า ✓

งานวิจัยฉบับนี้มุ่งศึกษาเปรียบเทียบ บุคลิกภาพเก็บตัว-สงวนตัว กับบุคลิกภาพ
 เกรงใจ ของเด็กวัยรุ่นในโรงเรียนและเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง
 บางนา ว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ และบุคลิกภาพเก็บตัว-สงวนตัวของเด็กทั้งสอง
 ประเภทนี้ จะมีความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพเกรงใจหรือไม่ อย่างไร ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทาง
 เสนอแนะในการฝึกอบรมเยาวชนของชาติให้เป็นพลเมืองที่ดีต่อไป

กลุ่มตัวอย่าง ✓

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษารังนี้ ได้จากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 4
 ในกรุงเทพมหานคร 3 โรงเรียน จำนวน 120 คน และจากสถานพินิจและ
 คุ้มครองเด็กกลาง บางนา จำนวน 120 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ✓

ใช้แบบสอบถาม 3 ฉบับคือ

1. แบบสอบถามภูมิลำเนาของนักเรียน
2. แบบสอบถามลักษณะบุคลิกภาพเก็บตัว-สงวนตัว ซึ่งดัดแปลงจากของ
 ชูศักดิ์ ชัมภลสิทธิ์ และของวันเพ็ญ อายุกาว (ดัดแปลงจากMMPI และดีเกิตสเกล
 ของเบธท์)
3. แบบสอบถามลักษณะความเกรงใจ ดัดแปลงจากของประสิทธิ์ บัวคลี่

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้กำหนดค่าสถิติดังต่อไปนี้คือ

1. สถิติพื้นฐาน

- กระเนนเฉลี่ย (Mean)
 - ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
 - ความแปรปรวน (Variance)
2. ทดสอบนัยสำคัญของกระเนนเฉลี่ย โดยใช้ Analysis of Variance
 3. ใช้ $t - test$ ทดสอบความแตกต่างของมูลลิกภาพแต่ละด้าน
 4. หาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏผลดังนี้

1. เปรียบเทียบมูลลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวของ เด็กวัยรุ่นตอนต้น

($F = 2.414$)

1.1 เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนมีมูลลิกภาพเก็บตัวแสดงตัว ไม่แตกต่างไปจากเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ✓

1.2 เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนมีมูลลิกภาพเก็บตัวแสดงตัว ไม่แตกต่างจากเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ที่กระทำผิดคนเดียว

1.3 เด็กวัยรุ่นในโรงเรียน มีมูลลิกภาพเก็บตัวแสดงตัว ไม่แตกต่างจากเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม

1.4 เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางที่กระทำผิดคนเดียว มีมูลลิกภาพเก็บตัวแสดงตัว ไม่แตกต่างจากเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม

2. เปรียบเทียบมูลลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวของ เด็กวัยรุ่นตอนปลาย ($F = 6.996$)

2.1 เด็กวัยรุ่นในโรงเรียน มีมูลลิกภาพแสดงตัว มากกว่าเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($t = 3.7210$) ✓

2.2 เด็กวัยรุ่นในโรงเรียน มีบุคลิกภาพแสดงตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางที่กระทำผิดคนเดี่ยว อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

($t = 2.8045$)

2.3 เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนมีบุคลิกภาพแสดงตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

($t = 3.2608$)

2.4 เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ที่กระทำผิดคนเดี่ยว มีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวไม่แตกต่างจากเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม ($t = .4022$)

✓ 3. เปรียบเทียบบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวของ เด็กวัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาต่างกัน ($F = 7.69$, $df = 2$, 237)

3.1 เด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ม.4-7 มีบุคลิกภาพเก็บตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ม.ศ.1-3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($t = 2.266$)

3.2 เด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ม.4 - 7 มีบุคลิกภาพเก็บตัว มากกว่าเด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ม.ศ. 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

($t = 3.307$)

3.3 เด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ม.ศ.1-5 มีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวไม่แตกต่างจากเด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ม.ศ. 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

($t = 1.579$)

- 4. เด็กวัยรุ่นตอนต้น (อายุ 13 - 16 ปี) และเด็กวัยรุ่นตอนปลาย (อายุ 17 - 21 ปี) มีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวไม่แตกต่างกัน ($t = .411$)

✓ 5. เปรียบเทียบบุคลิกภาพเกรงใจของเด็กวัยรุ่นตอนต้น ($F = .7555$, $df = 2, 117$)

5.1 เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนและเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง มีบุคลิกภาพเกรงใจ ไม่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = .916$)

5.2 เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนและเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ที่กระทำผิดคนเดี่ยว มีบุคลิกภาพเกรงใจแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = .857$)

5.3 เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนและเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง
ที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม มีบุคลิกภาพเกรงใจแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 1.227$)
($t = 1.207$)

5.4 เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางที่กระทำผิดคนเดียว
และเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม มีบุคลิกภาพเกรงใจ
แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = .8228$)

6. เปรียบเทียบบุคลิกภาพเกรงใจของเด็กวัยรุ่นก่อนปล่อย ($F = .1458$
 $df = 2, 117$)

6.1 เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนกับเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง
มีบุคลิกภาพเกรงใจแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = .4989$) ✓

6.2 เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนกับเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง
ที่กระทำผิดคนเดียว มีบุคลิกภาพเกรงใจไม่แตกต่างกันในทางสถิติ ($t = .527$)

6.3 เด็กวัยรุ่นในโรงเรียน กับเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง
ที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม มีบุคลิกภาพเกรงใจ ไม่แตกต่างกันในทางสถิติ ($t = .2867$)

6.4 เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางที่กระทำผิดคนเดียวและ
เด็กวัยรุ่นที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม มีบุคลิกภาพเกรงใจ ไม่แตกต่างกันในทางสถิติ ($t = .2082$)

7. เปรียบเทียบบุคลิกภาพเกรงใจ ของเด็กวัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาต่างกัน
($F = .3103$)

7.1 เด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ป. ๔ - 7 กับ ม.ศ. 1 - 3
มีบุคลิกภาพเกรงใจแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = .6157$)

7.2 เด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ป. ๔ - 7 กับ ม.ศ. 4
มีบุคลิกภาพเกรงใจแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = .2642$)

7.3 เด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ม.ศ. 1 - 3 กับ ม.ศ. 4
มีบุคลิกภาพเกรงใจแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = .6324$)

8. เด็กวัยรุ่นตอนต้น (อายุ 13 - 16 ปี) และเด็กวัยรุ่นตอนปลาย
(อายุ 17 - 21 ปี) มีบุคลิกภาพเกรงใจ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
($t = .45$)

9. ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวกับความเกรงใจของ
เด็กวัยรุ่นตอนต้น

9.1 เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ที่กระพำนิค
คนเดียวมีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวและความเกรงใจ ไม่สัมพันธ์กันในทางสถิติ
($r = -.1852$)

9.2 เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางที่กระพำนิคเป็นกลุ่ม
มีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวและความเกรงใจ ไม่สัมพันธ์กันในทางสถิติ ($r = -.0513$)

9.3 เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวและความเกรงใจ
ไม่สัมพันธ์กันในทางสถิติ ($r = -.0660$)

10. ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวกับความเกรงใจของเด็ก
วัยรุ่นตอนปลาย

10.1 เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางคนเดียว มีบุคลิกภาพ
เก็บตัวแสดงตัวและความเกรงใจ ไม่สัมพันธ์กันในทางสถิติ ($r = -.1211$)

10.2 เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางที่กระพำนิคเป็นกลุ่ม
มีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวและความเกรงใจ ไม่สัมพันธ์กันในทางสถิติ ($r = -.1436$)

10.3 เด็กวัยรุ่นในโรงเรียน มีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวสัมพันธ์กัน
ในทางลบกับความเกรงใจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = -.4718$)

11. ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวกับความเกรงใจของเด็กวัยรุ่น
ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน

11.1 เด็กวัยรุ่นที่จบการศึกษาระดับ ม. 4 - 7 มีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัว
และความเกรงใจ สัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = -.1337$)

11.2 เด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ม.ศ. 2-3 มีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัว
และความเกรงใจ สัมพันธ์กันในทางลบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = -.51559$)

11.3 เด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ม.ศ. 4 มีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัว
และความเกรงใจ สัมพันธ์กันในทางลบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
($r = -.40$)

อภิปรายผล

จุดมุ่งหมายในการศึกษากันครั้งนี้ คือต้องการศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพ
เก็บตัวแสดงตัว และความเกรงใจ ของเด็กวัยรุ่นในโรงเรียนซึ่งมีพฤติกรรมปกติ กับ
เด็กวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากปกติ เป็นพวกที่กระทำผิดต้องหาคดีอาญา ผู้ก่อมร
อยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง บางนา ทั้งประเภทที่กระทำผิดคนเดียว และ
กระทำผิดเป็นกลุ่มในค่านิยมและระดับการศึกษา โดยตั้งสมมติฐานไว้บางประการ
เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลแล้วปรากฏว่า

① บุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวของเด็กวัยรุ่นตอนต้น ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ
เด็กวัยรุ่นในโรงเรียน เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง และกระทำผิดคนเดียว
และที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม พบว่าทั้งสามกลุ่ม มีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวไม่แตกต่างกัน
($F=2.414$)

ทั้งในการวาง 13 ซึ่งไม่มีความแตกต่างกัน 1.1, 1.2, 1.3
ที่ว่าเด็กวัยรุ่นตอนต้นในโรงเรียน น่าจะมีบุคลิกภาพแสดงตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจ
และคุ้มครองเด็กกลางทุกกลุ่ม ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ นอร์ทเวย์

(Thorpe, 1955:709) ที่กล่าวว่า เด็กที่ไม่ยอมทำประโยชน์ให้แก่ชุมชน เป็นเด็ก
ที่ขี้อาย ขาดกล้า เอะอะดังดัง ไขว่ไขว่ในการสมาคม เป็นเด็กเก็บตัว ไม่สอดคล้อง
กับผลการวิจัยของพนธ์ สืบมา (2512: 44) ที่พบว่าเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครอง
เด็กกลาง มีความอาย ความสับสน ความกลัว ความกลัว ความเศร้า มากกว่าเด็ก
วัยรุ่นในโรงเรียน ซึ่งลักษณะดังกล่าว ทรินิต เติ้งกรทอง (2515) ว่าเป็น
ลักษณะของเด็กที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัว ที่เป็นเช่นนั้นอาจเนื่องมาจากสาเหตุการของ
เด็กวัยรุ่นตอนต้น สุธา วันจันทร์เอน (2513:76) กล่าวว่า เด็กวัยรุ่นตอนต้นมักชอบอยู่
ตามลำพัง คนเดียว เพราะการเปลี่ยนแปลงภายใน คือเปลี่ยนแปลงทั้งร่างกายและจิตใจ
อารมณ์และความคิด ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงทางสังคมด้วย ลักษณะเช่นนี้เองจึงทำให้
ให้เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนและเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง มีบุคลิกภาพ
เก็บตัวแสดงตัวไม่แตกต่างกัน อีกประการหนึ่งก็คือ นวลศิริ เปาโรหิตย์ (2515: 190)
กล่าวว่า ถ้าได้รับสังคมไทยนั้นการเปลี่ยนแปลง วัฒนธรรมเป็นแบบค่อยเป็นค่อยไป ไม่ใช่
ซึกซึกใด ๆ ที่จะแยกลักษณะของเด็กวัยรุ่น และ ผู้ใหญ่ อย่างเช่นสังคมอเมริกัน

เด็กที่เติบโตในสังคมไทย มักจะได้รับการส่งเสริมให้มีความอ่อนน้อม เก็บกด และเชื่อฟังผู้ใหญ่ และสิ่งนี้ถือเป็นค่านิยมของสังคมไทยที่สำคัญยิ่ง สังคมไทยไม่นิยมให้เด็กมีความคิดเห็นแตกต่างจากผู้ใหญ่ ความคิดเห็นของนักเรียนหนึ่ง จึงถูกถ่ายทอดไปสู่คนอื่นที่หนึ่งตลอดเวลา โดยจะมีการเปลี่ยนแปลงที่น้อยมาก หรือแทบจะไม่มีเลยก็ว่าได้ เมื่อเด็กโตเติบโตเป็นวัยรุ่น หรือแม้เป็นผู้ใหญ่ก็ตาม เด็กจะไว้วางใจความรู้สึกของตนจากทางสังคมในเรื่องการเปลี่ยนแปลงมากมักในวัยรุ่น เด็กไทย จ. ใจรู้ดีว่าตนเองได้เข้าสู่ "ระยะพายุบูมเบม"

ตัวอย่างไรก็ตาม เมื่อได้พิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยแล้ว พบว่า เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนมีแนวโน้มที่จะมีบุคลิกภาพแสดงตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กทั้งสองกลุ่ม ทำให้เห็นว่าเด็กวัยรุ่นในโรงเรียนเริ่มเปลี่ยนแนว ความกล้าหาญ เชื่อ และทัศนคติสมัยเด็ก ๆ ไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ และมักจะถือค่านิยมทางสิ่งแวดล้อมของตนเอง มากยิ่งขึ้นตามลำดับ (Elizabeth, Hurlock, 1968 : 391) ซึ่งการเปลี่ยนแนวความคิดนี้ ได้จากการศึกษาที่โรงเรียน สิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ในสังคม ซึ่ง นวลศิริ เปาโรหิตย์ (2515, 193) กล่าวว่า บุคลิกภาพของเด็กวัยรุ่นนั้น มักได้รับอิทธิพลมาจากมาตรฐานทางวัฒนธรรม ซึ่งได้จากเพื่อนมากกว่าครอบครัว

การเปรียบเทียบบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัวของเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางที่กระทำผิดคนเดียวและกระทำผิดเป็นกลุ่มนั้น พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ 1.4, ที่ตั้งไว้ว่า เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ที่กระทำผิดคนเดียว น่าจะมีบุคลิกภาพเก็บตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นตอนต้นที่กระทำผิดเป็นกลุ่มในเรื่องนี้ยังไม่มีการศึกษา เฮวท (Hewitt) และเจอร์กิน (Jerklin) พบว่า เด็กที่กระทำผิดทางจิตเป็นกลุ่ม เป็นพวกที่ชอบการสังคม เป็นเพื่อนซี้ ตั้งแต่วัยเด็กและวัยรุ่นจนถึงวัยผู้ใหญ่ ชานกัน หนีออกจากบ้าน (Eysenck, 1972 : 25) นาฏเชลียว สุมวรงค์ เก่งไชยแพร่, 2503 : 25) ได้กล่าวถึงลักษณะทางสังคมของวัยรุ่นว่า เด็กวัยรุ่นนั้นเป็นวัยที่เห็นความสำคัญของหมู่พวก และเพื่อนฝูงในวัยเดียวกันเป็นอย่างมาก เขาต้องการมีพวกด้วยการเป็นสมาชิกของหมู่คณะ และได้รับการยกย่องจากคณะ ยิ่งกว่าที่จะได้รับจาก

มีความเคารพหรือเกรงใจอีก ถ้าหากเด็กไม่สามารถจะหาเพื่อนได้ด้วยการแสดงความสามารถ เช่น ในทางการเรียน การกีฬา หรืออื่น ๆ เด็กก็อาจจะยอมเข้ากับเพื่อนที่เกรง ทั้งเป็นแง่ดีก็อาจ ความสงบ แกล้งเพื่อน ยกพวกตีกัน เด็กพวกนี้จึงมักจะล่อแหลม ในกฎที่จะกระทำ ความผิด

๔. บุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวของเด็กวัยรุ่นตอนปลาย พบว่าเด็กวัยรุ่นตอนปลาย ทั้ง 5 กลุ่ม มีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

($F = 6.996$) คือเด็กวัยรุ่นตอนปลายในโรงเรียนมีบุคลิกภาพแสดงตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่น ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางที่กระทำผิดคนเลี้ยว และที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม

($t = 2.8045, 3.2688$) ดังตารางที่ 15, 16 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ฐานข้อที่ 1.5 1.6, 1.7 สอดคล้องกับการวิจัยของพนธ์ สัมมา (2512 : 44) ที่พบว่าเด็กวัยรุ่น

ในสถานพินิจมีความอาย ความสับสน ความเกรง มากกว่าเด็กวัยรุ่นในโรงเรียน ซึ่งเป็น ลักษณะเก็บตัว เด็กวัยรุ่นตอนปลายนี้จะมีอุปนิสัยมั่นคงมากขึ้น เปลี่ยนวิธีการแก้ไขปัญหาค้าง ๆ สุขุมเยือกเย็นขึ้น กล้าเผชิญกับความ เป็นจริงมากขึ้น รู้จักปรับตัวเองให้ดียิ่งขึ้น แต่จะปรับตัวได้ก็แค่ไหน เพียงใด ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อม แนวคิด เป้าโรดภัย

(2515 : 212) กล่าวว่าเด็กวัยรุ่นในระยะนี้แทนที่จะคำนึงให้เหมือนกับคนอื่น ๆ ในกลุ่ม เขากลับทำตัวให้เป็นตัวของเขาเอง และในขณะที่เดียวกัน ก็ต้องการการยอมรับจากเพื่อน ในกลุ่มเช่นกัน มักจะรู้สึกสำคัญต่อความผิด รู้ตัวว่า สามารถที่จะแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ อย่างถูกต้อง ตามเหตุผล ผลการวิจัยรวมในการตัดสินใจปัญหาต่าง ๆ บุคลิกภาพของเด็กวัยรุ่นในระยะนี้จะสูงขึ้น เด็กวัยรุ่นตอนปลายที่ปรับตัวได้แล้ว จะเริ่มแสดงตัว ไม่ใคร่ มีความวิตกกังวล (สขวิศ สนสุกาญจน์, 2508 : 76) แต่เด็กที่ปรับตัวไม่ได้ หรือไม่มี พื้นฐานทางด้านพฤติกรรมและศีลธรรม ก็อาจจะประสบปัญหาเมื่อมีกรณีตัดสินอย่างผิด ๆ และเด็กวัยรุ่นตอนปลายนี้มักจะสะสมความแค้นเคืองขึ้นเรื่อย ๆ เนื่องจากเขาไม่สามารถ หรือไม่เต็มใจ จะกระทำตามที่สังคมกำหนดไว้ ก็จะทำในสิ่งที่ตนเองต้องการพอใจขึ้น หรือก่อให้เกิดความผันผวนวุ่นวายใจในกลุ่มสังคม เพื่อเป็นการแก้แค้น (นวลศิริ เปาโรหิตย์ 2515 : 219) ซึ่งพนธ์ สัมมา พบว่า เด็กวัยรุ่นที่ประพฤตินี้มีความต้องการ

การยอมรับนับถือค่อนข้างมาก มีภาวะวิตกกังวลเพียงเล็กน้อย เด็กพวกนี้จึงแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ เพื่อให้มีกันยอมรับนับถือ แต่สังคมไม่ยอมรับคำนี้นี้ และไปสนับสนุนให้เด็กแสดงออกในทางที่ไม่ถูกต้องไม่ควร เด็กวิ่งเล่นออกเพื่อเรียกร้องความต้องการนี้ อย่างผิด ๆ เพื่อให้เพื่อน ๆ ของตนเพียงไม่กี่คนยอมรับนับถือ (นพพร ลีแก้ว, 2512 : 52) ดังนั้นสังคมควรหาทางให้เด็กแสดงออกในทางที่ถูกต้อง

สำหรับเด็กวัยรุ่นตอนปลายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางที่กระทำผิดคนเดียว และที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม มีบุคลิกภาพเก็บตัวสงัด ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ($t = .4022$) ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ 1.8 ที่ว่า เด็กวัยรุ่นที่กระทำผิดคนเดียวน่าจะจะมีบุคลิกภาพเก็บตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม ทั้งนี้อาจเนื่องจากมีองค์ประกอบอื่น ๆ ที่เป็นสาเหตุให้เด็กวัยรุ่นที่กระทำผิดที่คล้ายคลึงกัน เช่น ฐานะเศรษฐกิจของครอบครัว สภาพบ้านที่อยู่อาศัย จำนวนพี่น้องในครอบครัว อาชีพพ่อแม่ ฯลฯ ตลอดจนความสัมพันธ์ในครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูบุตร จึงทำให้เด็กวัยรุ่นทั้ง 2 กลุ่ม มีบุคลิกภาพเก็บตัวสงัดไม่แตกต่างกัน

3. บุคลิกภาพเก็บตัวสงัดที่เกี่ยวกับระดับการศึกษา พบว่าเด็กที่ระดับการศึกษาต่างกัน ย่อมมีบุคลิกภาพเก็บตัวสงัดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F = 7.69$) ระดับการศึกษาที่นำมาเปรียบเทียบคือ ระดับ ป. 4 - 7 ม.ศ. 1 - 3 , ม.ศ. 4 ผลการศึกษาปรากฏว่า เด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ป. 4 - 7 มีบุคลิกภาพเก็บตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ม.ศ. 1 - 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($t = 2.966$) และเด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ป. 4 - 7 มีบุคลิกภาพเก็บตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ม.ศ. 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($t = 3.307$) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ 1.9/ จึงตั้งไว้ว่า เด็กวัยรุ่นทั้งในโรงเรียนและในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ที่มีการศึกษาระดับต่างกัน น่าจะมีบุคลิกภาพเก็บตัวสงัดไม่แตกต่างกัน แต่ ในการเปรียบเทียบบุคลิกภาพเก็บตัวสงัดตัวของวัยรุ่นระดับ ม.ศ. 1 - 3 กับ ม.ศ. 4 ไม่พบความแตกต่างของบุคลิกภาพเก็บตัวสงัด ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ 1.9/ ในเรื่องยังไม่มีผู้ใดศึกษาไว้ ผลที่ปรากฏแสดงให้เห็นว่าการศึกษาคงจะช่วยลดโอกาสและพัฒนาบุคลิกภาพคนให้เหมาะสมขึ้น

กัณฑ์รินทร์ แจ่มจำรัส (2515) ได้พบว่าการสอนแบบสอบสวนสืบสวน มีแนวโน้มที่จะ
ทำให้เด็กแสดงตัวเพิ่มขึ้น ยิ่งเด็กได้รับการศึกษาสูงขึ้น จะทำให้เกิดการเรียนรู้ในการ
ปรับตัว แก่ปัญหาต่าง ๆ ด้วยเหตุผล รู้จักที่จะเข้าใจสังคม ความที่สุชา จันทรม

(2513 : 196) กล่าวว่าโรงเรียนนอกจากจะเป็นสถานที่ที่ให้ความรู้ทางวิชาการและ
ทางอาชีพแก่เด็กแล้ว ยังมีส่วนในการอบรมบ่มนิสัยให้แก่เด็กด้วย คร.ภิญโญ สาธร

(2515 : 51) กล่าวว่าการศึกษานั้นมุ่งให้เด็กพัฒนาตนเอง พัฒนาสังคม และพัฒนา
วิชาการ คลอเวอร์ค (Cloward) กล่าวว่า ขั้นตอนของการศึกษาเป็นเครื่องหมาย
ที่แบ่งว่าผู้เยาว์จะหันไปหาการขัดขืนต่อต้านสังคมแบบไหน ผู้เยาว์ที่พ้นการเรียนเร็วที่สุด
มักจะล่อแหลมต่อการเป็นเด็กเกเร (เสรีน ปุณณะทิตานนท์ , 2515 : 71) ซึ่ง
สอดคล้องกับสถิติแสดงพื้นฐานการศึกษาของเด็กและเยาวชนที่ถูกจับส่งมายังสถานพินิจและ
คุ้มครองเด็กกลาง ในปีพ.ศ. 2515 มีดังนี้ เด็กที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่า ป. 1

มีจำนวน 70 คน ป. 1 - 4 จำนวน 2003 คน, ป. 5 - ม.ศ. 3 จำนวน 1803 คน
สูงกว่า ม.ศ. 3 จำนวน 51 คน (ศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง ตารางที่ 3,
2516 : 2) จากสถิตินี้แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของระดับการศึกษาที่มีต่อการกระทำ
ผิดของเยาวชน

4. บุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวที่เกี่ยวข้องกับอายุ ไม่พบว่าเด็กวัยรุ่นตอนต้น
(อายุ 13 - 16 ปี) มีบุคลิกภาพเก็บตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นตอนปลาย (อายุ 17 - 21 ปี)
ไปเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 1.10 ดังตาราง 21 ($t = .411$) ไม่สอดคล้องกับผล-
การวิจัยของวันเพ็ญ อายุการ (2512) ที่พบว่าเด็กวัยรุ่นตอนต้นมีลักษณะเก็บตัวมากกว่า
เด็กวัยรุ่นตอนปลาย (17 - 21 ปี) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างที่ วันเพ็ญ อายุการ
ใช้เป็นเด็กวัยรุ่นในโรงเรียนทั้งเพศชายและหญิง แต่ในการศึกษารังนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างที่
เป็นชายล้วน ผลที่ได้จึงแตกต่างกันออกไป สุชา จันทรม (2513 : 173) กล่าวว่า
เด็กหญิงจะมีพัฒนาการในด้านต่าง ๆ เร็วกว่าเด็กชายในระยะวัยรุ่นตอนต้น และรูปแบบ
ของบุคลิกภาพระหว่างชายกับหญิงก็แตกต่างกัน เพราะความกดดันทางสังคม นวลศิริ เปาโรหิตย์
(2515 : 192) กล่าวถึงแบบแผนของบทบาทพฤติกรรมที่เหมาะสมในแต่ละเพศนั้นว่า
แตกต่างกันออกไป เช่นเด็กชายควรได้รับการยกย่อง เป็นหัวหน้ากลุ่ม เป็นคนเข้มแข็ง

กล่าวหาญออกทน ส่วนเด็กหญิงควรจะอบอุ่นน่ารัก ดังนั้นจึงพบว่ามีความผิดที่แตกต่าง กันออกไป นอกจากนั้นวลีที่ เปาโรหิตย์ยังได้กล่าวว่า สำหรับในสังคมไทยนั้นวัฒนธรรม มีการเปลี่ยนแปลงแบบค่อยเป็นค่อยไป สังคมไทยไม่มีขีดชั้นใด ๆ ที่จะแยกลักษณะเด็ก วัยรุ่น และผู้ใหญ่ อย่างสังคมอเมริกัน เด็กโตในสังคมไทยมักได้รับการส่งเสริม ให้มีความอ่อนน้อม และเชื่อฟังผู้ใหญ่ เพื่อเด็กได้เติบโตเป็นเด็กวัยรุ่นหรือเป็นผู้ใหญ่ ก็ตาม เด็กจะไม่มีความรู้สึกกดดันจากทางสังคม ในเรื่องการเปลี่ยนแปลงมากนัก การใช้ชีวิตและความเชื่อใจวัยรุ่นจึงไม่แตกต่างจากสมัยเป็นเด็กเท่าใดนัก ในวัยรุ่นเด็กจึง ไม่รู้สึกว่าตนเองได้เข้าสู่ "ระยะพายุบูแอม" ดังนั้นบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัว ของ เด็กวัยรุ่นตอนต้นและวัยรุ่นตอนปลาย จึงไม่มีความแตกต่างกัน

5. เปรียบเทียบบุคลิกภาพเกรงใจ

การวิจัยครั้งนี้ไม่พบความแตกต่างในเรื่องบุคลิกภาพเกรงใจของกลุ่ม ตัวอย่างทั้ง 4 ตอนดังนี้

5.1 เปรียบเทียบบุคลิกภาพเกรงใจของเด็กวัยรุ่นตอนต้น (อายุ 13-16 ปี) พบว่าเด็กวัยรุ่นในโรงเรียนและเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ($t = .918$) และเมื่อแยกเด็กในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก กลางออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มที่กระทำผิดคนเดียว กับกลุ่มที่กระทำผิดเป็นกลุ่มมา เปรียบเทียบกับเด็กวัยรุ่นในโรงเรียนก็ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ($t = .857, .2207$) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ 2.1, 2.2, 2.5 เมื่อนำเด็กวัยรุ่นในสถาน พินิจและคุ้มครองเด็กกลางที่กระทำผิดคนเดียวและที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม มาเปรียบเทียบกัน ปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างในเรื่องบุคลิกภาพเกรงใจ

5.2 เปรียบเทียบบุคลิกภาพเกรงใจ ของเด็กวัยรุ่นตอนปลาย (อายุ 17-21 ปี) พบว่า เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนและเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครอง- เด็กกลาง ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = .4989$) และเมื่อ แยกเด็กในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มที่กระทำผิดคนเดียว กับกลุ่มที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม มาเปรียบเทียบกับเด็กวัยรุ่นในโรงเรียน ปรากฏว่าไม่ แตกต่างกัน ($t = .527, .2867$) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ 2.5, 2.6, 2.7

เมื่อนำเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางที่กระทำผิดคนเดียว และที่กระทำผิดเป็นกลุ่มมาเปรียบเทียบกัน ก็ไม่พบความแตกต่างในเรื่องบุคลิกภาพเกรงใจ ($t = .2082$)

5.3 เปรียบเทียบบุคลิกภาพเกรงใจ ของเด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับต่างกันพบว่าเด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ป.4 - 7 กับ ม.ศ. 3 มีบุคลิกภาพเกรงใจไม่แตกต่างกัน ($t = .6437$) เด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ป.4 - 7 กับ ม.ศ. 4 มีบุคลิกภาพเกรงใจไม่แตกต่างกัน ($t = .2642$) และเด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ม.ศ. 1 - 3 กับ ม.ศ. 4 มีบุคลิกภาพเกรงใจไม่แตกต่างกัน ($t = .6324$) เป็นไปตามสมมติฐานข้อ 2.9

5.4 เด็กวัยรุ่นตอนต้น (อายุ 13 - 16 ปี) และเด็กวัยรุ่นตอนปลาย (อายุ 17 - 21 ปี) มีบุคลิกภาพเกรงใจไม่แตกต่างกัน ($t = .45$) เป็นไปตามสมมติฐานข้อ 2.10

ผลการวิจัยครั้งนี้ไม่พบความแตกต่างในเรื่องบุคลิกภาพเกรงใจของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับการวิจัยของ สุจินต์ ปริษามารด (2515) ที่พบว่านักเรียนที่ประพฤติผิดโดยตามสังคมและประพฤติขัดกับสังคม มีภาวะเกรงใจไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ สอดคล้องกับผลการวิจัยของเพ็ญกุล สุทธิวงศ์ (2516 : 113) ที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมากหรือน้อยจะมีความเกรงใจปาน ๆ กัน

ผลการวิจัยครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่าความเกรงใจเป็นค่านิยมอย่างหนึ่งซึ่งฝังลึกอยู่ในบุคลิกภาพของคนไทย (ซึ่ง ดร.ละม้ายบาท สรศักดิ์ และคณะ (2510 : 87-91) ได้เน้นให้เห็นถึงสภาพการอบรมสั่งสอนของสังคมไทยบ่มบารมีให้เด็กเคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่ จึงทำให้คนไทยสร้างบุคลิกภาพที่เป็นขอ คนไทยโดยเฉพาะ ให้เด็กตั้งแต่วัยแรกเกิดเป็นผู้นับถือ วัยเด็กมีนิสัยเช่นไรวัยผู้ใหญ่ก็มีนิสัยเช่นนั้น เพราะกรรม ประการ (2510) พบว่าชนชาติเดียวกันย่อมมีการอบรมสั่งสอนด้วยวิธีการที่คล้ายคลึงกัน สอดคล้องกับที่ ประเสริฐ แต้กลิ่นฟ้า (2513 : 66) ได้กล่าวถึงลักษณะนิสัยประจำชาติไทยโดยส่วนรวมไว้ว่า คนไทยรักอิสรภาพ ไม่ชอบการอยู่ใต้อาณัติผู้อื่น ไม่ชอบการบังคับน้ำใจ เป็นตัวของตัวเอง แต่ในขณะเดียวกันก็นิยมการแสดงอาการอ่อนน้อมและเชื่อฟังผู้มีอำนาจ

ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเป็นไปอย่างมีพิธีรีตอง เป็นแบบกระสวนที่ได้รับความนิยมในคนไทยว่า เป็นลักษณะของคนดี คือเรียบร้อยสงบเสงี่ยม มีความเกรงใจ

เมื่อเด็กได้รับการศึกษาในโรงเรียน ก็ได้รับการอบรมให้มีความเกรงใจตลอดไป เพราะความเกรงใจเป็นก่านิยมอย่างหนึ่งที่เก็บกล และควบคุมพฤติกรรมของสังคมให้อยู่ในกรอบของความเหมาะสมที่สังคมยอมรับ ดังนั้นความเกรงใจจึงเป็นคุณธรรมที่ฝังลึกในบุคลิกภาพของคนไทย ที่แตกต่างไปจากนิสัยของชาวตะวันตก (Phillips, 1965 : 46-47)

ลักษณะเด่นอีกอย่างหนึ่งของความเกรงใจก็คือ เป็นกลวิธีป้องกันตน (defense Mechanism) - - - - - ซึ่ง กร. วีระบุท วิเชียรโชติ กล่าวว่า เป็น การรักษาหน้าของตน เป็นการหาเหตุผลเพื่อแก้ตัว (Rationalization) ซึ่งกลุ่มตัวอย่างอาจได้ เพื่อให้สังคมยอมรับในพฤติกรรมของตน จึงพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นตอนต้น และตอนปลาย และที่ระดับการศึกษาต่างกัน มีความเกรงใจไม่แตกต่างกัน

6. ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวกับความเกรงใจ

6.1 วัยรุ่นตอนต้น ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวกับความเกรงใจ ของเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ที่กระทำผิดคนเคียว ($r = -.1853$) และที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม ($r = -.0513$) และเด็กวัยรุ่นในโรงเรียน ($r = -.0660$) / ไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ 3.1, 3.2, 3.3 ไม่เป็นไปตามข้อสังเกตของ กร. วีระบุท วิเชียรโชติ ที่ว่าคนมีความเกรงใจสูง จะทำให้มีบุคลิกภาพเก็บตัว แต่อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์นี้มีแนวโน้มที่จะกลับกัน คือเด็กที่มีความเกรงใจสูง มีแนวโน้มที่จะเป็นคนเก็บตัว เด็กที่มีความเกรงใจต่ำมีแนวโน้มที่จะเป็นเด็กแสดงตัวที่เป็นเจนนี้นำจะ เนื่องมาจากพัฒนาการ ของเด็กวัยรุ่นตอนต้น ในสังคมไทยซึ่งจะมีการ เปลี่ยนแปลงบ่อยมากหรือแทบว่าจะไม่มีการ เปลี่ยนแปลง เพราะวัยนี้เพิ่งเริ่มกระตือรือร้นที่จะปรับปรุงแก้ไขบุคลิกภาพของเขา เพื่อจะได้เป็นที่ยอมรับของสังคม (นวลศิริ เปาโรหิตย์, 2515: 196) ดังนั้นจึงพบว่าในวัยรุ่นตอนต้นนี้ เด็กจะมีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัว ไม่สัมพันธ์กับบุคลิกภาพเกรงใจ

6.2 เด็กวัยรุ่นตอนปลาย พบความสัมพันธ์ดังนี้

6.2.1 เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ที่กระทำผิดคนเดียว มีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัว ไม่สัมพันธ์กับความเกรงใจ

6.2.2 เด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ที่กระทำผิดเป็นกลุ่ม มีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัว ไม่สัมพันธ์กับความเกรงใจ

6.2.3 เด็กวัยรุ่นในโรงเรียน มีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวสัมพันธ์ในทางลบกับความเกรงใจ

สำหรับในข้อ 6.2.1 และ 6.2.2 ผลที่ได้ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 3.4, 3.5 แต่ในข้อ 6.2.3 เป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 3.6 ความสัมพันธ์ระหว่างความเกรงใจกับลักษณะเก็บตัวแสดงตัวของเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ทั้ง 2 กลุ่ม นั้นสอดคล้องกับการวิจัยของวีราพร เทพวีระพงศ์ (2514 : 183) ที่พบว่าความเกรงใจไม่มีความสัมพันธ์ทั้งแบบ สันตรงและ เส้นโค้งกับลักษณะความเป็นผู้นำ และ สุนต์ ปริชามารถ (2515 : 79) พบว่าไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างความเกรงใจกับลักษณะความเป็นผู้นำของนักเรียนชายที่ประพาศศึกษากับจังหวัด สงขลา ซึ่งลักษณะความเป็นผู้นำนี้มีอยู่ในคนที่มีความกล้าแสดงตัวสำหรับเด็กวัยรุ่นในโรงเรียนนั้น ผู้วิจัยพบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างความเกรงใจและเก็บตัวแสดงตัวสัมพันธ์กันที่ระดับ .01 แสดงให้เห็นว่าเด็กวัยรุ่นในโรงเรียนที่แสดงตัวจะเป็นคนที่มีความเกรงใจต่ำ เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวจะมีความเกรงใจสูง แสดงว่าเด็กแสดงตัวมีความสนุกสนาน ร่าเริง ปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ดี มีการติดต่อสมาคมกับผู้อื่น วันเดียว อายุการ (2512 : 93) จึงมีความสัมพันธ์กับบุคคลที่ติดต่อด้วยได้ไว้จึงมีความเกรงใจน้อย ส่วนเด็กที่เก็บตัวจะไม่สามารถเข้ากับผู้อื่นได้เป็นกลุ่มสงบน เงียบ ทว่าอะไรไปแต่ที่ไม่มีความสัมพันธ์กับบุคคลที่ติดต่อด้วยจึงมีความเกรงใจสูง ตรงกับผลการวิจัยของ เพ็ญกุล สุทธิวงศ์ (2516 : 114) ที่พบว่า บุคคลที่อยู่ในฐานะใดก็ตาม สัมพันธ์ภาพที่ห่างเหินจะมีความเกรงใจมากกว่าสัมพันธ์ภาพที่สนิทสนม ทั้งนี้ก็เพื่อรักษาสัมพันธ์ภาพต่อกัน

6.3 เด็กวัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาต่างกัน

พบว่าเด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ป. 4 - 7 ไม่มีความสัมพันธ์กันระหว่างบุคลิกภาพ

เก็บตัวแสดงตัวและความเกรงใจ ($r = -.1337$) เด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ

บ.ศ. 1 - 3 มีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวและความเกรงใจสัมพันธ์กันในทางลบ

($r = -.5159$) เด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ม.ศ. 4 มีบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัว

- ในทางลบกับความเกรงใจ ($r = -.40$) ผลการค้นคว้าครั้งนี้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ 3.7 แต่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 5.8, 3.9 แสดงให้เห็นว่าเด็กวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ม.ศ. 1 - 3 และ ม.ศ. 4 ที่มีลักษณะแสดงตัวจะมีความเกรงใจต่ำ เด็กวัยรุ่นที่มีลักษณะเก็บตัวจะมีความเกรงใจสูง

จากการวิจัยเรื่องบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวของเด็กที่มีการศึกษาระดับต่างกัน

พบว่าเด็กที่มีการศึกษาระดับ ป.4 - 7 มีลักษณะเก็บตัว และเด็กที่มีการศึกษาระดับ

ม.ศ. 1 - 3 และ ม.ศ. 4 มีลักษณะแสดงตัว ชูชีพ อ่อนโยกสูง (2516) พบว่า

เด็กแสดงตัวมีความเชื่อมั่นในตนเองสูง จึงมีความกล้าในการตัดสินใจ ไม่ท้อถอยเกรงใจ

โกร

ข้อเสนอแนะ

ก. เกี่ยวกับการวิจัย

. ควรมีก้าวศึกษาเรื่องนี้ โดยเพิ่มองค์ประกอบอื่น ๆ เช่น ลักษณะของความผิด การอบรมเลี้ยงดู ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวของเด็ก เพื่อจะไต่ถามถึงความแตกต่างของบุคลิกภาพได้ชัดเจนขึ้น

. การเปรียบเทียบบุคลิกภาพของนัก เรียนในต่างจังหวัดและในกรุงเทพมหานคร

. การวัดบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัว และความเกรงใจ ควรดูลักษณะพฤติกรรมที่แสดงออกมารวม ๆ โดยการให้ครูหรือเพื่อนสังเกตแล้วประมาณค่าดูจะเห็นภาพของเด็กได้ดียิ่งขึ้น

ข. เกี่ยวกับการศึกษาอบรม

จากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า ลักษณะบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัวนั้นขึ้นอยู่กับลักษณะพัฒนาการของเด็กวัยรุ่น และระดับการศึกษา และพบว่าเด็กวัยรุ่นที่กระทำผิดเป็นคนเก็บตัว ซึ่งในวัยรุ่นเด็กเห็นความสำคัญของเพื่อนฝูงในวัยเดียวกัน เมื่อเด็กปรับตัวเข้ากับเพื่อนไม่ได้ จึงมักจะหลบหนีไปคบกับเพื่อนที่เถร ซึ่งเป็นแง่ก่อกวนความสงบเกล่งเหือน ตลอดจนไปกระทำผิดขึ้น และพบว่าลักษณะแสดงตัว เป็นลักษณะของเด็กวัยรุ่นในโรงเรียน เป็นวัยรุ่นที่มีการศึกษาระดับ ม.ศ. 1 - 4 ซึ่ง เป็นเครื่องชี้ว่า ลักษณะแสดงตัวนั้นสามารถที่จะฝึกอบรม ปลูกฝังขึ้นในบุคลิกภาพของเด็กได้ โดยนักการศึกษามีส่วนช่วยจัดหลักสูตรให้เหมาะสมที่จะให้เด็กแสดงตัว ครูก็สามารถจัดประสบการณ์ให้เหมาะสมกับเด็ก เช่น ให้เด็กรู้จักเข้ากับกลุ่ม ให้มีการแสดงความคิดเห็น เช่น ให้มีรายงานการอภิปราย ฝึกความรับผิดชอบ ความเป็นผู้นำ จะทำให้เด็กเรียนรู้ในการปรับตัวเข้ากับสังคม เป็นที่ยอมรับในสังคม เป็นการลดการไปชั่วสู่มในทางที่ผิด ๆ ของเด็ก นอกจากนี้มีความวากและผูกครองควรเปลี่ยนวิธีการอบรม ไม่ได้อ่านาจนเกินไป ให้เด็กได้แสดงความคิดเห็นบ้าง ให้ความรักและการยอมรับในตัวเด็ก จะทำให้เด็กเกิดความมั่นใจในการที่จะแสดงออก ปรับตัวเข้ากับคนอื่นได้ ไม่หลบหนีจากสังคม //

เกี่ยวกับความเกรงใจ พบว่า ลักษณะเกรงใจเป็นลักษณะที่มีอยู่ในบุคลิกภาพของ
 กลุ่มตัวอย่างนี้ ทั้งกลุ่มวัยรุ่นในโรงเรียนและวัยรุ่นในสถานศึกษาและกลุ่มครอบครัว
 แม้ในระดับการศึกษาต่างกันก็มีความแตกต่างกัน แต่ในการหาความสัมพันธ์ พบว่า
เด็กวัยรุ่นที่มีลักษณะแสดงตัวจะเป็นผู้ที่มีความเกรงใจต่ำ เด็กวัยรุ่นที่เก็บตัวมีความเกรง
ใจสูง ผลที่ได้ก็คือจะเป็นองค์ประกอบอีกอย่างหนึ่งของบุคลิกภาพ เก็บตัวแสดงตัว ซึ่งก็
ผู้บริหาร ผู้ปกครองและผู้แนะนำ การจะหาวิธีการ ฝึกให้เด็กรู้จักเกรงใจเป็น
คือเกรงใจในสิ่งที่ถูกที่ควร เหมาะสมกับกาลเทศะ เพราะความเกรงใจจะเป็นอุปสรรค
 สะกิดกั้นการพัฒนาบุคลิกภาพของคน , แต่ผู้ที่ไม่รู้จักเกรงใจเลยก็ไม่สามารถที่จะอยู่ในสังคม
ได้เช่นกัน ดังนั้นเป็นข้อถกเถียงประการหนึ่งสำหรับผู้ที่มีหน้าที่ฝึกอบรมเยาวชนให้มีบุคลิกภาพ
ในทางที่สังคมต้องการ เพื่อให้เติบโตเป็นพลเมืองดีของชาติในอนาคต

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กมล - เกาฬจักร จิตวิทยา 2197 ; 310 หน้า

ก๊อ สวัสดิภาพนิยและนาอเจเชีย สุบวงส์ จิตวิทยา (วิชาชุกกฏ ป.บ.) 2506, 270 หน้า

เกษม อุทยานันท์ สังคมวิทยา 2506 , 846 หน้า

การศึกษาแห่งประเทศไทย สมาคม การประเ็นผลของครูเกี่ยวกับความประพฤติ
ของนักเรียน และการออกจากโรงเรียนก่อนจบการศึกษา" ศูนย์ศึกษา

5 - 6 72 - 75 พฤษภาคม - มิถุนายน

จรรจา จินายน "การแนะแนวเด็กในครอบครัวที่มีปัญหาขัดแย้ง" บทความแนะแนว

การศึกษาและอาชีพ ฉบับที่ 6 , 2508 , 39 หน้า

จาก อุรัสยะนันท์ "การศึกษาเยาวชนในจังหวัดเพชรบุรี" เอกสารการวิจัยส่วนบุคคล
ในลักษณะวิชาสังคมวิทยา 2509 - 10 วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร ,
372 หน้า

ชยันต มาคมุเภา จิตวิทยาวิจัยกับการศึกษา , 2575 , 328 หน้า

ฐีพ ก้อนโลกสูง ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัวแสดงตัว ความวิตกกังวล
ความเชื่อมั่นในตนเอง กับคุณธรรมแห่งผลเมืองดี ปรินิพนินธ์ กศ.ม.

วิชาชัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2516 , 104 หน้า

เคโร ชวบนนท์ "บุคลิกภาพกับความสำเร็จในงาน" วิทยาสาร 51 22 - 23
15 พฤษภาคม 2508

จนอม กิตติขจร สยามรัฐ มกราคม 2515

นพนธ์ สัมมา การศึกษาเปรียบเทียบความข้องการทางจิตและความวิตกกังวลของ
เด็กวัยรุ่นในสถานบ้านและกุ่มกรของเล็กกลางกับเด็กวัยรุ่นในโรงเรียน
ปรินิพนินธ์ กศ.ม. วิชาชัยวิชาการศึกษาประสานมิตร 2514 , 77 หน้า

นรินทร์ แจ่มจรัส การศึกษายลการสวณแบบสืบสวน - สกนสวนไขว้วิชาวิทยาศาสตร์
ที่มีเกื่อบุคลิกภาพแบบเก็บตัว - แสดงตัว และความวิตกกังวล ปรินิพนินธ์
กศ.ม. 2515 , 124

✓ นวลศิริ. เปาโรหิตย์และคณะ "จิตวิทยาพัฒนาการ" กรุงเทพฯ 2515 , 288 หน้า
 นาฏเฉลียว สุมาวงศ์ "ลักษณะของเด็กในระดับชั้นมัธยมศึกษา

๙ บทความแนะแนวการศึกษาและอาชีพ 6 21 - 23 , 2508

ประภาศน์ อวยชัย ไทยรัฐ 2514 , 16 หน้า

ประสาธน์ หลักศิลา "ปัญหาสังคม" จุลสารการวิจัยทางปัญหาสังคมศาสตร์ 2508

ประสิทธิ์ ปัวลลี่ การศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวล ความเกรงใจและ

ความถึสร้างสรรคของนักเรียนไทยในต่างจังหวัด นักเรียนไทยในกรุงเทพฯ
และนักเรียนนานาชาติ ชั้น ม.ศ. 3 ปริญานิพนธ์ กศ.ม.

วิทยาวิชาการศึกษาประสานมิตร 2514 , 148 หน้า

✓ ประเสริฐ แยมกลิ่นฟุ้ง กรอบกว้างในสังคมไทย 2511 , 20 หน้า ฉัคสำเนา

๑๒/พรพิมล เพ็งศรีทอง การศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพของครูกับนักวิทยาศาสตร์

ปริญานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร 2515 , 237 หน้า

ภิญโญ สาธร "เรื่องของคน" วารสารวิสามัญ 9 29 - 33 มิถุนายน 2515

มังกร ปลื้มสุกนธ์ การศึกษาปัญหาพฤติกรรมของเด็กในสถานสงเคราะห์เด็กชาย
บ้านบางละมุง ปริญานิพนธ์ ก.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เรณู โชติคิลก "คนที่ควรมอง" สยามรัฐ 30 เมษายน 2515

✓ วันเพ็ญ อายุการ การศึกษาลักษณะและความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่แสดงถึง

บุคลิกภาพเก็บตัวหรือแสดงตัว กับการยอมรับตนเอง และผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนของนักเรียนวัยรุ่นในโรงเรียนรัฐบาล ในจังหวัดชลบุรี

ปริญานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร 2516 , 162 หน้า

วิราพร เทพวีระพงศ์ ความเกรงใจกับพฤติกรรมการแก้ปัญหาในกลุ่ม

ปริญานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร 2514 , 241 หน้า

วิรุทธ วิเชียรโชติและนวลเพ็ญ วิเชียรโชติ รายงานการวิจัยเรื่องความเกรงใจ
ในคนไทย ฉบับที่ 1 ลักษณะและธรรมชาติของความเกรงใจ กันยายน 2513
(โรเนียว) 23 หน้า

ศิริพร หลิมศิริวงศ์ ปัญหาทางครอบครัวที่ทำให้เด็กต้องมาอยู่ในสถานพินิจและคุ้มครอง
เด็กกลาง ปรินญาณีพันธ์ กศ.บ. วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร 2511
250 หน้า

สมทรง สุวรรณเลิศและคณะ "การทดสอบ The Maudsley Personality
Inventory " ในระดับชั้นมัธยมศึกษาและมหาวิทยาลัย" วารสารสมาคม
จิตแพทย์แห่งประเทศไทย มกราคม - กุมภาพันธ์ 2512

✓ สิทธิโชค วรานุสันติกุล การศึกษามโนภาพเกี่ยวกับ ความแตกต่างระหว่างคนตาม
อัตภาพกับคนตามปณิธาน และความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถม
ปีที่ 7 ปรินญาณีพันธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร 2514,
88 หน้า

สุจินต์ ปริษามารด ความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และลักษณะความเป็นผู้นำของ
นักเรียนที่ประพฤติคล้อยตามและที่ขัดกับสังคม ปรินญาณีพันธ์ กศ.ม.
วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร 2515 , 128 หน้า

สุชา จันทน์เอม จิตวิทยาวัยรุ่น 2513 , 276 หน้า

เสวริน ปุณณะหิตานนท์ "โลกปริทรรศน์กับการดำเนินชีวิตของเยาวชน" วารสาร
สังคมศาสตร์ 3 กรกฎาคม 2515 , 157 หน้า

อำพล โอง์เคลือบ ความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียน
บางแห่งในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามความวิตกกังวล และฐานะเศรษฐกิจ
สังคมของนักเรียน ปรินญาณีพันธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร
2515 , 240 หน้า

Allport, Gordon W , Pattern and Growth in Personality, Holt, Rinehart and Winston, New York, 1961, 593 pp

✓ Berry G. W., "Personality Patterns and Delinquency," The British Journal of Educational Psychology, 41 : 221 - 222 November 1971.
503 2514

Best, John W., Research in Education, Prentice - Hall, Inc., New York, 1963, 320 pp.

✓ Child, Denis, "The Relationship between Introversion - Extraversion, Neuroticism and Performance in School Examinations," The British Journal of Educational Psychology, 34 187 - 195, June, 1964.

Coville, Walter J., and others, Abnormal Psychology, Barms & Noble, Inc., New York, 1960, 298 pp

✓ Earl, Baughman, Personality, The Psychological Study of the Individual, Prentice - Hall, Inc. Englewood Cliffs, New Jersey, 1972, 659 pp.

Edwards, Allen L., Experimental Design in Psychological Research, Rinehart Company, Inc., New York, 1950, 446 pp.

✓ Eysenck, H. J., The Structure of Human Personality, Barnes & Noble Inc., 1971, 476 pp

Ferguson, George A , Statistical Analysis in Psychology and Education, McGraw - Hill Book Co., New York, 1966, 466 pp

Garrett, Henry E., Statistics in Psychology and Education, Vakils, Feffer and Simons Private Ltd., Bombay, 1966, 491 pp.

Glueck, Sheldon and Eleanor, Unraveling Juvenile Delinquency, New York, 1950, 478 pp.

✓ Hall, Calvin S., and Lindzey, Gardner, Theories of Personality, John Wikly & Sons, Inc., New York, 1957, 572 pp.

Hallworth, H J., "Personality Ratings of Adolescents : A Study in A Comprehensive School," The British Journal of Education Psychology, 34 171 - 177, June, 1964.

Hirschi Travis and Selvin, Delinquency Research, An Appraisal of Analytic Method, Free Press, 1967.

Hurlock, Elizabeth B. Adolescent Development, McGraw - Hill Book Co., New York, 1949, 566 pp.

Lindquist, Everst Franklin, Statistical Analysis in Educational Research, Boston, Houghton, 1940, 266 pp.

✓ Monroe Walter S , Encyclopedia of Education Research, The Macmillan Company, New York, 1960, 1520 pp.

Moreno J L., Who Shall Service ? Beacon Hous Inc , New York, 1953, 763 pp

Short, Jr Gang Delinquency and Delinquent Subcultures, Harper & Row, 1968, 322 pp

Thorpe, Louis P , Child Psychology and Development, The Renald Press Company, New York, 1955, 709 pp

Watley Donovan J., "Personality Adjustment and Prediction of Academic Achievement," Journal at Applied Psychology, 49 : 20 - 23, 1965

ភាគដេញ

ตาราง 1 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามเกี่ยวกับสังคม

ข้อที่	ค่า t	ข้อที่	ค่า t	ข้อที่	ค่า t	ข้อที่	ค่า t
1.	2.75	19	2.47	37	4.12	55	1.57
2.	2.65	20	2.01	38	2.29	56	3.23
3.	1.54	21	1.53	39	2.73	57	3.44
4.	2.80	22	2.44	40	4.41	58	2.62
5.	4.76	23	1.85	41	1.91	59	2.18
6.	2.93	24	6.60	42	1.63	60	2.60
7.	5.14	25	4.86	43	3.02	61	2.08
8.	2.16	26	2.66	44	3.74	62	1.57
9.	5.57	27	2.58	45	4.28	63	2.49
10.	1.53	28	2.39	46	3.76	64	1.83
11.	2.33	29	2.84	47	2.54	65	1.61
12.	1.66	30	1.99	48	2.08	66	2.27
13.	2.39	31	2.24	49	3.95	67	2.35
14.	1.73	32	2.89	50	5.32	68	4.03
15.	3.13	33	2.18	51	3.36	69	4.85
16.	3.92	34	2.58	52	1.75	70	10.23
17.	3.27	35	5.40	53	7.32		
18.	2.26	36	2.09	54	2.51		

เครื่องมือที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

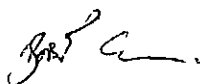
วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร

นักเรียนที่รักทั้งหลาย

ด้วยข้าพเจ้ามีความประสงค์ที่จะทำการศึกษากวามสัมพันธ์ ระหว่างพฤติกรรม
ที่แสดงออกถึงลักษณะเก็บตัวและแสดงตัว ความเกรงใจของนักเรียน ดังนั้นจึงขอความ
ร่วมมือจากนักเรียน ได้กรุณากรอกแบบสอบถามไปถามความรู้สึกที่เป็นจริงของนักเรียนเอง
เพราะผลของการสำรวจครั้งนี้จะได้ผลหรือไม่ขึ้นอยู่กับคำตอบของนักเรียน

อนึ่ง การกรอกแบบสอบถามนี้ไม่มีข้อใดผิดหรือถูก เป็นเพียงแต่ความรู้สึกของ
นักเรียนเท่านั้น จึงใคร่ขอให้นักเรียนได้กรุณาตอบแบบสอบถามนี้อย่างจริงจังที่สุด โดยที่
นักเรียนไม่ต้องลงชื่อ และคำตอบของนักเรียนจะเก็บไว้เป็นความลับต่อไป

ขอขอบคุณมา ณ ที่นี้

(สุธินี อินสว่าง)

นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาการแนะแนว

วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร

ชื่อ.....

ตอนที่ 1

ข้าพเจ้าเกิดวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....ฉ.ศ.....อยู่.....ปี.....เดือน.....

ก. ให้เธอทำเครื่องหมาย ✓ ในหน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริง

สภาพที่พักอาศัย (ตอบได้เกิน 1 อย่าง)

- ☐ หอพัก ☐ โกดังศูนย์การค้า ☐ ห้องแถว ☐ บ้านเช่า (ปรีวีลด์) ☐ บ้านส่วนตัว ☐ โกดังโรงมหรสพ ☐ หมู่บ้านที่หนาแน่น
☐ บ้านเดี่ยว ☐ อื่น ๆ ระบุ.....

สถานการณ์การผสมของบุคลากร

- ☐ อยู่ด้วยกัน (มีบุคลากรอยู่บ้านเดียวกัน)
☐ แยกกันอยู่ (มีบุคลากรแยกกันอยู่คนละบ้าน)
 เช่นบิดาไปทำงานต่างจังหวัดหรือแยกกันอยู่ เพราะมีบุคลากร
 หย่าร้างกันแล้ว แต่ยังไม่จดทะเบียนหย่า
☐ หย่าร้างตามกฎหมาย
☐ เป็นหย้าย โดยบิดาหรือมารดาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งถึงแก่กรรม
☐ บิดาและมารดาถึงแก่กรรมทั้งสองฝ่าย

ความสัมพันธ์กับครอบครัว (ตอบได้เกิน 1 อย่าง)

- ☐ รู้สึกอับอายเมื่ออยู่บ้าน
☐ สบายใจที่สุดเมื่อได้อยู่บ้าน
☐ รู้สึกว่าตนเองไม่ได้รับการเอาใจใส่เท่าที่ควร
☐ รู้สึกว่าตนเองได้รับการเอาใจใส่จากบุคลากร ผู้ปกครองมากเกินไป
☐ รู้สึกไม่ชอบอยู่ในครอบครัว
☐ ในบ้านมีทิวาสงบุงดูดี บุคลากรไม่เคยทะเลาะกัน
☐ บุคลากรทะเลาะกันบ้าง แต่ไม่รุนแรง
☐ บุคลากรทะเลาะกันบ่อยครั้ง
☐ รู้สึกว่าในบ้านมีความสามัคคีรักใคร่กันดี
☐ รู้สึกว่าในบ้านของข้าพเจ้าขาดความสามัคคี ต่างคนต่างอยู่

อาชีพ

บิดา ☐ รับราชการ ☐ กำนาย ☐ รับจ้าง ☐ ทำนาทำสวน ☐ อื่น ๆ ระบุ.....

มารดา ☐ รับราชการ ☐ กำนาย ☐ รับจ้าง ☐ ทำนาทำสวน ☐ อื่น ๆ ระบุ.....

ผู้ปกครอง ☐ รับราชการ ☐ กำนาย ☐ รับจ้าง ☐ ทำนาทำสวน ☐ อื่น ๆ ระบุ.....

รายได้

บิดามีรายได้ ต่อเดือน

มารดามีรายได้ ต่อเดือน

ผู้ปกครองมีรายได้ต่อเดือน ต่อเดือน

การศึกษา

บิดาเรียนจบชั้น... ..

มารดาเรียนจบชั้น.....

ผู้ปกครองเรียนจบชั้น... ..

จำนวนบุตร

พี่น้องทั้งหมด... ..คน ข้าพเจ้าเป็นบุตรคนที่

ตอนที่ ๔ ลักษณะพฤติกรรมของนักเรียน

โปรดอ่านคำถามแต่ละข้อแล้วชี้แจงว่าแต่ละรายการนั้น ท่านเห็นว่าควรจะชี้แจง
เครื่องหมายเครื่องหมายใดเพียงข้อเดียว เมื่อแน่ใจแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องนั้น
ตามลักษณะที่นักเรียนเป็นจริง ก็ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ลักษณะพฤติกรรม	จริงน้อย ที่สุด	จริงเพียง เล็กน้อย	จริงครึ่ง หนึ่ง	จริงเป็น ส่วนใหญ่	จริงมาก ที่สุด
0 ข้าพเจ้าชอบเดินเที่ยวคนเดียว ๆ					
00 ข้าพเจ้าชอบเล่นปาปึกคนเดียว					

ลักษณะพฤติกรรม	จริงน้อย ที่สุด	จริงเพียง เล็กน้อย	จริงครึ่ง หนึ่ง	จริงเกิน ส่วนใหญ่	จริงมาก ที่สุด
1. ข้าพเจ้าไปคนเดียวสบาย					
2. ปกติข้าพเจ้าเป็นคนขี้อารมณ์ขันอยู่เสมอ					
3. ข้าพเจ้าชอบเล่นทายปัญหา					
4. ข้าพเจ้าชอบไปไหนมาไหนเป็นกลุ่ม					
5. ข้าพเจ้าชอบเป็นผู้นำมากกว่าเป็นผู้ตาม					
6. ข้าพเจ้ามักพูดในสิ่งที่ข้าพเจ้า คิดและทำ					
7. ข้าพเจ้า ไม่ชอบพูดต่อหน้าคนมาก ๆ					
8. ข้าพเจ้าเป็นคนใจเสาะ น้ำตาออกง่าย ๆ					
9. บางครั้งข้าพเจ้ารู้สึกว่าการมีชีวิตอยู่ ไม่มีสาเหตุสมควร					
10. เป็นอยู่ในกลุ่มคนมาก ๆ ข้าพเจ้ารู้สึกลำบากใจ ที่จะหาเรื่องมาคุยกับคนเหล่านั้น					
11. ข้าพเจ้ามักกระซิบว่าคงทำผิดไปได้กระหม่อมเพื่อน ใจผู้อื่น					
12. ข้าพเจ้าชอบแสดงความรู้สึกเห็นเมื่อมีการถกเถียง กัน					
13. ข้าพเจ้าชอบสายของหน้าร้าน					
14. ข้าพเจ้ารู้สึกว่า เองอาจเหนื่อยได้เร็วกว่าคนอื่น					
15. ข้าพเจ้าชอบอยู่ในกลุ่มคนที่กำลังหัวเราะสนุกสนาน					
16. ในการพูดถึงความรู้สึกเห็นนั้นข้าพเจ้าเลือกเอา การเขียนมากกว่าการพูด					
17. ข้าพเจ้ามักใจลอยและฝันกลางวัน					
18. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกประหลาดเมื่อพูดหน้าชั้น					
20. เมื่อมีกษัตริย์มาข้าพเจ้าทำงานข้าพเจ้ารู้สึก ว่าท้อแท้และไร้ประโยชน์					

ลักษณะพฤติกรรม	จริงน้อยที่สุด	จริงเพียงเล็กน้อย	จริงครึ่งหนึ่ง	จริงเป็นส่วนใหญ่	จริงมากที่สุด
21. ข้าพเจ้านักจะถามเพื่อนหรือคนอื่นๆ เมื่อมีปัญหาสงสัย					
22. ข้าพเจ้าชอบทำอะไรให้หวั่นเสียวหรือเสี่ยงอันตราย					
23. ข้าพเจ้าอยากจะเป็นนักแสดง					
24. ข้าพเจ้านักจะพบกับเรื่องแปลก ๆ เสมอ					
25. ข้าพเจ้าเข้าไต่กับคนทุกประเภท					
26. ข้าพเจ้านักคัดค้านใจโตหา					
27. ถ้ามีคนวิจารณ์หรือติเตียนข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะรู้สึกไม่สบายใจ					
28. ถ้าจะทำอะไรแปลก ๆ ในงานรื่นเริง แม้ว่าคนอื่นเขาก็ทำอะไรกันอย่างแปลก ๆ เหมือนกัน ข้าพเจ้านักรู้สึกไม่สบายใจ					
29. ข้าพเจ้านักปกปิดไม่ให้คนอื่นทราบว่าข้าพเจ้าเป็นคนซื่อาย					
30. ข้าพเจ้านักรู้สึกลำบากใจในการพูดคุยกับคนที่เพิ่งรู้จักใหม่ ๆ					
31. ข้าพเจ้านักมีส่วนร่วมในกิจกรรมสังคม					
32. ข้าพเจ้าชอบการละคร					
33. ข้าพเจ้านักจะร่วมอยู่ในกลุ่มเพื่อน ซึ่งร่วมเป็นร่วมตายกันไม่ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น					
34. ข้าพเจ้านักจะพูดถึงเรื่องเพศ					
35. เมื่อเวลาข้าพเจ้าเบื่อหน่ายข้าพเจ้านักจะหางานอดิเรกทำ					

ลักษณะพฤติกรรม	จริงน้อยที่สุด	จริงเพียงเล็กน้อย	จริงครึ่งหนึ่ง	จริงเป็นส่วนใหญ่	จริงมากที่สุด
36. เมื่อมีอะไรเกิดขึ้นเพียงเล็กน้อยข้าพเจ้ามักจะกลุ้มอกกลุ้มใจ					
37. ข้าพเจ้ารู้สึกเสมอว่ามีคนแปลกหน้ากำลังจ้องมองข้าพเจ้าอย่างตึงเครียด					
38. ข้าพเจ้าไม่มีความอดทนกับคนอื่น					
39. ข้าพเจ้ามักจะลืมสิ่งที่คนอื่นพูดกับข้าพเจ้าในทันทีทันใด					
40. ข้าพเจ้ามีความหุนหันเกรงใจในการที่จะเดินคนเดียว เขาไปในห้องที่คนนั่งประชุม หรือคุยกันอยู่แล้ว					
41. ข้าพเจ้าพยายามที่จะจดจำเรื่องดี ๆ ไว้เพื่อเล่าให้คนอื่น ๆ ฟัง					
42. ข้าพเจ้าชอบการปฏิบัติและทดลอง					
43. เมื่อได้พบปะเพื่อนฝูงที่มีความสนุกสนาน ความกลุ้มของข้าพเจ้าดูเหมือนจะหายไปไฉน					
44. ข้าพเจ้ารู้สึกว้าวุ่นใจโดยไม่มีสาเหตุอะไร					
45. มีคนรู้จักคุ้นเคยกับข้าพเจ้ามาก					
46. ข้าพเจ้ามักจะลืมนึกการทำงาน เพราะคิดว่าข้าพเจ้ามีความสามารถไม่เพียงพอ					
47. ความคิดอันไรสาระมักจะรบกวนจิตใจข้าพเจ้าเป็นเวลานาน					
48. ผู้คนมักจะทำให้ข้าพเจ้าผิดหวัง					
49. ข้าพเจ้ามักจะหวั่นไหวต่อคำพูดของคนอื่น					

ลักษณะพฤติกรรม	จริงน้อยที่สุด	จริงเพียงเล็กน้อย	จริงครึ่งหนึ่ง	จริงเป็นส่วนใหญ่	จริงมากที่สุด
50. ในขณะที่เครียดหรือตื่นเต้น ข้าพเจ้าขาดการควบคุมตนเอง					
51. ข้าพเจ้ามีเพื่อนต่างเพศมาก					
52. ข้าพเจ้าชอบพูดในที่สาธารณะ					
53. ข้าพเจ้าสนใจในการกีฬา					
54. เมื่อข้าพเจ้ามีทุกข์ ข้าพเจ้าอาจจะปรับทุกข์กับผู้ที่ไม่คุ้นเคยกันได้					
55. ในเวลาฉุกเฉิน ข้าพเจ้ามักจะทำอะไรที่เกินไปหรือล่าช้า					
56. ระหว่างการทำงานด้วยตนเองกับการทำงานร่วมกับผู้อื่น ข้าพเจ้าเลือกการทำงานด้วยตนเอง					
57. ข้าพเจ้ามักจะเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับตนเอง					
58. ข้าพเจ้ามักจะร้องไห้โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร					
59. เมื่อพูดถึงหรือทำผิดในที่ชุมนุมชน ข้าพเจ้าไม่สบายใจ					
60. ข้าพเจ้าเป็นคนที่มีความคิดรอบคอบ					
61. ข้าพเจ้ามักจะโต้เถียงกับผู้อื่น					
62. ข้าพเจ้ามักจะทำงานด้วยความมั่นใจตนเอง					
63. ข้าพเจ้ามีความพอใจในการเคลื่อนไหว					
64. ข้าพเจ้าจะทำงานใหม่ ๆ อย่างรีบเร่งและรวดเร็ว					

ลักษณะพฤติกรรม	จริงน้อย ที่สุด	จริงเพียง เล็กน้อย	จริงครึ่ง ครึ่งหนึ่ง	จริงเป็น ส่วนใหญ่	จริงมาก ที่สุด
65. ข้าพเจ้าสนใจเรื่องธุรกิจ การเมือง และสังคมมาก					
66. ข้าพเจ้าวิตกกังวลถึงอนาคต					
67. ข้าพเจ้าเอาใจใส่ว่าคนอื่น ๆ จะคิดถึง การกระทำของข้าพเจ้าอย่างไร					
68. ข้าพเจ้ามักจะสงบเสียงและไม่พูด					
69. ข้าพเจ้ามักจะขี้อาย					
70. ข้าพเจ้ามักจะนั่งขมคิดอะไร อยู่คนเดียว					

ตอนที่ 3 เป็นลักษณะพฤติกรรม ที่เกี่ยวกับความเกรงใจ

แบบสอบถามข้อนี้เกี่ยวกับความรู้สึกของเธอในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่อาจพบในชีวิตประจำวัน เมื่อเธอประสบกับสถานการณ์ต่าง ๆ เหล่านี้ เธอจะมีความรู้สึกอย่างไร มากน้อยแค่ไหน

ตัวอย่าง

ในฐานะเพื่อนที่สนิทสนมกัน เธอรู้สึกเกรงใจหรือไม่เกรงใจในเหตุการณ์ต่อไปนี้

๐. ให้เพื่อนคอยขณะที่เรากำลังคิดอะไร เกรง 3 | 2 | 1 | 0 | -1 | -2 | -3 ไม่เกรง

ถ้าเธอทำเครื่องหมาย ✓ ตรงหมายเลข

3	แสดงว่า	เธอรู้สึกเกรงใจมากที่สุด จนไม่ให้เพื่อนคอย
2	"	เธอรู้สึกเกรงใจมาก
1	"	เธอรู้สึกเกรงใจ
0	"	มีความรู้สึกก้ำกึ่งกันระหว่างความรู้สึกเกรงใจและไม่เกรงใจ
-1	"	เธอรู้สึกไม่เกรงใจ
-2	"	เธอรู้สึกไม่เกรงใจอย่างมาก
-3	"	เธอรู้สึกไม่เกรงใจอย่างมากที่สุด

หมายเหตุ คำตอบของนักเรียนจะไม่มีผลกระทบกระเทือนถึงการสอบในวิชาอื่น ๆ เลย และแบบสอบถามนี้จะถือเป็นความลับ จึงขอให้เธอสบายใจในการที่จะตอบให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

ก. ในฐานะที่เธอเป็นบุตรความสัมพันธ์กับบิดามารดา

1. เมื่อมีทุกข์	ไม่ขอให้ช่วย	3 2 1 0 -1 -2 -3	ขอให้ช่วย
2. ขอเงิน ขาวของ เครื่องใช้	ไม่เกรง	3 2 1 0 -1 -2 -3	เกรง
3. คัดค้านความเห็น ไม่ยอมเชื่อฟัง	กล้า	3 2 1 0 -1 -2 -3	ไม่กล้า
4. ขอเงินเพิ่มอีกเมื่อเงินไม่พอใช้	ไม่ขอ	3 2 1 0 -1 -2 -3	ขอ
5. กลับมานึกเวลาโดยไม่ไต่ถามกลางหน้า	ไม่เกรง	3 2 1 0 -1 -2 -3	เกรง
6. ทำให้ท่านผิดหวัง เสียใจ ไม่สบายใจ	ไม่กระทำ	3 2 1 0 -1 -2 -3	กระทำ
7. พาเพื่อนมาสนุกสนานที่บ้าน เช่น กินเลี้ยง	กล้า	3 2 1 0 -1 -2 -3	ไม่กล้า

ข. ในฐานะที่เธอเป็นเพื่อน ความสัมพันธ์กับเพื่อนที่สนิทสนม

8. ขอความช่วยเหลือ	กล้า	3 2 1 0 -1 -2 -3	ไม่กล้า
9. ขอยืมเงินทอง ขาวของ	ขอยืม	3 2 1 0 -1 -2 -3	ไม่ขอยืม
10. ตักเตือนตรง ๆ เมื่อเขาทำผิด	ตักเตือน	3 2 1 0 -1 -2 -3	ไม่ตักเตือน
11. เมื่อเรานึกผิด	ไม่เกรง	3 2 1 0 -1 -2 -3	เกรง
12. เมื่อมีความทุกข์	ปรึกษา	3 2 1 0 -1 -2 -3	ไม่ปรึกษา
13. รับกวนขณะที่เพื่อนกำลังนอนหลับ	กล้า	3 2 1 0 -1 -2 -3	ไม่กล้า
14. ทำของ ๆ เพื่อนชำรุดเสียหาย	ไม่เกรง	3 2 1 0 -1 -2 -3	เกรง
15. ให้เพื่อนคอยในขณะที่เราคิดอะไร	ไม่เกรง	3 2 1 0 -1 -2 -3	เกรง
16. ขอของคืนเมื่อเพื่อนยืมจากเรา	กล้า	3 2 1 0 -1 -2 -3	ไม่กล้า
17. เมื่อความเห็นของเราไม่ตรงกับเขา	โต้แย้ง	3 2 1 0 -1 -2 -3	ไม่โต้แย้ง
18. เมื่อเขาทำในสิ่งที่เราไม่พอใจ	บอกว่า	3 2 1 0 -1 -2 -3	ไม่บอกว่า
19. เมื่อถูกขอร้องให้ช่วยทำงานแต่เรา ไม่มีเวลา	ปฏิเสธ	3 2 1 0 -1 -2 -3	ไม่ปฏิเสธ
20. ให้เพื่อนทำงานส่วนตัวให้	ไม่เกรง	3 2 1 0 -1 -2 -3	เกรง
21. หยิบขาวของไปใช้โดยไม่ไต่ถามกลางหน้า	ไม่เกรง	3 2 1 0 -1 -2 -3	เกรง

ค. ในฐานะที่เป็นเพื่อน ความสัมพันธ์กับเพื่อนที่ไม่สนิทสนม

22. ขอความช่วยเหลือ	กล้า	$\begin{array}{ c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	ไม่กล้า
23. ขอยืมข้าวของ เงินทอง	ขอยืม	$\begin{array}{ c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	ไม่ขอยืม
24. ตักเตือนตรง ๆ เมื่อเขาทำผิด	ตักเตือน	$\begin{array}{ c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	ไม่ตักเตือน
25. เมื่อเราทำผิด	ไม่เกรง	$\begin{array}{ c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	เกรง
26. เมื่อมีความทุกข์	ปรึกษา	$\begin{array}{ c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	ไม่ปรึกษา
27. ระบายความทุกข์เพื่อนกำลังนอนหลับ	กล้า	$\begin{array}{ c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	ไม่กล้า
28. ทำของ ๆ เพื่อนเสียหาย	ไม่เกรง	$\begin{array}{ c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	เกรง
29. ให้เพื่อนคอยขณะที่เราคิดอะไร	ไม่เกรง	$\begin{array}{ c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	เกรง
30. ขอของคืนเมื่อเพื่อนขอยืมจากเรา	กล้า	$\begin{array}{ c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	ไม่กล้า
31. เมื่อความเห็นของเราไม่ตรงกับเขา	โต้แย้ง	$\begin{array}{ c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	ไม่โต้แย้ง
32. เมื่อเขาทำในสิ่งที่เราไม่พอใจ	บอกว่า	$\begin{array}{ c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	ไม่บอกว่า
33. เมื่อถูกขอร้องให้ช่วยทำงานแต่เราไม่มีเวลา	ปฏิเสธ	$\begin{array}{ c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	ไม่ปฏิเสธ
34. ให้เพื่อนทำงานส่วนตัวให้	ไม่เกรง	$\begin{array}{ c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	เกรง
35. หยิบข้างของไปใช้โดยไม่ได้ออกล่วงหน้า	ไม่เกรง	$\begin{array}{ c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	เกรง

ง. ในฐานะที่เป็นเพื่อนบ้านที่สนิทสนมกัน

36. ขอความช่วยเหลือ	กล้า	$\begin{array}{ c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	ไม่กล้า
37. เมื่อเห็นเขาทำผิด	ตักเตือน	$\begin{array}{ c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	ไม่ตักเตือน
38. ขอยืมข้าวของเครื่องใช้	กล้า	$\begin{array}{ c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	ไม่กล้า
39. ขอของคืน เมื่อเขายืมของเราไป	กล้า	$\begin{array}{ c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	ไม่กล้า
40. ทำเสียงดังหรือเปิดวิทยุดัง	ไม่เกรง	$\begin{array}{ c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	เกรง
41. เมื่อถูกขอร้องให้ช่วยเหลือ แต่เราไม่ว่าง	ปฏิเสธ	$\begin{array}{ c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	ไม่ปฏิเสธ
42. ในกรณีที่เราไม่เห็นด้วยกับความคิดของเขา	โต้แย้ง	$\begin{array}{ c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	ไม่โต้แย้ง

จ. ในฐานะที่เป็นเพื่อนบ้านที่ไม่สนิทสนมกัน

43. ขอความช่วยเหลือ	กล้า	$ 3 2 1 0 -1 -2 -3 $	ไม่กล้า
44. เมื่อเห็นเขาทำผิด	ตักเตือน	$ 3 2 1 0 -1 -2 -3 $	ไม่ตักเตือน
45. ขอยืมข้าวของเครื่องใช้	กล้า	$ 3 2 1 0 -1 -2 -3 $	ไม่กล้า
46. ขอของกิน เมื่อเขายืมของเราไป	กล้า	$ 3 2 1 0 -1 -2 -3 $	ไม่กล้า
47. ทำเสียงดังหรือเปิกวิทยุดัง	ไม่เกรง	$ 3 2 1 0 -1 -2 -3 $	เกรง
48. เมื่อถูกขอร้องให้ช่วยเหลือแต่เราไม่ว่าง	ปฏิเสธ	$ 3 2 1 0 -1 -2 -3 $	ไม่ปฏิเสธ
49. ในกรณีที่เราไม่เห็นด้วยกับวามคิดของเขา	โต้แย้ง	$ 3 2 1 0 -1 -2 -3 $	ไม่โต้แย้ง

ฉ. ในฐานะตัวเอกกับผู้บัญญัติคุณ

50. เมื่อมีความทุกข์	ปรึกษา	$ 3 2 1 0 -1 -2 -3 $	ไม่ปรึกษา
51. ขอความช่วยเหลือ	กล้า	$ 3 2 1 0 -1 -2 -3 $	ไม่กล้า
52. ขอยืมข้าวของเงินทอง	กล้า	$ 3 2 1 0 -1 -2 -3 $	ไม่กล้า
53. ตักเตือนเมื่อเห็นเขาทำผิด	ตักเตือน	$ 3 2 1 0 -1 -2 -3 $	ไม่ตักเตือน
54. แสดงความคิดโต้แย้งควยเหตุผล	โต้แย้ง	$ 3 2 1 0 -1 -2 -3 $	ไม่โต้แย้ง
55. แสดงความโกรธเมื่อเราไม่พอใจเขา	กระทำ	$ 3 2 1 0 -1 -2 -3 $	ไม่กระทำ
56. ทำความผิดหรือนำความเสียใจมาให้เขา	ไม่เกรง	$ 3 2 1 0 -1 -2 -3 $	เกรง

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือ